245

Sir Theagaraya College Bulletin

JUNE & JULY 1956

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
10 JAN 1957
MADRAS

245
1-57

484

First Batch of Graduates.

329

Sir Theagaraya College Bulletin

245
1-57

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
10 JAN 1957
MADRAS

June & July 1956

Madras-21.

Vol. VI.
Nos. 32-33.

HISTORY

Rule of Law and Administrative Law	*T. Dhanakoti, M. A.*	58
Mahammad Bin Tughlak	*Neela Mudaliar, M. A.*	61
The Regal Constitution of Rome	*P. Natarajan, M. A.*	63
Nagarjuna	*C. Radhakrishna Sarma, M. A.*	65

ECONOMICS

Some thoughts of Tariff Protection	*Unni Krishna Menon, M. A.*	67

LOGIC

What is the use of studying Logic	*V. R. Kanniah, B. A. (Hons.)*	71
Creative thinking	,,	73

STUDENTS' CORNER

The right of property	(English)	*V. Lokhanathan.*	76
Pinainda Pasam	(Tamil)	*V. Balasubramaniam.*	78
Samudayathil Marumalarchi	,,	*M. N. Subramanian.*	82
Nadagakkalai: Andrum, Indrum	,,	*C. Shanmugam.*	85
Kalaiyum Vazhvum	,,	*M. Minor Moses.*	87
Vuzhaippu	,,	*C. N. Arunachalam.*	90
Thamizhar Vizha	,,	*D. Rathakrishnan.*	92
Vaiyavikko Perumpegan	,,	*Albert Devadoss.*	94
Selavulu	(Telugu)	*M. Raghunadha*	96
Manushyamatrulam Manam	,,	*D. G. Narayanaswamy.*	104
Chilipi Theralu	,,	*C. Mohana Reddi.*	106
Manava Pasuvulu	,,	*Mudda Chitti Babu.*	113
Karthavya Ka Pujari	(Hindi)	*Surendranath.*	115
Prem Ka Mulya	,,	*S. Ganeshan.*	116

Sir Theagaraya College

Vol. 6 JUNE & JULY Nos. 32 & 33

The Centenary

We will be celebrating the centenary of the University of Madras in January 1957. It would be of interest to the students to know that the Universities of Madras, Bombay and Calcutta were founded in the same year, 1857. And Madras will celebrate the centenary first. It is as it should be. For Madras has always led the other Indian Universities intellectually. It has not only helped to set up high academic standards comparable to those in the west but also its *alumni* have held or are still holding exalted and coveted positions in the country as well as in the world at large. They have distinguished themselves by their all-round efficiency and their integrated personalities. The glittering array of Chancellors and Vice-chancellors that the Madras University has been blessed with accounts for its preeminence amongst Indian Universities. Madras has good cause to be proud of its Centenary Vice-chancellor Dr. Sir A. Lakshmanaswami Mudaliar. His record as High Priest in the Temple of Learning, that is the Madras University, is peerless. Naturally his statue adorns the portals of the University, a rare honour conferred on mortals in their life-time. His international renown and his brilliant stewardship have given our University a status that is the envy of sister Universities.

It is an act of providence that the centenary year should witness a complete reorganization of University education. Well may the learned Vice-chancellor be hailed as one of the architects of the New Education! 1957 will usher in a new pattern of University education, namely the integration of humanistic with scientic studies. But all this reorganization would avail little if there is no improvement in standards. As it is, standards are low, and the reasons are not far to seek. So long alien models have been followed scrupuluously. But they have had their day. Our system of education at all levels should be national in the best sense of the term. We should learn only through the mother tongue or the nearest equivalent to it, that is the regional language. And we should develop our regional cultures, which have languished under foreign domination. Therefore educational authorities should take note of the new spirit enlivening intellectual processess today and should strive to make this reorganization productive of academic efficiency and creative endeavours. It is our prayer that the Madras University on the threshold of the second century of its existence will open a new and shining chapter in its already brilliant record of achievements.

A COMEDY OF ERRORS

By

M. K. S.

I had gone to the Gokhale Hall in the Y. M. I. A. to preside over a meeting. I remember now that the meeting was arranged by the Indo-Malayan Association of Madras to give a reception to the student-delegation from the University of Malaya that had come on a two months' tour of the country. I had dismissed my car after reaching the place, for I had thought of walking round the corner to my house, which is very near the Y. M. I. A. A fellow Professor had accompanied me to the meeting.

It was about 8 p.m. when we dispersed. I stepped out of the Gokhale Hall briskly and was on the road in a few minutes. Imagine my surprise when I saw my car moving along the road. I had not expected it. At the moment I felt happy because I was saved the trouble of footing even the distance of a hundred yards home. More than that there was an opportunity to indulge the vanity of going back home as respectably as I had come.

I signalled to the driver to stop, for I presumed he had not noticed me. Promptly the car came to a halt. Waving to my Professor friend to join me, I got in. Mechanically he followed me into the car, which started moving once again. I instructed the driver to drop the Professor first at his house and then proceed to my house. The driver simply nodded, and his back was turned on me. As we were reaching the Armenian Street and Mooker Nallamuthu junction, I turned back. I had put my hand on the shelf of the rear window of the car. Here was the second surprise of the night. I experienced a curious sensation, for I was touching a heap of cloth. I knew at once that I was not in my own car. For the cloth which I had touched was the curtain of the rear window lying all in a heap on the shelf. And my car did not have a curtain at all.

I was hot with shame. Immediately I asked the driver to halt. I apologised to him for the mistake, and explained that I had got into his car, because mine was a car of the same make, and the same double colour. I asked him as to who the owner was. He replied casually and deferentially as though the incident had no consequence for him that the car belonged to a Muslim living on my own street. Moved by my apology he replied that he knew my house, that he had no objection to his taking me there and that he felt no resentment at all in my conduct towards him.

Meantime my friend, who shared my disconfiture, quietly had got out of the car and expressed his willingness to make his way home. I felt both distressed and relieved. I would have followed suit. But the driver insisted on his taking me home. So I yielded meekly to his request. To speak the truth, I felt overwhelmed by the goodness and kindness of the driver, and wished the world had more such service-minded men.

The car turned the Thambu Chetty corner and sped towards home. Another incident, which was not as embaarrssing as this, flashed into my mind. I had gone to a wedding reception. My car was then painted maroon. When I came out, I found a car resembling mine exactly standing outside and I got in coolly. I missed the driver. So I sounded the horn.

There was no response. I sat in the car for a while, and then opened the door and came out. A sudden doubt affected my mind. Had I made a mistake ? So promptly I looked at the number plate. I was aghast not to find 4336 there. I edged away from the car in a flutter lest the owner should return from the wedding party, and put me to the necessity of offering an explanation. To my relief I saw my own car a few yards off and the driver was near by. I cursed myself for my stupid mistake and drove back home shame-faced.

I pondered over these two happenings in the brief time left to me before being dropped at home. I could only find solace in Shakespeare's wise remark : " What fools these mortals be ?"

So I was not the only one to be hoodwinked or cheated by fate or fortune. Many a man of wisdom and ripe experience ; sometime or other in his life, had become the sport of the President of the Immortals.

As the car stopped with a jerk, I climbed out feeling utterly displeased with myself. Nevertheless I was vocal with gratitude. I expressed my regret to the driver once again and also thanked him profusely for his role as a good Samaritan in circumstances which would have hurt the amour-propre of any other driver. I uttered a fervent prayer after going home to the President of the Immortals that I should not again become the dupe of my own foolishness and negligence.

CAPACITY

The owner of a number of taverns was walking down the street with a friend when they passed a well-groomed, Sacntimonious—looking man with rather a ruddy nose. " That's Simpkins ", imparted the tavern man, " a prominent figure in local temperance movements, tavern control, and the like ". " Is that so ? " Said the other, " what's his official capacity ". " About three to four gallons on an average " was the reply.

EXPERIENCE

Experience is not what happens to a man. It is what a man does with what happens to him.

—*Aldous Huxley.*

WHAT IS THIS ATOMIC ENERGY?

by

PROF. JACK DIAMOND,
Department of Mechanical Engineering, University of Manchester.

THE PRESENT—AND THE FUTURE

Let us turn to the present, and to the future. What is this atomic energy? How can we use it? What are the future prospects?

Your dictionary will probably define an atom as a body too small to be divided, but scientists have known for half a century that this is not true. The generally accepted picture of the atom shows a nucleus surrounded by electrons moving in orbits; that is to say, it is a system rather like the planets moving around the sun; and each of these electrons—the planets—has one unit of negative electricity.

According to this picture, not only is the atom divisible but its centre or nucleus can also be split up into parts. It is composed of protons, each having a positive electrical charge, and neutrons, which have no charge at all. Neutrons and protons are comparatively heavy particles, very much heavier than an electron, and practically all the weight of an atom is in the protons and neutrons which-make up the nucleus.

The number of protons in a nucleus determines a chemical element, but in any given element the number of nuclear neutrons may vary slightly. For instance, the nucleus of every atom of iron has twenty-six protons, but some iron nuclei have twenty-eight neutrons, others thirty neutrons, and there are even two other variations. Atoms of an element having different numbers of nuclear neutrons are called isotopes. Isotopes of an element are indentical chemically. but because of the different number of neutrons in their nuclei they behave rather differently in some respects. This leads us to one most important element-uranium.

THE NEUTRON AS A PROJECTILE

All uranium atoms have ninety-two nuclear protons—that is what makes them all uranium,—but there are several uranium isotopes with different numbers of neutrons. The three isotopes of most interest to us are called Uranium 233, Uranium 235, and Uranium 238; the numbers indicate their atomic weights. Only the isotopes U235 and U238 occur to any extent in nature. Natural Uranium consists almost entirely of U238 and only a small part of it is U235.

Let us examine the nucleus of the isotope U235. The forces which bind the ninety-two protons of similar charges closely together represent a large store of latent energy. If the nucleus can be split up, some of this binding energy will be released. This is what we mean by "atomic" or "nuclear energy"—and the key to the splitting, or fission, is the neutron; which, as a projectile, is likely to split the atom it hits.

If a neutron moves in from outside and enters the nucleus of a U235 atom, there is a very good chance that it will split the nucleus into two parts. Some of the binding energy of the nucleus is thereby released, and the two smaller nuclei, called fission fragments, fly apart at high speed, carrying most of the released energy as kinetic energy. They are then slowed down by hitting nearby uranium atoms and heat is generated in the uranium. This result of fission is extremely important because it is this heat which may be turned into power by removing it from the uranium and driving an engine with it.

This leads me to an important fact in nuclear fission. Almost immediately after an atom is split by one neutron two or three other neutrons are emitted at high speed. If there are more uranium atoms nearby these new neutrons can cause further fissions, and so on. Thus a continuous chain reaction is possible. Now a nuclear reactor is designed to work by controlling this chain reaction.

The fission fragments, which were created in rather a hurry, are unstable and eventually

radiate energy to achieve stability. After nuclear fission there is a lot of radioactivity and most of it is due to the fission fragments.

I said just now that the neutrons emitted after fission have very high speeds. They are called fast neutrons. Although there is a chance of a fast neutron causing fission in one of the nuclear fuels I have mentioned, it has a much greater chance if its speed is reduced and the greatest chance of all when its speed is what we call thermal: that is, when it has a speed appropriate to room temperature- 2,200 metres per second.

Reactors which make use of thermal neutrons to cause fission are called thermal reactors. There are many more thermal reactors in the world to day than fast reactors. This is because the very much greater probability of fission by thermal neutrons in U225 makes it possible to use very dilute fuels such as natural uranium in which only one part in 140 is U235. From the point of view of a thermal reactor we must regard the more plentiful U238 isotope largely as a dilution, although it must be remembered that U238 absorbs some of the available neutrons to form plutonium, and this is a valuable nuclear fuel.

The lighter the nuclei the more energy is lost per collision, and hydrogen, deuterium, beryllium, and carbon may be used.

Nuclei other than nuclear fuel may absorb neutrons without a fission. Materials vary enormously in this respect and great care must be taken in the design and erection of nuclear reactors to maintain freedom from impurities which would absorb neutrons wastefully. The moderators I have just mentioned —hydrogen, deuterium, beryllium, and cabron —have low neutron—absorbing power and are chosen partly for that reason. The carbon is in a very pure form called graphite.

A TYPICAL THERMAL REACTOR

We can now begin to visualise the form which a thermal reactor must take. In a typical example, with natural uranium fuel and graphite moderator, rods of fuel in metal cans are laid in long holes formed in the graphite structure. They are placed in metal cans to prevent corrosion and escape of fission products. The distance between the holes in the graphite structure is governed by the amount of moderator necessary to slow down to the thermal speed the fast neutrons born in the rods.

Although more neutrons are emitted from each atom that is split, unfortunately some of them are lost to the surroundings, so the mass of fuel and moderator must be big enough to maintain a continuous chain reaction despite this loss. The amount which will just do this is called the minimum critical size.

The neutrons and other radiation created in the reactor are dangerous to human beings, and some of these harmful particles and rays can escape from the reactor and so a thick absorbing shield must be placed round the reactor to protect the operators. This is commonly made of steel and several feet of concrete.

All the time the reactor is working the heat generated in the uranium fuel rods must be removed by passing a cooling fluid over them. This fluid in turn gets hot and must be cooled outside the reactor. Obviouly the fluid must be chosen carefully as it must not be one which absorbs neutrons heavily or the reactor will not work.

In a typical thermal power reactor the cooling fluid is circulated first past the rods in the reactor, where it is heated, and then to a heat-exchanger. Here the heat is used to generate steam which drives turbines. The circulating fluid, now cooled, is returned to the reactor where it is reheated and the cycle is repeated.

Thus the materials of construction of power reactors must not only have good nuclear properties—they must be strong and resist corrosion at a sufficiently high temperature as well. Such materials are few and very many difficulties have to be overcome.

We are thankful to the British Information Services, Office of the U. K. High Commissioner in India, Catholic Centre, Armenian Street, Post Box No. 1614, Madras-1, giving us this article.

—Editor.

Indo-American Technical Cooperation, 1952-'55

by

PROF. V. SHANMUGA SUNDARAM, B.A. (HONS.) (ECON.) M.A. (POL. SC.)

Head of the Department of Economics.

The United States Ambassador to India John Sherman Cooper outlines the policy of his Government in fostering international economy thus: "It is the Policy of the United States to assist in world economic development, *wherever acceptable*[1] to advance the standard of living, provide equality of opportunity and promote friendship and peace." The programmes of aid sponsored by the United States Government are similar to those organised under the Colombo Plan and by the United Nations. Thus the under-developed countries are obtaining technical and financial aid from different countries and under different schemes. The United States Government may be said to have some record work to her credit, in the countries in Central and South America, Western Asia (other wise known, as Middle East) South East Asia and Africa.

Nearly five years back, on January 5, 1952, the Indo-American programme in its present form was initiated. The agreement between India and United States signed on that day covered fortyfive important projects in support of the first Indian Five Year Plan.

Upto June 30, 1955, the United States has contributed a total of ($ 268 millions) Rs. 128 crores for Indo-American projects. India has subscribed a total of about Rs. 193 crores ($ 405 millions). India incurred expenditure mainly for transportation of goods within India, construction and salaries of staff. The United States contribution to the co-operative effort was to provide Techincal Specialists, to train Indian technicians overseas, to buy supplies and equipment not available in India and to transport them to India.

All the projects under the programme were approved by the Planning Commission of India and by the United States Technical Co-operation Mission (T.C.M.) in New Delhi. It represents the International Co-operation Administration (I.C.A.) of the Government of The United States of America.

The I. C. A. which succeeded the Foreign Operations Administration on July 1, 1955, is a semi-autonomous agency of the U. S. Department of State with offices in Washington, D.C. The director is John B. Hollister. T.C.M. has offices in New Delhi with Cilifford H. Willson as director.

The administration of all the projects is vested in the appropriate Indian Government agencies.

The rupee proceeds of the sales of imported commodities such as fertilizer and iron and steel, are used for other projects of economic development. By March 31, 1955, a sum of Rs. 12 crores formed a part of India's rupee contributions to Community Projects for rural development. And in the case of the sales proceeds, under the 1954 steel agreement, Rs. 7·5 crores, the equivalent of $ 15·7 million have been provided as part of the revolving fund for the Industrial Credit and Investment Corporation of India, an agency set up to assist private industrial development.

The pattern of priorities adopted by the First Five Year Plan was followed by the Indo-American Technical Co-operation Projects. During the last five years agricultural development was given top priority. Under the Second Five Year Plan attention will be paid to industrial development of India. The table given below gives the facts of this vast voluntary Indo-American Cooperation.

The U.S. aid was given without "strings attached to them."

1. Italics mine.

The allegorical significance of 'Markhein'

by

M. SREERAMULU, M.A., L.T.,
Professor of English.

The common opinion that Stevenson was a writer of stories of breath-taking action and daring adventure is only partly true. Stevenson was no doubt one of the most popular novelists of his day. At the same time he was also a self-conscious literary artist who tried not only to amuse but also to instruct his readers through his works. As his friend, Henley, says there was something of the shorter catechist too in Stevenson's complex personality. Beneath the master of style and effective narration there was the deliberate moralist. But Stevenson did not have much scope to propagate rules of moral conduct through his novels and short stories, for in them he had to be objective in dealing with life. The didactic element had to be eschewed and he had to concentrate his attention only on the story. So he made an attempt to instruct his readers through his essays and other prose works. The only exceptions to this general statement are the two short stories 'Markheim' and 'Will O' The Mill'. 'Markheim' makes it clear that there is a streak of goodness even in the worst of men and 'Will O' The Mill' speaks of the value of a quiet and contented life. In other words these two short stories have a special significance apart from their literary excellence.

Markheim is a young man who leads a life of pleasure. He is dead to all sense of moral values. He commits sin after sin. His love of the pleasures of life is so great that he does not hesitate to commit the worst crime in order to provide himself with the wherewithal for leading such a life. The culminating act of his sinful life is the cold-blooded murder of an innocent dealer in curios. Markheim enters the shop of the dealer at about three in the afternoon on Christmas Day. He asks for a present for a lady. When the dealer shows him an ancient hand-glass, Markheim rejects the offer. The dealer stoops to replace the hand-glass and pick up another article. At that instant Markheim springs upon him and stabs him to death with a skewer-like dagger. For a time Markheim is at a loss as to what to do, for he is stunned by the devilish deed he has done. The chiming of the many clocks in the shop reminds him that time is passing. Fear takes hold of him and he suspects that the neighbours have heard the sounds of the struggle within the shop. He even imagines that he is not alone. With great determination he walks upstairs and enters the drawing-room. It is here that he has a frightful experience. His fevered brain makes him imagine that he is face to face with a strange visitor. The visitor tempts Markheim to do one more foul deed, namely the murder of the dealer's maid-servant, in order that he might be free for ever. Markheim's love of good is damned to barrenness but he still retains his hatred of evil. So he turns his back upon the visitor. When the maid-servant knocks, he walks down the steps, opens the door and tells her to call in the police. So Markheim finds moral regeneration through the little good that is left in him.

Markheim is not a young man who is devoid of all good qualities. In fact, there is a blending of good and evil in him. This is true of almost all human beings. Most of us are neither saints nor sinners. So Markheim may be taken to be the representative of men in general. In other words the story of Markheim may well be story of any young man who is led into a life of sin

on account of his weakness for pleasure. Markheims's desire for pleasure is only sharpened by frequent enjoyment. To provide himself with money he commits one act of theft after another. He takes the stolen articles to a curio-dealer saying that they are all from his uncle's collection. After leading such a debased and dissipated life for some years, he plans to rob the dealer of all his money in the fond hope that he can turn over a new leaf thereafter. To achieve this object he does not even hesitate to murder the innocent dealer. Thus 'Markheim' illustrates the important lesson that one sin leads to another just as one lie leads to another. It is not possible for any one to achieve the right end through the wrong means. Murder is the worst of crimes and it cannot help a man to lead a new life.

From the story of Markheim we understand that even the worst criminal has a chance of saving his soul if there is some good left in him. This truth is beautifully brought out in the strange interview between Markheim and the supernatural visitor. Markheim drags himself up the stairs and enters the drawing-room. All on a sudden he hears a step mounting the stair. The door opens, a face peeps in, looks round, smiles and withdraws. Markheim cries out in terror. The visitant returns. He looks strangely like Markheim. Markheim even thinks that he knows him. This is how Stevenson suggests that the visitor is no other than Markheim's soul or conscience. Stevenson knows that the super-natural must be rooted in life if it should reach an imposing stature. He is aware of the simple truth that the true ghost is the shadow of a man. So he makes us understand that the strange visitor is only Markheim's double or his 'alter ego.' The visitor tells Markheim that he must do something immediately to save himself, for the dealer's maid-servant is on her way back earlier that expected. Further, the visitor, who is a clear-eyed critic of the murderer, lays bare before him his history. Markheim defends himself saying that he is the victim of circumstances. He has been leading a sinful life but this shall be his last sinful act. He shall lead a good life from that day. The visitant tells Markheim that such a thing is impossible and that only death will end his life of sin and crime. He further asks Markheim whether there is anything he still dislikes. Markheim confesses that he has gone down in everything. At that moment the door bell rings. The visitor advises Markheim to go down, say the dealer is ill, allow the maid to enter, close the door, kill her and escape with the money. These words open Markheim's eyes. His hatred of evil asserts itself, though he has lost his love of good. So he determines to surrender to the police and thus save his soul by means of inaction. Thus the story of Markheim teaches the simple but profound truth that even the worst criminal can work out his moral regeneration if he has the slightest trace of good left in him. There is no cloud so dark that it does not have a silver lining.

One difference betwegn Stevenson and other moralists is that Stevenson preaches the lesson of hope while the others totally condemn sin. In the opinion of these upright moralists a sinful man has no hope of salvation. Stevenson thinks otherwise, A criminal may have lost all sense of moral values. But so long as his conscience is whispering to him, be it never so feebly, he has a chance of saving his soul. The visitor Markheim meets may be taken to be his own conscience. By means of temptation the visitor brings about a change in Markheim's conception of life and morals. Thus if any man, however morally weak he may be listens to the dictates of his conscience he can save himself even at the last minute. This is the lesson that 'Markhim' teaches and this is its allegorical significance.

Galsworthy as a Novelist - With special reference to "The Man of Property"

by

K. S. NARASIMHAN, M.A.,
Lecturer in English.

484

Introduction :

' If the upper-middle class, with other classes is destined to "move on" into amorphism, here, pickled in these pages, it lies under glass for strollers in the wide and ill-arranged museum of Letters to gaze at.' Thus observes Galsworthy in his Preface to the Forsyte Saga.' If we want to know the average Englishman of modern times and his ideas and feelings, we have to read Wells. Likewise, if we want to understand the propertied upper-middle class, we must turn to Galsworthy. The latter is one of the foremost painters of the social life of the English upper-middle class of our own time and of the Victorian age.

The Forsyte Saga :

In the "Forsyte Saga", Galsworthy depits the upper class bourgeoisie of England from about 1860 to the First world war and then the adjustments of their latest generation to the post-war era. Actually it is a sustained account of the fortunes of one well-to-do family through three generations. This work represents the authors fullest powers as a novelist.

Spectator of Life :

Galsworthy found himself in a world of disintegrating values. He abserved with keen interest the 'disturbance that Beauty effects in the lives of men.' In presenting his impressions he did not assume the role of a moralist or a preacher; he merely held the 'mirror up to nature' without mincing or exaggerating what he saw. In this respect he followed the method of realists like Dickens. The Forsytes owned industries, built houses and contributed to the prosperity of their country. They were in fact the backbone of the nation. But their actions were all guided by their possessive instinct and self-interest. Soames Forsyte was a typical 'man of property' 'As surely as a dog will bark at a brass band', observes the author, 'so will the essential Soames in human nature ever rise up uneasily against the dissolution which hovers round the fold of ownership'. Beauty and passion came into clash with this Philistinism. Thus resulted the tragedy of these ' men of property.'

Analysis of Feelings :—

Galsworthy was pre-eminent in the analysis of human feelings. He had the gift of getting outside himself and watching others reacting to particular situations. He keenly observed the rooted and permanent human characteristics and delicately revealed them in the actions and words of his characters. Thoughts and emotions are revealed through his pages in just the natural and unconscious way in which they are revealed in life. The author was not satisfied until he repressented the minutest feelings which each situation gave rise to in a character. In "The Forsyte Saga" we have 'the most surprising array of figures....and the subtlest presentation of their settled habits of thought and of the impinging upon these of personalities and events most likely to unsettle them'.

The plot :

Because of this intense interest in human feelings and thoughts Galsworthy paid little attention to action or plot in his novels. The 'Forsyte Saga', it is nedless to point out, impresses not by the development

of the plot or action but by the dialogue and the analysis of feelings. Irene, for instance, does very little and in fact, talks very little. Still she is the central figure of the novel and certainly the most impressive character in the story. The author's concern was to show 'the impingement of Beauty and the claims of Freedom on a possessive world'. To do this he found it needless to frame an elaborate plot or introduce exciting actions.

Characterisation :

For the same reason, the characters are not shown as growing. They represent a class, and are generally not individualised. The Forsytes as a family were guided by the 'possessive instinct'. They were typical representatives of their age, an age strict but somewhat conventional in morals, inclining to prudery and a forced solemnity.

Style :

Galsworthy's style is eminently suited to his technique. The subtle touches of character and emotions are made clear and effective by the delicacy and precision of expression. This style was the product of long practice. "I was writing fiction" says the artist, "for five years before I could master even its primary technique". The touches are often so subtle that they are not noticeable till they are reflected upon. Yet the portrayal is so truthful and exquisite that the discovery excites a thrill of pleasure. The words are, as it were, luminous and are used with economy and a sense of proportion. His profound observation of human nature, his social sense and delicate irony are all reflected in his style.

Conclusion :

With Galsworthy we are in the company of a master mind; one who depicts men and matters clearly but with no prejudice, one who portrays what he saw with a delicacy of touch all his own. He was not a scientist, a moralist or a preacher but a faithful observer of men and society, with a gift for studying them objectively and recreating them truthfully in his immortal pages. He amply illustrates the truth

" True wit is nature to advantage dress'd
what oft was thought but ne'er so well
expressed'd."

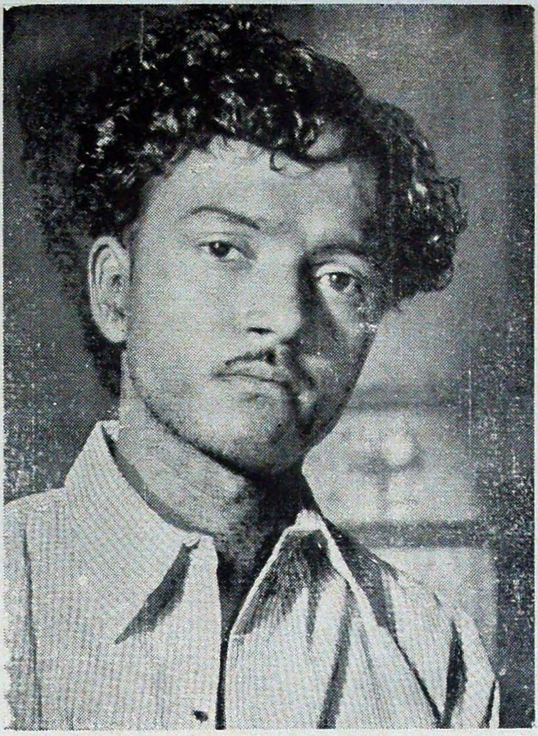

—*P. K. Lakshmikantam, (Old boy).*
Deep Thinking.

—*P. K. Lakshmikantam, (Old boy).*
Wrinkles of Age.

—*P. K. Lakshmikantham, (Old boy).*
Faithfully Yours.

Mr. P. V. Rajamannar, Chief Justice, Madras State, inaugurates the Dramatic Festival in aid of the College Building Fund.

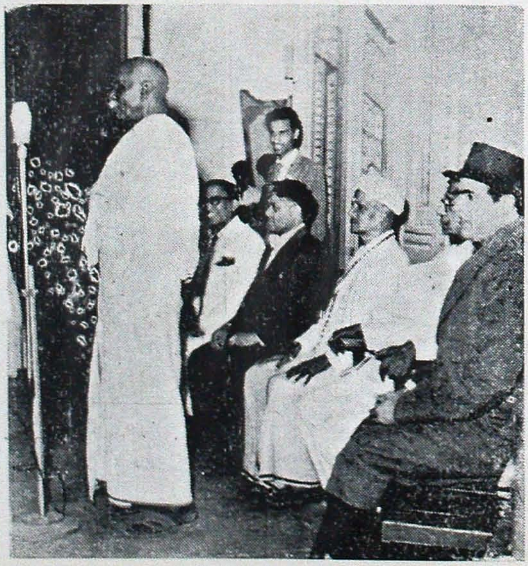

Mr. C. Parthasarathy Naicker handsomely acknowledges the donation by Mr. Manali Ramakrishna Mudaliar from the Manali Estate.

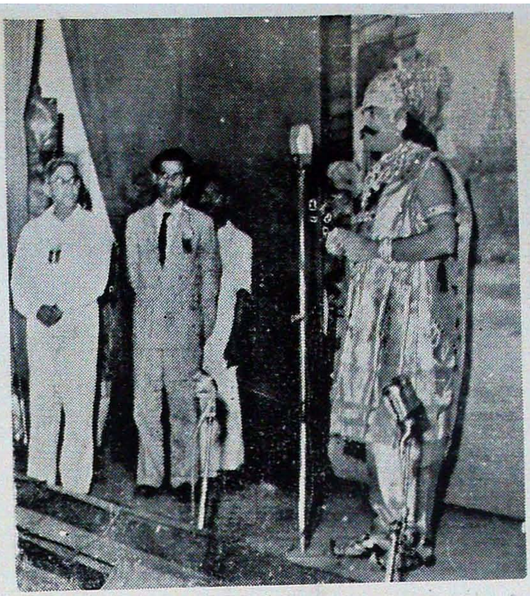

Mr. T. K. Bhagavathi (in his role as Raja Raja Chozan) announces a donation to the Building Fund on behalf of Messrs. T. K. Shanmugam & Bros.

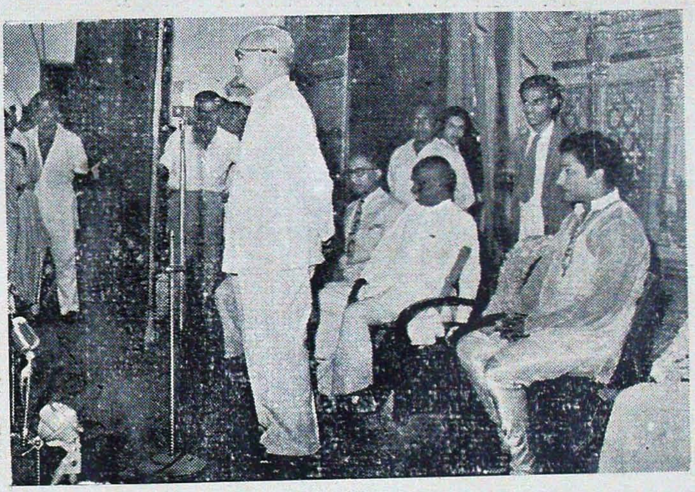

Mr. V. R. Ramanatha Iyer, Mayor of Madras, and Mr. Sivaji Ganesan who played the main role in "Vithi" are seen on the stage.

Mr. N. S. Krishnan, speaks after staging his Drama Thalapathi.

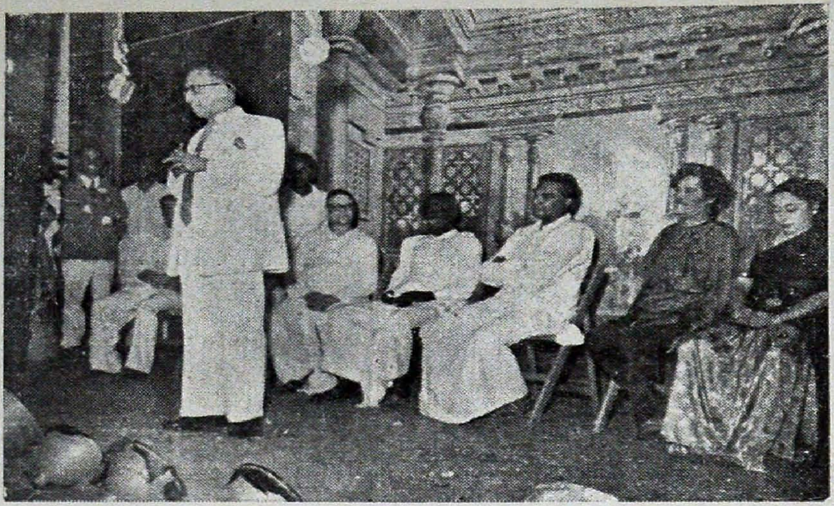

Principal M. K. Shanmugam thanks
Mr. & Mrs. N. S. Krishnan and their troupe.

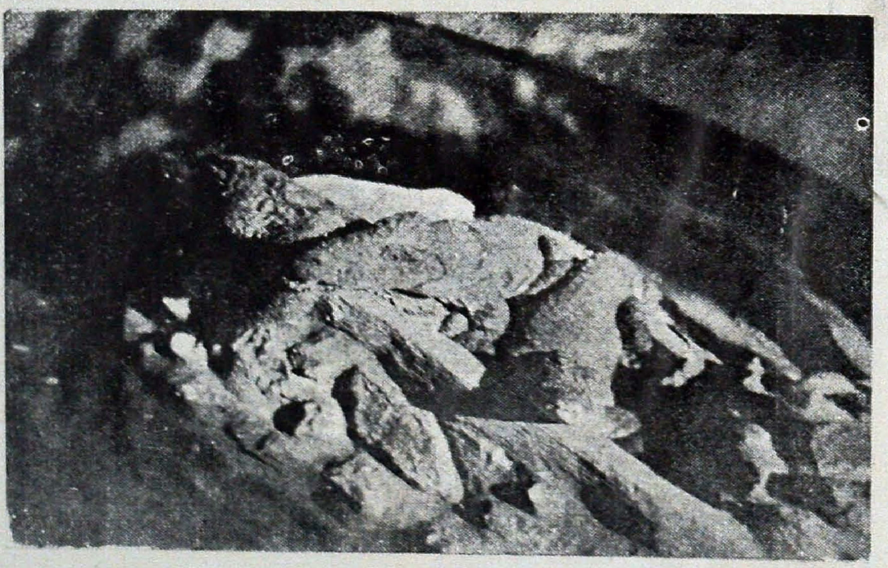

—*P. M. Venkatesan.*

TRIO

உள்ளமும் உலகமும்

by

VIDWAN M. RAJAMANICKAM, M.A.,
Lecturer in Tamil.

"உலகம் வரவரக் கெட்டுப் போய் விட்டது" என்பது பழமொழி யென்று சொல்லுமளவிற்குப் பழக்கத்தில் இருந்து வருகின்றது. பாட்டாளி சொல்கின்றான். பணக்காரனும் இதையே ஓதுகின்றான். இரப்போன் சொல்வதும் ஈவோன் சொல்வதும் இதுவேதான். கல்வியறிவு பெற்றோரும் பெறாதோரும் இதனைப் பாடஞ் செய்யமறந்தார் எனக்கூறுதற்குமில்லை. இளைஞர்களும் இதனை எப்படியோ மனப்பாடஞ் செய்துகொண்டு விட்டார்கள். முதியவர்கள் அறிந்த மந்திர மொழி இஃதொன்றேதான். ஆண்டி முதல் (அரசர்கள் இல்லாமையால்) அமைச்சர் வரை அவரவர் எண்ணத்திற்கு எதிர்ப்பு எழும்பொழுதும் முயற்சி முற்றுப் பெறாது போகும்பொழுதும் தாம் தூயர் என்னும் நம்பிக்கையில் அனைவரும் இதனைக் கூசாமல் கூறுகின்றனர். உலகம் என்று நன்றாக விருந்தது? எப்பொழுது கெட்டு விட்டது? என்பன போன்ற வினாக்கள் எழுதல் இயல்பேயல்லவா! அவரவர் நிலையிலே நின்று இதற்கு விடை தர வியலுமே யன்றி அனைவரும் ஒப்பும் வகையில் அறுதியிட்டு விடை தருதல் இயலாது. உயர்ந்த நிலையில் இருந்தது உலகம் என்று ஒருவர் எண்ணும் காலம் அழிவுக்கு அடி கோலிய காலமாக மற்றவர்க்குத் தோன்றலா மல்லவா!

உலகம் கெட்டுப் போய்விட்டது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லாமலுமில்லை. அகத்திலும் புறத்திலும் உலகம் வளர்ந்து வருகின்றது என்பதை யுணர்வோரும், வளர உறுதுணையா யிருப்போரும் சில சமயங்களில் உலகம் அழிந்து வருகின்றதென்றே கூறுகின்றார்கள். பலர் புறத் தோற்றத்தில் வளர்ந்து வருகின்றதென்பர். அகவளர்ச்சியை அவர் ஒப்பார். பொதுவாக அறிவு வளர்ச்சியும் அதற்கேற்ற மனவளர்ச்சியும் பரந்த பண்பும் பண்டிருந்ததை விட இன்று பன்மடங்கு வளர்ந்திருக்கின்றன வல்லவா வென்று வினவின் அவர் யாது கூறுவரோ! பண்டு வாழ்ந்த பெரியார் பலரை நினைவிற் கொண்டு அத்தகையோரை இன்று காண வியலாமையால் உலகம் கெட்டு வருகின்றதென்பர் சிலர். பண்டு வாழ்ந்த பெரியார் பலர் சூழ்நிலை வேறுபட்ட இன்றைய உலகில் வாழ்வாராயின் பெரியார் எனப் போற்றப் படுவாரா வெனப் பலர் கேட்பதும் செவிகளில் கேட்கத் தான் செய்கின்றது.

வேதாந்தத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் மட்டுமல்லாமல் விஞ்ஞானத்தில் ஈடுபட்டவர்களும் இதனையே கூறுகின்றார்கள். உலக வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாயிருப்போரும் அச்சாணியன்ன அறிஞரும் இதனைக் கூறும்பொழுதுதான் கேட்கும் அனைவருள்ளத்திலும் வளர்ச்சியைப் பற்றி ஐயம் எழுகின்றது. அவரோடு வாதம் புரியினும் அழிந்து வருகின்றது என்பதற்கே ஆதாரங்களை ஆய்ந்து கூறுவர். கொடிய விலங்குகள் நாட்டிலே தங்கு தடையின்றி யுலவி வருவதால் உலகம் கெட்டு வரவில்லை. கடல் நிலை கடந்து பெயர்தலால் உலகம் அழியவில்லை. புயல் செயல் மாறினமையால் அழிந்து விடவில்லை. செங்கதிரோன் வெங்கதிரைத் தர மறுத்தமையால் உலகம் கெட்டு விடவில்லை. மக்களிலாம் வாழ்ந்த உலகந்தான் அவர்களால் வர வரக் கெட்டு வருகின்றது. அத்தகைய எண்ணம் அனைவர் உள்ளத்திலும் உண்டாகுமாறு உலகம் நிலைமாறி விட்டது. உலகம் நிலைமாறும் வகையில் அதனுள் வாழ்ந்த மக்கள் வாழ்க்கை நடத்தி விட்டார்கள்.

உலகில் காணப்படும் மாறுபட்ட நிலைகள் இத்தகைய எண்ணத்தை யுண்டாக்கி

விட்டன. சிறப்பாகப் பிறத்தலும் இறத்தலும் வாழ்தலும் தாழ்தலும் ஆதலும் அழிதலும் இவ்வெண்ணத்தை யெழுப்பி விட்டன. இவையனைத்தும் பொருள்களின் இயல்பே யெனினும் இவையனைத்திற்கும் இடனாகவுள்ள உலக இயல்புகளாயின. அறிவுடைய மனிதன் நெறியோடு வாழ முடியாத நிலையில், உண்மை முதலிய உயர் குணமுடையோர் செம்மையோடு வாழ முடியாத நிலையில், நல்லவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ முடியாத நிலையில் உலகம் வர வரக் கெட்டுக் கொண்டே வந்துவிட்டது. நெறியல்லா நெறியில் இயங்கும் உலகைக் கண்டு நெஞ்சு புழுக்கமுற்றனர்; சினமுற்றனர் மக்கள். உலகம் வர வரக் கெட்டுவிட்டது என்று நற்சாட்சிப் பத்திரமும் உலகிற்கு மக்கள் வழங்கி விட்டனர். இன்று நேற்றுத் தோன்றியதன்று உலகம். அதில் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வரும் மக்களினம் சிறுகச் சிறுகச் சேமித்த சிறுமை இன்று ஒருருவாய்—இருவேறு வகையினவாய் — ஒன்றிற் கொன்று மாறுபட்ட நிலையுடையனவாய் வளர்ந்து காட்சியளிக்கின்றது. இதனைக் கண்டு அனைவரும் சீறிச் சினப்பதில் வியப்பொன்று மில்லை யல்லவா!

பொறுமைக்குப் புகலிடமாகிய திருவள்ளுவரே மாறுபட்ட உலகியற்கை கண்டு சினமெனுங்குன்றின் சிகரங் கண்டாரெனில் வேறு எடுத்துக் காட்டு விளம்புவானேன்!

வயிறார உண்பதும் மான உணர்வு சிறக்க உடுப்பதும் அயர்வுதீர உறங்குவதும் இவ்வுலகிற் பிறந்தவர்களின் பிறப்புரிமை. இவையேதான் இவ்வுலகவாழ்வின் அடிப்படை யுரிமைகள். இவ்வுரிமைகளை மறுக்க யாருக்கும் உரிமையில்லை. ஒருவன் வயிறார உண்ண மற்றொருவன் காய்பசி வருத்தக் கலங்குவதும் ஒருவன் சிறக்க உடுக்க மற்றொருவன் உடைக்குப் பறப்பதுவும் ஒருவன் பஞ்சணையில் படுத்துறங்க மற்றொருவன் அஞ்சி அயலான் இல்லின் நிழற்கிடப்பதுவும் வாழ்வின் பிறப்புரிமைகளல்ல. ஆனால், அவை வாழ்வின் பிறப்புரிமைகளாக, உலகவியல்புகளாக மாறிவிட்டன. இந்நிலை கண்ட வள்ளுவர், சிறப்பாக வயிறார உண்டுறங்குவோரையும், காய்பசி வருத்தக் கலங்குவோரையும் கண்ட வள்ளுவர் நெறியலா நெறியில் இவ்வுலகைப் படைத்தவனும் இரப்பான் போன்று இரந்து இன்னலுறுவானாக வென்றார்.

இன்பமாக வாழ அமைந்த உலகை எப்படியோ மானவுணர்வோடு வாழ முடியாத நிலையில் மாற்றியமைத்து விட்டார்கள் மக்கள். ஆகையால் இவ்வுலக வாழ்வை வெறுத்தனர் அறிஞர். தம் விருப்பம் போன்று வேறொரு உலகைப் படைத்துக் கொண்டு அங்குச் செல்ல வேண்டிய செயல்களிலே ஈடுபட்டனர் பலர். ஒரு சிலரே இவ்வுலக வாழ்வில் விருப்புற்றனர். அவர்களும் உலகப் போக்கை விரும்பியன்று. உலகப்போக்கைத் திருத்த வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடனேயே தந்நலமறந்து தொண்டு செய்தார்கள். உலகினின்றும் ஒழிந்து படுவதே இவ்வுலக அல்லல்களினின்றும் நீங்க வழி யென்று கண்ட பெரியோர்களே பலர்.

ஓடி யுய்தலுங் கூடுமென்
ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே

என்று பாடிய புலவரும் உளர். துறத்தலே அல்லது சாதலே இதற்குத் தக்க தீர்வு என்பது இவர்களின் முடிவு.

புறநானூற்றுப் புலவர் ஒருவர் கூறும் தீர்வு சிறிது வேறுபட்டிருக்கின்றது. மனத்திற்கு ஆறுதல் தருவதே அதன் நோக்கமாயினும் கூறும் நெறி சிறிது வேறுபட்டிருப்பது போற்றுவதற்குரியதாயிருக்கின்றது. மாறுபட்ட உலக இயல்பு கண்டு நெஞ்சம் புழுங்கினர் அவர். கண்டவிடமெங்கும் மாறுபட்ட இயல்பே மலிந்து கிடந்தது அவருள்ளத்தை வருத்திற்று. சென்று உட்கார்ந்தார் போலும் ஓர் ஆலமரத்தினடியில். கண்ட காட்சிகளும் கொண்ட நினைவுகளும் உள்ளத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஓடி வந்தன. இத்தகைய கொடுமைகள் பொருந்த ஒருவன் இவ்வுலகினைப் படைத்திருப்பானாயின் அவன் உண்மையில் பண்பில்லாதவனே என்று கருதினர் புலவர். இவ்வுலகம் கொடியது என்று அவரை யறியாமலே அவர் வாய் சொல்லிற்று. 'ஆம்! உலகம் கொடியது தான்' அதனைப்

போக்கும் நெறியாது என்று புலவர் தன்னுள்ளே கேட்டுக்கொண்டார். ஒவ்வொருவரும் திருந்தினல், மனத்தைத் திருத்திக் கொண்டால் உலகம் இனிதாகத் தோன்றுமென்று கண்டார். உலகின் இயல்பு கொடியதென்று கண்டவர்கள் அதனை இனியதெனக் காணும் உள்ளம் பெறுவாராயின் உலகு கொடிதாகக் காணப் படாதல்லவா! இன்பமும் துன்பமும் மனநிலையைப் பொறுத்தே யமைவன. இன்னுமையையும் இனிதெனக் காணும் உள்ளத்தை ஒவ்வொருவரும் பெறுவராயின் உலகம் ஏன் கொடியதாகக் காட்சியளிக்கின்றது? இத்தகைய மனமே மக்களுக்குத் தேவை. இதுவே இவ்வுலகத் துன்பத்திற்கோர் தீர்வு. இதுதான் அப்புலவர் கண்டு கூறிய தீர்ப்பு.

"இன்னாது அம்ம! இவ்வுலகம்
இனிய காண்க அதன் இயல்புணர்ந்தோரே"

என்பதே அப்புலவரின் பொன்மொழி.

(தொடரும்)

நிமித்தங்கள்

by

VIDWAN K. CHANDRASEKHARAN, M.A., B.T.
Lecturer in Tamil.

உலகத்திலுள்ள வுயிர்களெல்லாம் பாரினில், வேர்வையில், பையினில், முட்டையில் தோன்றுவனவா மென்று உயிர் நூல் வல்லார் கூறுவர். இவ்வுயிர்கடாம் பொறியுணர்வான் வேறுபடுப. இதனை,

"ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே
இரண்டறிவதுவே அதனொடுநாவே
மூன்றறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறிவதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே"

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தாலறிதும். இவ்வுணர்வு வேறுபாட்டான் அவற்றது இன்ப துன்பக் கூறுபாடுகளும் பலவாம். இவற்றினை முற்படவறிந்து தற்காத்தொழுகும் பெற்றியும் உயிரினங்களுக்கு உண்டாயிற்று. முற்பட அறிதற்குரிய குறிகளே நிமித்தங்களெனப் படும். இதனைப் "புள் நலம்" என்றும் சகுனம் என்றும் வழங்குவர். இந்நிமித்தங்கள் நில முதலாகிய பூதங்களிடத்தும், விண்ணில் வழங்கும் ஒளிப்பிழம்புகளிடத்தும், ஏனைய இயங்கியல் நிலையியல் பொருள்களிடத்தும் நிகழுவனவாம். இவற்றை யெல்லாம் புலத் துறை முற்றிய பெரியோர்கள் நுண்ணிதினுணர்ந்து வைத்தார்கள். அவற்றைத் தண்டமிழ்ச் சான்றோர்கள் தாமியற்றிய நூல்களில் பெய்துரைத்துப் போற்றுவாராயினர். அவற்றுள் சிலவற்றை ஈண்டு நோக்குவோம்:

தொல்காப்பியனார் கரந்தைத் திணைக் கோதிய சூத்திரத்துக்கண்

..............—ஓடா
உடல் வேந்தடுக்கிய உன்னநிலையும்
மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பின்
தாவா விழுப்புகழ்ப் பூவை நிலையும்

என்று நிமித்தங்களை யுணர்த்துகிறார். கோடு குழைந்து ஆக்கங் காட்டலும் துவர வுணங்கி கேடு அறிவுறுத்தலும் உன்ன மரத்திற்குள்ள கடவுட்டன்மையாம் என்ப. அதனையறிந்த மறவர்கள் போருக்கு எழுமுன் அம்மரத்தினைப் பரவி நிமித்தம் ஓர்வர். இவ்வாறே புறவிடத்து அலரும் காயாம்பூ பொலிந்து தோன்றின் நன்மையாம்; புற்கென நிற்கின் தீதாம் என்று நிமித்த நிலையறிவர். உன்னமரம் தனது பணையெல்லாந் தளிர்க்க நின்றால் மன்னனுக்கு ஆக்கமாம் என்பதனைப் பின்வரும் புறப் பொருள் வெண்பா மாலைச் செய்யுளுணர்த்துகின்றது:

துன்னருந்தானைத் தொடுகழலான் துப்பெதிர்ந்து
முன்னர் வணங்கார் முரண் முருங்க—மன்னரு
மீடெலாந் தாங்கி யிகலவிந்தார் நீயுநின்
கோடெலா முன்னங் குழை.

இவ்வாறு பூவும் மரமும் நோக்கி நிமித்தமறிவதன்றிப் புள்ளினங்களை நோக்கியும் நிமித்தம் கொள்வதுண்டு. இஃது

"நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்
பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்
வறிது பெயர்குந ரல்லர்"

என்ற புறநானூற்று வரிகளானும், "நல்ல நாளன்றாகப் போகி புள் நிமித்தம் இடையே நின்று தடுப்பச் செவ்வியன்றாகச் சென்று கூடிக் கூறுபாடன்றாக முனியும் வார்த்தைகளைச் சொல்லினும் வறிதாக மீள்வாரல்லர்" என்ற அதன் உரைப் பகுதியானும் அறியப்படும். இதனுள் நல்ல நாள் அன்று என்று கூறியவதனை

"ஆதிரை பரணி கிருத்திகையாயில்ய முப்பூரங்
கேட்டை
தீதுறு விசாகஞ் சோதி சித்திரை மகம் ஈராறும்
மாதனங் கொண்டார் தாரார் வழிநடைப் பட்
டார் மீளார்
பாயினிற் படுத்தார் தேரார் பாம்பின் வாய்த்
தேரை தானே"

என்ற சோதிட கிரகசிந்தாமணிச் செய்யுளுணர்த்தும். "திறனன்று மொழி

தல்" என்பது தீநிமித்தச் சொல். சொல் நோக்கி நிமித்தம் அறிதலை "விரிச்சி" என்று பொருளிலக்கணங் கூறும். புள்ளு நிமித்தத்தினைப் "பிள்ளைவழக்" கென்று வெண்பாமாலை கூறும்

"பிணங்கமருள் பிள்ளை பெயர்ப்பப் பெயராது" என்னும் அடியிதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். இதனுரைப் பகுதியில் "மாறுபடும் பூசலிடத்துக் காரியென்னும் புள் விலக்கவும் விலக்கானாய்" என்று வருதலான் காரியென்னும் புள்ளான் நிமித்த மறிதல் பெற்றாம். மேலும், "வெட்சி யரவம்" என்னுந் துறையின் உதாரணச் செய்யுளில் வரும்

"வெட்சி மலைய விரவார் மணிநிரைக்
கட்சியுள் காரி கலுழும்"

என்னும் பகுதியும் இதனை வலியுறுத்துகின்றது. இதனையொட்டியே இலக்கண விளக்க நூலாசிரியரும் அந்நூல் 603-ம் சூத்திரத்துக் கிட்ட வுரையில் "கரும்பிள்ளை நிமித்தங் கூறியார்க்கு விதந்து கொடுத்தல்" என்று வரைந்தாராகல் வேண்டும். இக் காரிப்புள்ளே யன்றி கூகை, ஆந்தை முதலியனவும் பின்வரும் தீமையை முன் கூவி அறிவிக்கு மென்ப. பெரிய புராணத்துள் அமணர் தங்கட்கு ஆளுடைய பிள்ளையாரால் வரும் அழிவினை முன் சாற்றவுற்றுத் துன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தனவாகச் சேக்கிழார் கூறுகின்றார்.

"பள்ளிகள் மேலும் மாடு பயிலமண் பாழிமேலும்
ஒள்ளிதழ சோகின் மேலுமுணவு செய்கவளங் கையிற்
கொள்ளு மண்டபங்கள் மேலும் கூகையோ டாந்தை தீய
புள்ளினமான தம்மில் பூசலிட்டழிவு சாற்றும்."

கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றுள் புட்கள் தீச் சகுனமாக வுதிரங்காட்டுந் தன்மையைக் கூறுகிறார்.

"மொய்த்தபல் சகுன மெல்லாமுறை தீங்குசெய்ய
வித்தகு தீய புட்களீண்ட முன்னுதிரங்காட்டு
மத்தனுக்கென் கொல்கெட்டேன் அடுத்த
தென்றணையும் போதில்"

திருக்காளத்தியண்ணலார் தமது திருநயனத்தில் ஒன்று துண்ணென வுதிரம் பாய விருந்த நிலையைத் தூரத்தே கண்டு திண்ணனாரே விரைந்தோடி வந்தாரென்றமையால் நிமித்தத்தின் உண்மை வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சீவக சிந்தாமணியில் புள்ளு நிமித்தம் பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்றது. கட்டியங்காரனுடைய பசு நிரைகளையெல்லாம் கவரக் கருதிய வேடர்கள் ஒரு குன்றின்மேனின்ற பொழுது ஆந்தைப் புள்குரல் காட்டியது. அப்புள் கூறிய குரலின் குறிப்பை யறிந்த நிமித்திகனாகிய வேடனொருவன் அவர் தம்மை நோக்கி "நாம் நிரையை அடிப்போம்; அடித்த பொழுதே அரசன் படைவந்து பொருது கெடும். அது கெட்ட பின்பு, அடுதலால் தேனினம் கெட்டாற் போல வொருவன் தேரான் கெடுவோம்" என்று கூறினான்.

அடைது நாம் நிரையை அடைந்த காலையே
குடையும் பிச்சமு மொழியக் கோன்படை
யுடையும் பின்னரே யொருவன் தேரினால்
உடைதும், சுடுவில் தேனுடைந்த வண்ணமே
(கோவிந்தை : 9)

பெருங்கதை யென்னும் நூலிலும் இப் புள்ளுநிமித்தம் பல விடங்களில் கூறப்படுகிறது. உதயணன் வாசவதத்தையைப் பிடியேற்றி வந்த நாளில் அப்பிடியானது ஒருகாட்டை நணுகிய அளவில் நோயுற்று வீழ்ந்து இறந்தது. அப்பொழுது மாலைக்காலமாதலைக் கண்டு, மேலும் நடைகொள்ள விரும்பாதவனாய் இராப்பொழுதை யக்காட்டிடத்தே கழித்து இரவு புலர்ந்ததும் தனது காலைக் கடனை முடித்து விட்டுத் தனது தனிமையை நினைந்து வருந்துபவனாகிச் சேனையுடன் வயந்தகன் வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அப்பொழுது வயவன் என்னும் புள்ளொன்று இலவ மரத்தினுச்சியில் தங்கிப் பலமுறை யொலித்தது. அதைக்கேட்ட வுதயணன் 'இனி விரைவில் பகைப்படை வரும் என்பதை இது தெரிவிக்கின்றதே' என்று அச்சங்கொண்டவனாகி நின்றான் இதனை.

'குடுமி நெற்றிக் கூருகிரன்ன
வல்வாய் வயவன் வாண்மரத் துச்சிப்
பல்காற் குரைத்தது பகற்படை தருமெனப்
பாட்டிற் கூறக் கேட்டனனாகி"

என்னும் பகுதி புலப்படுத்துகின்றது. பிறகு அக்காட்டில் வாழ்ந்த வேடர்கள் அவர்களது அடிச்சுவடுகளையுற்று நோக்கிக் கொண்டே வருவோர் "நேற்று

இருளில் இவ்வழியே சென்றவர்களுடைய அடிச்சுவடுகள் இவை; இனியவர்களை யாம் காணுதலரிது" என்று கூறிப் பரபரப்பு அடங்கி நின்றனர். அப்பொழுதங்கே யுண்டான புதுப்புள்ளின் குரலொன்றைக் கேட்ட நிமித்திகனுகியமுதிய வேடனெருவன் அவர்களை யிகழ்ந்து கூறி "இப்பொழுது நாம் செல்லுவோமாயின் பெரும்பொருளையுடைய வொரு தலைவனைக் காண்போம். முதலில் அவன் நம்மைத் துன்புறுத்திப் பின்பு நம் கையில் அகப்படுவான்" என்று கூறினுன். இதனை

வாய்ச்சிறு புதுப்புள் வீச்சுறு விழுக்குரல்
கேட்டுப் பொருட்டெரியுமோர்வேட்டுவமுது
மகன்
பெருமதனென்னல் பெறலருங் கலத்தோ
டொரு மகனுள வழி யெதிர்த்துமம்மகன்
நடுங்கு துயருறுத்துங் கடுங்கணுன்மையின்
ஆண்மை யழிய நாண் மீக்கூரி
மெய்ப் பொருணோர்ந்து கைப்படு நமக்கென
காட்டக மருங்கினல்லது மற்றவர்
நாட்டகம் புகுதல் நன்கிருள் கழியினும்
இல்லை யெழுகென"

என்னும் பகுதியறிவிக்கின்றது.

மிதிலையினின்றும் தசரதன் இராமன் முதலியோருடன் வர அயோத்தி நோக்கிச் செல்லும் இடை வழியில் மயில் முதலிய புட்களான் துன்னிமித்தங் கண்டு அஞ்சி நின்றுனை; அப்பொழுது நிமித்திகனெருவன் இப்பொழுதே தடையுளதாம்; அது முடிவில் நல்லதாகி விடும்" என்றுரைத்தபடியே பரசுராமன் அங்கு வந்து தோன்றி இராமனுல் பங்கமுற்றுப் போனுன் என்ற செய்தியைக் கம்பராமாயணம் கூறுகின்றது. இதனைப் பின் வரும் செய்யுட்கள் அறிவிக்கின்றன:

"எகுமளவையின் வந்தன வலமும் மயிலிடமுங்
காக முதலிய முந்திய தடை செப்புவன கண்டான்
நாகம மனனிடையிங்குள திடையூறென நடவான்
மாகம்மணியணிதோரொடுநின்றுனெறி வந்தான்
நின்றேநெறியுணர்வாளெருநிலை வாளனை யழையா
நன்றே பழுதுளதோ நடுவுரை நீ நயமென்னக்
குன்றேபுரிதோளானெதிர் புள்ளின் குறிகொள்வா
னின்றே வருமிடையூறது நன்றாய் விடுமென்றான்.

புள்ளினங்களேயன்றி ஓந்தி, பல்லி முதலியவற்றின் ஒலிகளையும் நிமித்தமாகக் கொள்ளுவதுண்டு. அவற்றையும் புள்ளுநிமித்தமென்றே கூறுவர்.

பாலை நிலத்தில் செல்ல நினைந்தோர் முதியவோந்தியானது நற்பக்கத்தே பொருந்தின் நன்னிமித்தமாகக் கருதிச் செல்லுவர் என்று குறுந்தொகை கூறுகின்றது.

வேதினவெரிநினோதி முதுபோத்து
ஆறு செல்மாக்கள் புட்கொளப் பொருந்துஞ்
சுரன் (குறுந்தொகை 140)

தலைமகன் வினைமுற்றி மீளும் பருவத்தின் வரவறிந்த தலைமகள் தனிமையாற்றுது மாலைப் பொழுதில் இல்லின் கண் ஓரிடத்தே நின்றுளாக, அப்பொழுது பல்லி நற்பக்கத்தே பாடெறி தலை நன்னிமித்தமாகக் கொண்டு, அஃது ஒலிக்குந்தோறும் அதனைப் போற்றுநின்றுளென்று அகநானூறு அறிவிக்கின்றது.

ஒங்கியநல்லில்ஒருசிறைநிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதோறும் பரவிக்
கன்று புகுமாலை நின்றோள் (அகம் : 9)

பழங்கொல்லையாகிய மேட்டு நிலத்தில் தழைத்துக் கொழுத்த செந்தினையின் கதிரை பன்றி யுருந்த வரும் போழுது பிளந்த வாயினையுடைய பல்லி நற்பக்கத்தே செய்த ஒலியால் நிமித்தம் உணர்ந்து அஃது வரும் வகையை நோக்கிக் கானவன் பரண்மிசை விளக்கினைக் கொளுவி வைப்பன் என்னும் செய்தியை அகநானூறுரைக்கின்றது.

முதைச் சுவல் கலித்த மூரிச் செந்தினை
ஓங்குவணர்ப் பெருங் குரல் உணீஇய பாங்கர்ப்
பகுவாய்ப் பல்லி பாடோர்த்துக் குறுகும்
புருவைப் பன்றி வருதிறம் நோக்கிக்
கடுங்கைக் கானவன் கழுது மிசைக் கொளீஇய
நெடுஞ்சுடர் விளக்கம் (அகம் : 88)

இதையொப்பதோர் செய்தி நற்றிணையிலும் வந்துள்ளது. பன்றி தினையை யுண்ண வேண்டி இயந்திரமமைத்த புழையிற் புகும்போது பல்லி யடிப்பக் கேட்டு ஏதமுடைத் தென்று மீண்டு தன் அளையினுட் புகும்.

....—சிறுகட் பன்றி
யோங்குமலை வியன்புனம் படீஇயர் வீங்குபொறி
நூழை நுழையும் பொழுதில் தாழாது
பாங்கர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென
மெல்ல மெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்துதன்
கல்லளைப் பள்ளி வதியும். (நற்றிணை : 18)

(அடுத்த இதழில் முடிவுறும்)

Department of Telugu:

మహాభారతము - స్త్రీపాత్రచిత్రణము

by

VIDWAN T. KODANDARAMAIAH, B.O.L. (HONS.),
Lecturer in Telugu.

రామాయణము, భారతము, భాగవతము-ఈ మూఁడును భారతీయులకుఁ బరమపవిత్రము లయిన పారాయణ గ్రంథములు. వీనిలోఁగూడ రామాయణమున కున్న ప్రసిద్ధి తక్కినగ్రంథములకు లేదు. సంస్కృతములో వాల్మీకి రామాయణము ప్రసిద్ధి చెంది యున్నది. హిందీభాషలో తులసీదాసు రామాయణమున కున్నంతప్రసిద్ధి తక్కిన యే గ్రంథములకును లేదు. అరవములోఁ గూడ కంబరామాయణమునకే ప్రసిద్ధి. ఈ విధముగాఁ దక్కినభాషలలో నెల్ల రామాయణమే ప్రసిద్ధి చెంది యుండఁగా నొక్క తెలుఁగుభాషలో మాత్రమే దానిస్థానమును మహాభారత మాక్రమించి యున్నది. రంగనాథరామాయణము, భాస్కరరామాయణము, ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ రామాయణము మొదలగు రామాయణగ్రంథములు తెలుఁగులో నున్నప్పటికిని కవిత్రయమువారు రచించిన మహాభారతమునకే యాంధ్రసాహిత్యములో నగ్రస్థానము లభించుట కందలి కవిత్వమే ముఖ్యకారణము. దానినే ప్రామాణికగ్రంథముగా గ్రహించి తర్వాతికవు లందఱును దమతమ కవిత్వములను సాగించిరి. దానితోఁ బరిచయము లేక యాంధ్రసాహిత్యములోని విశిష్టతను గ్రహించుట సాధ్యము కానిపని.

పలకలయద్దములోఁ జూచినప్పు డొక్కవస్తువే యనేక విధములుగా మనకన్నులకుఁ గనిపించురీతిగా నొక్క మహాభారతగ్రంథమే వేఱువేఱు దృక్కోణములనుండి చూచువారికి వేఱువేఱువిధములుగా గోచరించి యెల్లవారును నాశ్రయింపఁదగినయత్యుత్తమగ్రంథముగా నలరారుచున్నది. మహాభారతములోని యితరవిషయములతోఁ బాటు అందలి పాత్ర చిత్రణవిధానము అత్యద్భుతము. అందులోను స్త్రీపాత్రలు చిత్రింపఁబడినవిధానమునుగూర్చి మన మిప్పుడు కొంత పరిశీలన చేయుదము.

మహాభారతములోని స్త్రీపాత్రలలో గాంధారి, కుంతి, ద్రౌపది, సుభద్ర, ఉత్తర యనువారు ముఖ్యముగాఁ బేర్కొనఁ దగి యున్నారు. హిడింబి మొదలయిన స్త్రీపాత్రలు మఱికొన్ని భారతములోఁ గొంత ప్రముఖపాత్రము నే వహించియున్నను నందలిప్రధానకథకు సంబంధించినంతవఱకుఁ బరిశీలింపఁగా నా యయిదుపాత్రములే ప్రముఖపాత్రము వహించుచున్నవి. వారిలో గాంధారి కౌరవుల తల్లి. ఈమె గాంధారరాజగు సుబలునికుమార్తె. పరమేశ్వరునిచే నూటొక్కసుతులఁ బొందునట్లుగా వరము గాంచినది. భీష్మునిచేత సంబంధముకొఱకై పంపఁబడిన ముదుసళ్ళతో గాంధారరాజు 'ధృతరాష్ట్రునికి గాంధారి నిచ్చితి' నని పలుకఁగా నప్పటినుండియు నామె యతఁడే తనకుఁ బతి యని భావించి తనపతి కనుగుణముగాఁ గన్నులకు గంత కట్టుకొని యుండినది. తరువాత వ్యాసభగవానుని వరప్రసాదమువలన నామె గర్భము దాల్చినది. అప్పుడే శతశృంగ మనుపర్వతముపైఁ దన భార్యలతోఁ గూడ నివసించుచుండినపాండురాజునకుఁ గుంతీదేవియం దొకకుమారుఁడు కలిగె నని విని - చూలు నిలిచి యొకసంవత్సర మైనను దనకు సంతానము కలుగలే దనుమనోవ్యథతో - కుంతిమీఁది యసూయతోఁ దన యుదరముపై బాదుకొనఁగా నామెకు గర్భపాత మైనది. అప్పుడు వ్యాసుడు వచ్చి యా పిండమును నూటొక్క ముక్కలుగాఁ జేసి వానిని సంరక్షించుచుండ వలసిన దని చెప్పి పోయెను. కొన్నిదినములకు గాంధారి నూటొక్క సంతానమును బొందినది. ఇట్లు స్త్రీలకు సర్వసాధారణమయిన మాత్సర్యము గాంధారిలో నున్నను నామె ధర్మమే యెన్నఁటికైనను జయించు ననునమ్మకము కలది. తనకుమారులు దుర్మార్గులనియు, వారు నిష్కారణముగాఁ బాండవుల నిడుమలపాలు సేయుచున్నా రనియు నామె లోలోపలనే యెంతో కుమిలి పోయెడిది. తనకుమారుల మీఁదిమోహముచేత ధృతరాష్ట్రుఁడు ధర్మము నెడఁ గొంత వెనుకంజ వేసినను నీ యిల్లాలు మాత్రము తొలుతటినుండియుఁ దనకుమారుల దుర్మార్గమును ఖండించుచునే యుండినది. దుర్యోధనుని యాజ్ఞమేరకు దుశ్శాసనుఁడు ద్రౌపదిని భంగపఱచుటకై యామెను సమీపింపఁగాఁ జేయునది లేక ద్రౌపది యక్కడనే యుండినగాంధారిని సమీపించి యామె వెనుకఁ జేరినది. ఆమె తప్పక తనకుమారునిమందలించు ననునమ్మకము ద్రౌపదికుండినది. కాని యా

దుర్మార్గుఁడు తల్లిచాటున నున్న దని కూడఁ దలఁపక యామెను జేరఁ బోయినాఁడు.

శ్రీకృష్ణుని రాయబారము విఫల మయినది. సంధి ప్రయత్నములు కొనసాగలేదు. అందుచేత రెండుపక్షముల వారును కురుక్షేత్రములో యుద్ధము చేయుటకు యుద్ధ సన్నాహములు చేయుచుండిరి. అప్పుడు దుర్యోధనుఁడు తల్లిదీవన పొంది యుద్ధభూమికిఁ బోవుటకై గాంధారి యొద్దకు రాఁగా నామె 'ధర్మం బేతల ననూన మగు నిద్ధ జయ మాతలకు నెట్లయిన సిద్ధ మగు' నని పలికినది. ధర్మమే పక్షమున నుండునో యాపక్షమునకే జయము లభించు నని యామె పలుకుటచే నామెకుఁ గలధర్మపక్షపాత మెట్టిదో వ్యక్త మగుచున్నది.

గాంధారి తనమనస్సు నణఁచిపట్టి యుంచఁగలశక్తి గలది. కురుక్షేత్రమునఁ గౌరవు లెల్లరును హతు లయినారు. తనకుమారుల దుర్మార్గము విని గాంధారి యెంతగానో విలపించినది. అప్పుడు ధర్మరాజు తనతమ్ములతో నామెకడ దీవనఁ బొందుటకై రాఁగా నామె యాతనిని దీవింపక శపింపఁ జూచినది. కాని యింతలో నామె హృదయము నూహించి వ్యాసభగవానుఁ డచ్చటికి వచ్చి శపింపవల దని యామెను వారించినాఁడు. తరువాత భీముఁడు దుర్యోధనుని దుండగములను వరుసగాఁ బేర్కొని 'నీవు సువిచారవు. బాగుగా నాలోచించి చూడుము' అని పలుకఁగాఁ దనకుమారుని దౌష్ట్యము నంగీకరించుచు నామె—

క. ఆచావు సావఁ దగు న
న్నీచునకున్ వానివలన నిక్కం బరయన్
నీ చెప్పినయన్నియుఁ గల
వా చేయ్దియుఁ దగవ నీకు నది యట్లుండెన్—

అని పలికినది. తాను దుఃఖాతిశయములో నున్నను దనవలెనే పుత్రశోకము ననుభవించుచున్న ద్రౌపదిని గాంచి గాంధారి యామెయెడ సానుభూతిఁ బ్రకటించినది.

క. నిను నే నిట్టూరార్చెద
నను నీ వూరార్ప వలదె నా నీ తెఱఁగుల్
విను మొక్కరూప మన కే
మనఁ గలదు విధాత క్రూరుఁడై పఱుపంగన్—

అని గాంధారి పలికినపలుకులలో నామె ద్రౌపది యెడఁ జూపిన సానుభూతి వెల్లడి యగుచున్నది. రణరంగములో గాంధారి తనదుఃఖమును మాత్రమే కాక కౌరవ పాండవ స్త్రీల హృదయగత దుఃఖభారమును గూడఁ దానే వెలిపుచ్చినది. తుద కింత వినాశము కలుగు నని తెలిసియుఁ, దనకుయుద్ధము నిలుప శక్తి యుండియు నిలుపుటకై యత్నింపలే దనుకారణముచే శ్రీకృష్ణుని శపించినది.

పిదప దుఃఖోపశమనము పొంది గాంధారి ధర్మరాజు పట్టాభిషిక్తుఁ డయినపిదప నతని యాదరమును, భక్తి గౌరవములను నందుకొనుచుఁ బుత్రశోకముచేఁ గుములుచున్న తనభర్తకు శుశ్రూష చేయుచుఁ దనకుమారుల కుత్తమలోకములు కలుగవలయు నని దానధర్మములు గావించుచుఁ బ్రశాంతమయజీవితమును గడపినది. ఆ సమయమున నప్పుడప్పుడు ధర్మరాజునకు వినరాకుండునట్లు భీమసేనుఁడు దుర్యోధనాదులను బేర్కొని వారి నెల్లఁ దాను జంపితి నని చెప్పుకొనుచుండఁగా వినియు లోనుండి పొంగి వచ్చుచుండిన దుఃఖము నెట్లో యడఁచుకొని యెంతో సంయమము ప్రదర్శించుచుండినది. పిదప నీమె తనభర్త యగు ధృతరాష్ట్రునితోఁ గొంతకాల మాశ్రమవాసము చేసి యక్కడఁ గుంతీదేవి చేసిన సపర్యలను బొందుచుఁ దుదకు మువ్వురుగా నాత్మాగ్నియం దాహుతియై శరీరములు వీడుదురు. ఇట్లు గాంధారిపాత్రము ధర్మపక్షపాతమును, సానుభూతియుఁ గలహృదయముతో భారతములోని స్త్రీపాత్రలలో గొప్ప వ్యక్తిత్వము గలిగి యున్నది.

మహాభారతములో గాంధారికిఁ దరువాతఁ బేర్కొనఁ దగిన స్త్రీవ్యక్తి కుంతి. భారతకథను జదివినప్పు డామె కష్టముల ననుభవించుటకే జన్మించినదా యని యనిపించును. గాంధారిపాత్రములోకన్న కుంతిపాత్రములో నొక విశేష మున్నది. గాంధారిది చాలవఱకుఁ దెలిసిన దుఃఖము. కుంతిది యట్టిది కాదు. తనకుమారులు పడు నిడుములకుఁ దెలిసి దుఃఖించుటతోఁబాటు ఆమె తన కుమారుఁడే యయినకర్ణుని దుస్థితిని దలఁచుకొని లోలోపలనే దుఃఖము ననుభవించినది. ఇట్టి పాత్రను జిత్రించుటలో భారతకవులు ప్రదర్శించిన ప్రతిభ చాల గొప్పది. మహాభారతములోని కుంతి జీవితమును గొన్ని ముఖ్యభాగములుగా విభాగింప వచ్చును. కన్యగా - ఇల్లాలుగా - వీరమాతగా - యోగినిగా నామె గడపినజీవితము నాలుగుభాగములక్రిందఁ బరిశీలించుటకు వీలుగా నున్నది.

కుంతిభోజునియింట నామె యుండినప్పు డక్కడికి నతిథిగా వచ్చిన దుర్వాసునికిఁ గుంతి శుశ్రూష చేసి యతని మెప్పును బొందినది. అతఁ డామె సేవలకు మెచ్చి మంత్రోపదేశము చేసినాఁడు. అంతటితోఁ దృప్తిపడక యామె తనకన్యాత్వమునకు సహజ మయినబాల్యచాపల్యముతో నామంత్రమహిమను బరీక్షింపఁ దలఁచినది. సూర్యభగవానుఁడు ప్రత్యక్షమై తన్నుఁ బోలిన యొక కుమారరత్నమును బ్రసాదించి పోయినాఁడు. 'తాను కన్య. తన కొకకుమారుఁడు. లోక మే మనుకొనును?'—

అని యామె కప్పుడు తోఁచినది. సంఘమునకు వెఱచి, లోకనిందకు భయపడి తనలోని మాతృత్వమును గూడ నెట్లో యడఁచుకొని విడువలేక విడువలేక యాబిడ్డని మందసములోఁ బెట్టి నదీజలములయందు విడిచినది. ఈ ఘట్టములోఁ గుంతి కన్యాహృదయము చక్కఁగాఁ జిత్రింపఁ బడినది.—

తరువాత కుంతి వివాహిత యయినది. పాండురాజుతో శతశృంగపర్వతముపై నివసించుచుండినది. ఇంతలోఁ బిడుగు పడ్డట్లుగాఁ బాండురాజునకు ఘోరశాపము కలిగినది. మృగరూపము ధరించి క్రీడించుచుండిన మునిదంపతుల యేకాంతము నాతఁడు చెఱచినందున భార్యాసంగమము చేసినచో మరణింతు వని యా మునీశ్వరుఁడు శపించినాఁడు. అప్పటినుండియుఁ దనసోదరి యయినమాద్రిని గూడఁ గట్టుబాటులో నుంచి యామె భర్తృసుఖమునకు దూరమై వైరాగ్యజీవితము గడపినది. పిదపఁ దనభర్తయు పుత్రకునికి గతులు లేవని విచార మందుచుండఁగా దుర్వాసుఁడు తనకనుగ్రహించినమంత్రమును జపించి పాండురాజు ననుమతితో సంతానము పడసినది. తనతోఁబాటు మాద్రికిని సంతానప్రాప్తి చేకూర్చినది. భర్తకు సంతానభాగ్యముతో సంతోషము చేకూర్చినది. కాని తా నెటకో పోయి యుండఁగాఁ బాండురాజు మ్మాద్రితోఁ గలసి ముని శాపము ప్రకారము మరణించినాఁడు. అప్పుడు భర్తతోఁ దానే సహగమనము చేయఁ దలఁచియు, నెంతకును మాద్రి విననందున-నిరువురును సహగమనము చేసినచోఁ బాండవుల నెత్తి పెంచుది క్కెవ్వరు నుండ రని తాను వారిపోషణకై జీవించి మాద్రీ సహగమనమున కంగీకరించినది. ఈ ఘట్టములో నామె గృహిణీధర్మము మనకుఁ జక్కఁగా వ్యక్త మగుచున్నది.

పిదప నామె తనకుమారులతో హస్తినాపురముఁ జేరుకొనినది. అక్కడఁ గురుకుమారుల యస్త్రవిద్యాప్రదర్శన సందర్భమునఁ దిరిగి కుంతియొక్క మాతృహృదయము మధురముగాఁ జిత్రింపఁబడినది.

ఆసందర్భమున నసమాన ధనుర్విద్యా పాండిత్యము చూపిన యర్జునుని జూచుకొని కుంతి లోలోపలనే పొంగిపోయినది. తరువాత రంగస్థలముపై నిలిచిన కర్ణార్జునులను జూచి - నాఁటికి నేఁడు తనకంటఁ బడినకర్ణునిఁ జూచి-యాతనిఁ దనకుమారునిగా గుర్తించి సంతోషించినది. కృపాచార్యుఁడు కర్ణుని సూతకులసంభూతుఁ డని యవహేళన చేసినప్పుడు కుంతియొక్క మాతృహృదయ మెంతగా క్షోభ చెందినదో! అప్పటి పరిస్థితియే వేఱు. కర్ణుఁడు తనకుమారుఁడు. అతఁడు నీచకులజుఁ డని గర్హింపఁబడుచున్నాఁడు. తనహృదయము క్షోభ చెందుచున్నది. 'కాదు. అతఁడు నాకుమారుఁడే' యని గొంతెత్తి చెప్పి ప్రకటించుటకు వీలు లేని సందర్భము. తనకన్యాత్వము దూషిత మగును. ఇట్టిభావము లీఘట్టములోఁ గుంతిపాత్రచిత్రణమునఁ జక్కఁగాఁ జిత్రింపఁబడి యామెమనస్తత్వమును మనోహరముగాఁ బ్రదర్శించుచున్నది.

జూదమున నేర్పఱచుకొన్న సమయము ప్రకారము పాండవు లడవులకుఁ బోవుచుండఁగా వారితోఁ గూడి యడవులకుఁ బోయి వారికష్టములలోఁ బాలు పంచుకొనఁ దలఁచియుఁ బాండవపుత్రులను బోషించుభారమును ధర్మజుఁడు కుంతిపై నుంచుటచేఁ గుంతి తనకుమారు లడవులలోఁ బడునిడుములను మనస్సులోనే యూహించుకొనుచు వారి కేమి యాపద కలిగెడునో యని క్షణక్షణమును దలపోయుచు దుఃఖమయ జీవితమును గడపినది.

శ్రీకృష్ణరాయబార ఘట్టమునఁ గుంతి మనకు వీరమాతగా సాక్షాత్కరించుచున్నది. ఆమె శ్రీకృష్ణుని సంధిప్రయత్నములను దూలనాడినది.

'కొడుకుఁ గాంచురాచకూఁతు రెద్దానికి
నట్టిపనికి నుచిత మైనసమర
మెదవెఁ దడయు టింక నొప్పదు జనములు
నట్లు గాని పురుషు లనరు మిమ్ము.
క. భుజబలమున జీవించుట
నిజధర్మము మెత్తఁబడుట నింద్యము మాద్రీ
ప్రజలకుఁ జెప్పుము ద్రుపదా
త్మజఁ గార్యము నడుగు మనుము తగ నందఱితోన్.'

అని సంధిప్రయత్నమునకు మును పే కృష్ణునితోఁ బలికినది. సంధి పొసగ దని శ్రీకృష్ణుఁడు చెప్పినప్పుడు కుంతి 'వీరిఁ గలయుట కష్టం, బావెరవు దప్పుటయ మే, లై వచ్చెం బొమ్ము విడువు మనుమానంబున్' అని సంధికి విముఖ మయినతనయభిప్రాయమును వ్యక్తము చేసినది. ఇందుఁ గుంతియొక్క వీరమాతృత్వము స్పష్టముగా వెల్లడి యగుచున్నది. కర్ణునికి నాతని జన్మరహస్యము దెలిపి పాండవపక్షమునఁ జేరు మని యాతనిని బ్రబోధించుటలోను, నతఁ డందుల కంగీకరింపక పోఁగా నర్జునుఁడు తక్కఁ దక్కినవా రెవరు తనచేఁ జిక్కినను వదలిపెట్టెద నని యతనిదగ్గఱ వరము పొందుటలోను, కర్ణుఁడు మరణించె నని విని దుఃఖ మందుటలోను నామె మాతృహృదయము చక్కఁగా వ్యక్త మగుచున్నది.

ధర్మరాజు కురుక్షేత్ర సంగ్రామానంతరము పట్టాభిషిక్తుఁడు కాఁగా కుంతి గాంధారీ ధృతరాష్ట్రుల కు శుశ్రూష చేయుచు యోగినీ జీవితమును గడపినది. ధృతరాష్ట్రుఁడు ధర్మరాజుకడ ననుమతి పొంది యాశ్రమవాసమునకుఁ బోవుచుండఁగా నీమెయు ధర్మరా జెంత

వేఁడినను వినక వారి ననుసరించి పోయినది. అక్కడ వారికి సేవలు సేయుచుఁ దుద కాత్మాగ్నియం దాహుతి యైనది. తొలుతటినుండియుఁ గష్టములు పడి పడి కాకలు దేరిన కుంతి తన జీవితావసానదశలో వైరాగ్య జీవితము గడపుట యీఘట్టమునందుఁ జాలఁ బ్రకృతిసహజముగాఁ జిత్రింపఁబడినది.

భారతములోని ప్రముఖపాత్రము ద్రౌపది. ఆమె 'షట్కర్మయుక్తా కులధర్మపత్నీ' అన్న న్యాయమునకు దృష్టాంత మయినయిల్లాలు. భార్య పురుషునికిఁ బ్రోత్సాహకశక్తి యనువిషయమును ద్రౌపదిపాత్రమున భారత కవులు చక్కఁగా నిరూపించినారు. మహాభారతకథలో ద్రౌపది ముఖ్యముగా మూఁడు ఘట్టములయందు మహోజ్జ్వలముగా వెలుఁగొందుచున్నది. మొదటి ఘట్టము సభాపర్వములో- ధృతరాష్ట్రుని సభాభవనములో - అక్కడఁ దన్ను సభలోనికిఁ గొనిపోవచ్చిన ప్రాతికామిని ద్రౌపది- ధర్మరాజు ముందు తన్నోడి నన్నోడెనా? లేక ముందు నన్నోడి తన్నోడెనా? తెలిసికొని రమ్మని పంపినది. సభలో ధర్మనిర్ణయము మీరు చేయుఁ డని యెల్లర నడుగుటలోను ద్రౌపదికిఁ గల ధైర్యము, సాహసము, ధర్మమునెడ నామెకుఁ గలశ్రద్ధ వెల్లడి యగుచున్నది. వికర్ణుఁ డామెమాటలు విని తనతండ్రినే యెదిరించినాఁడు.

తరువాత నీమె కీచకవధ ఘట్టమునఁ గానవచ్చుచున్నది. అక్కడఁ గూడ నామె ప్రోత్సాహకశక్తిగానే పని చేయుచున్నది. సైరంధ్రీవేషమున నున్న ద్రౌపది కీచకునివలనఁ బరిభవింపఁబడి వలలుఁడు నిదురించుచున్న చోటికిఁ బోయి యతనిని లేపి కీచకవధ కతనిఁ బ్రోత్సహించినది. ఆఘట్టములో ద్రౌపది పలికినపలుకులు భీమసేనునికి రోషకారణము లయినవి. కాని యక్కడ నామె యెంతో మనోనిగ్రహమును బ్రదర్శించినది. భీమసేనుఁడు కీచకునిఁ జంపెద నని యుద్రేకమును బ్రకటింపఁగా ద్రౌపది యజ్ఞాతవాస సమయభంగ మగు నని భయపడి యతనితో—

క. 'కావున వంచన బాహిర
పోవక యుండంగ మనరిపుం బరిమార్పం
గావచ్చునేని నట్టిద
నావల పటు గాక తక్కనను వలదు సుమీ'— అని

పలికి తన సమయజ్ఞతను, కర్తవ్యోపదేశ సామర్థ్యమును బ్రకటించినది.

ద్రౌపది వ్యక్తిత్వము బహిర్గత మైనఘట్టము శ్రీకృష్ణరాయబారఘట్టము. అక్కడ నామె తన విశ్వరూపము చూపినది. తనమగలు సిగ్గుమాలి యైదూళ్లడిగి సంధి చేసికొనుట యామె కిష్టము లేదు. కనుకనే యామె శ్రీకృష్ణునికిఁ దన వస్త్రాపహరణమునాఁటి విషయమును జ్ఞప్తికిఁ దెచ్చినది. అప్పటి యామె స్వరూపమును జూడుఁడు.

ఉ. ద్రోవది బంధురం బయినక్రొమ్ముడి
గ్రమ్మన విడ్చి వెండ్రుకల్
దా వలచేతఁ బూని యసితచ్ఛవిఁ
బొల్చుమహాభుజంగమో
నా విలసిల్లి బ్రేలఁగ మనంబునఁ
బొంగువిషాదరోషముల్
గావఁగ లేక బాష్పమును గ్రమ్మఁగ
డిగ్గన లేచి యార్తయై.

క. ఇవి దుస్ససేనువ్రేళ్ళం
దవిలి సగము ద్రెవ్వి పోయి తక్కినయవి కౌ
రవులకడఁ దీఱుమాటల
యవసరమునఁ దలఁప వలయు నచ్యుత! వీనిన్—

అనినది.

వీరావేశముతో నామె పలికిన పయిపలుకులు వ్యథితహృదయమునుండి వెలువడినవి.

అరణ్యవాసమున సత్యాదేవికిఁ బతివ్రతాధర్మములు చెప్పినసందర్భమునను, సైంధవుఁడు తన్ను బలాత్కరించినపుడును ద్రౌపదిశీలము మనకు వ్యక్తమగుచున్నది. అశ్వత్థామ యుపపాండవుల నందఱను సంహరించినపు డామె పడినపరితాప మామె మాతృహృదయమునకు నిదర్శనము.

సుభద్ర కూడ భారతనాయికలలోఁ బేర్కొనఁదగినది. మహాభారతయుద్ధములోఁ బ్రముఖపాత్ర వహించినయభిమన్యునిఁ గన్నవీరమాత యామె. పద్మవ్యూహములోఁ జిక్కుకొని యభిమన్యుఁడు వీరస్వర్గ మలంకరించినాఁ డని విని సుభద్ర నిలువునఁ గూలిపోయినది. ఆమెకు లోకమంతయును బాడిల్లువలె నుండిన దఁట! తనకుమారుని దుర్మరణమునకు విలపించుచు నామె పలికినపలుకులు మిక్కిలి తీక్ష్ణము లై యున్నవి.

ఉ. 'అనిలజు నుక్కు లావు గలఁ
డందురు సాత్యకి శౌర్యశాలి నాఁ
జను ద్రుపదుండు సంగర
విశారదభావము పూని యుండు మా
త్స్యునిఁ బటువిక్రమాఢ్యుఁ
డని చూతురు పాండవు లిందఱుండి యె
క్కనికిఁ గడంగ లేర నినుఁ
గావఁగ నేమన నేర్తుఁ బుత్రకా!'

అని సుభద్ర పుత్రశోకమునఁ బుట్టినింటివారిని, మెట్టినింటివారిని మెత్తఁగాఁ దిట్టినది. భీమాదులయొక్క యంతరంగములయందు దూసికొని పోయిన వాపలుకులు. ధైర్య మవలంబించి యుత్తర నోదార్ప వలసిన దని శ్రీకృష్ణుఁడు పలుకఁగా సుభద్ర—

గీ. 'అకట! యుత్తర యొప్పెడునది మనంబు
దీని కెంతయు మెత్తన యేను నిన్ను
వేఁడికొనియెద వచ్చి యివ్వేలఁది వంతఁ
దీపి దళుకొత్తుపలుకులఁ దేర్ప వన్న'—

అని శ్రీకృష్ణునే ప్రార్థించినది. ఈమాటలలో సుభద్రకుఁ దనకోడలియందుఁ గల యభిమానముతోఁబాటు ఉత్తర శీలమును వ్యక్త మగుచున్నది. ఉత్తర సుకుమారమూర్తి. పాపము! ఆమె వివాహజీవితమునకు నోఁచుకొన లేదు. తాను గర్భవతి. అభిమన్యుఁడు మహాసాహసి. ఆమె దురదృష్టము! అతఁడు పద్మవ్యూహమునఁ జిక్కువడినాఁడు. దుర్యోధనాదులచే హతుఁ డయినాఁడు. పరువమున నుండినయామె పడినవేదన కంతు లేదు.

ఇట్లు మహాభారతములోని స్త్రీపాత్రము లన్నియు సహజత్వమునకు మిక్కిలిసన్నిహితముగా నుండి సమష్టిగా-అన్నిగుణములునుగాఁ గలిసి-స్త్రీ స్వభావమును గన్నులకుఁ గట్టించుచున్నవి. భారతీయస్త్రీమూర్తిని జిత్రించుచున్నవి. భారతకవులు స్త్రీ హృదయము నీపాత్రముల మూలమునఁ జిత్రించినవిధాన మత్యద్భుతము-అపూర్వము అనుటలో సందేహము లేదు.

సీ. ధర్మతత్త్వజ్ఞులు ధర్మశాస్త్రం బని
యధ్యాత్మవిదులు వేదాంత మనియు
నీతివిచక్షణుల్ నీతిశాస్త్రం బని
కవివృషభులు మహాకావ్య మనియు
లాక్షణికులు సర్వలక్ష్యసంగ్రహ మని
యైతిహాసికు లితిహాస మనియుఁ
బరమపౌరాణికుల్ బహుపురాణసముచ్చ
యం బని మహిఁ గొనియాడుచుండ

గీ. వివిధవేదతత్త్వవేది వేదవ్యాసుఁ
డాదిముని పరాశరాత్మజుండు
విష్ణుసన్నిభుండు విశ్వజనీన మై
పరఁగుచుండఁ జేసె భారతంబు.

—నన్నయ.

సత్యాదేవి

by

VIDWAN T. KODANDARAMAIAH, B.O.L. (HONS).,
Lecturer in Telugu.

ముక్కుతిమ్మన రచించిన పారిజాతాపహరణములోని పాత్రములలో సత్యభామ నాయకమణి. అసలుసత్యభామయే మనయెదుట వివిధభంగిమములతోఁ జాలనము చేయుచున్నట్లు మనకుఁ బారిజాతాపహరణమునఁ గానవచ్చును. మానవతియు, ననూయాపరురాలును నగు వనిత యేయేసందర్భములలో నెట్లు మాటలాడునో, యేమి చేష్టలు చేయునో కవి చక్కఁగా నూహించి వాని నెల్ల సత్యభామపాత్రమునందుఁ జిత్రించినాఁడు. అందుచేతనే యసూయాపరురా లయినసత్యభామను గూడఁ బాఠకులు కృష్ణునితో సమముగాఁ బ్రేమింతురే కాని ద్వేషింపరు. పారిజాతాపహరణమున - నందును శ్రీకృష్ణుఁడు సత్యభామ ననునయించుసందర్భమున - నామె శీల మెంత యుదాత్తముగఁ బోషింపఁబడెనో యించుక పరిశీలింతము.

సత్యభామ :

సత్యభామ సత్రాజిత్తు కుమార్తె. ఆమెకు సాత్రాజితి యని కూడ మఱొక పేరు కలదు. శ్రీకృష్ణుని యష్టపట్టమహిషులలో నీమె యొకతె. అతఁడు తనభార్యల నందఱను సమానముగానే చూచినప్పటికిని రుక్మిణి, సత్యభామలయెడ మాత్ర మాతఁ డెక్కువ ప్రేమ గలిగి యుండెను. కాని వారిరువురిలో నొకరిపై నొకరికి యసూయాద్వేషములు మెండు.

శ్రీకృష్ణునికిని సత్యభామయెడనే ప్రేమ యధికము. దానికిఁ గారణము సత్యాదేవి యతని సతులలో నెల్ల సౌందర్యవతియు, సౌభాగ్యవతియు నగుటయే. ఆమె యంతఃపురము సప్తకక్ష్యాంతరములు కలిగి రాజవైభవముతోఁ దుల దూఁగుచుండును. ఎల్లప్పుడును నది యలబలముతో నిండి యుండును. మఱియు సత్యభామకు విశేష పరిచారికాగణము కలదు. కొందఱు చెలులు బంగారు పంజరములలోని గోరువంకలకుఁ జక్కెర వెట్టి వానిచేఁ బలికించుచుండిరి. మఱికొందఱు కరతాళధ్వనులు సేయుచుఁ బెంపుడునెమళ్ళ నాడించుచుండిరి. వేఱొక కొందఱు చెలులు క్రొవ్వాఁడిగోళ్ళతోఁ దంత్రులు మీటి వీణాగానము సేయుచుండిరి. మఱికొంద ఱా యంతిపురిలోని రాయంచబోదలకుఁ జిక్కక తప్పించుకొని పోవుచు వానికి నడక నేర్పుచుండిరి. ఆమె యంతిపురమున నొక శృంగారవనము కలదు. అందలి కృతకపర్వతము కడఁ 'జక్కఁగా దిద్ది తీర్చిన పూఁదేనియ యేటికాలువ' యొకటి ప్రవహించుచుండెను. దానిప్రక్కఁ జెంగల్వపుప్పొళ్ళు నించిన చంద్రోపలవేదిపై సత్య తనచెలులతో సరసగోష్ఠి గావించును. ఆమెయింట నామెకుఁ గోపము వచ్చినప్పుడు విశ్రమించుటకుఁ బ్రత్యేకముగ నొక కోపగృహము కలదు. అది చీఁకటిల్లు. అం దొక కుక్కిమంచ ముండును. దానిపై సత్యభామ 'వాసెనకట్టు కట్టి నిడువాలిక కస్తురిబొట్టు పెట్టి - మాసినచీరఁ గట్టుకొని మానముతోడ నిరస్తభూషయై' యుండును. అప్పు డామెకడ కెవ్వరును రారు. అంతఃపురములోను నలబల ముండదు. చెలికత్తెలు శ్రీకృష్ణునితోఁ గూడ నప్పుడు మాటలాడుటకు వెఱతురు. అట్టి రాజ్ఞీసౌభాగ్యముతో సత్యభామ చాలదినములు వెలుఁగొందినది.

శ్రీకృష్ణునికి సత్యభామయెడఁ గలప్రేమ :

శ్రీకృష్ణుఁడు తనసతులలో నెల్ల సత్యనే మిక్కుటముగాఁ బ్రేమించును. ఆమె యెల్లరలోను సౌందర్యవతి, మానవతి, సౌభాగ్యవతి యగుటయే యందులకుఁ గారణము. అతఁడు కలలోనైనను, నవ్వులకైనను సత్యభామ మాట జవదాట వెఱచును. ఏ పదార్థమును గాని యామెయెదుటఁ బెట్టక ముం దెవ్వరికిని నొసఁగెడివాఁడు కాఁడు. చెలులేమేని నామెతోఁ జెప్పిపోవుదు రని వారికి లంచము లిచ్చును. తోడిచేడియ లామెతో వంతునకు వచ్చుట నాతఁడు సహించెడువాఁడు కాఁడు. వా రిరువురును నరమరలు లేని కూరిమి ననఁగి పెనఁగియు, కొదలు దీరనికోర్కెలతోఁ గూడి మాడియుఁ, గపట మెఱుఁగనిమమతలఁ గలసి మెలసియు శృంగారమయముగఁ దమజీవితములను గడపిరి. మఱియుఁ గృతకపర్వతముమీఁది గుహలలోఁ గ్రీడావినోదములు సలుపుచు వా రొకరి నొకరు కౌఁగిలించుకొనెడివారు. ఉద్యానవనమున మాధవీపున్నాగములకుఁ బెండ్లి చేసి ముచ్చటపడెడివారు. జూద మాడి యోడినప్పుడు పందెపు మొత్తమునకై వస్త్రాంచలములను లాగికొనెడువారు. సాయంకాలమైనదే చక్రవాకములజంట విరహబాధ ననుభవించుచుండఁగా నది చూచి విచారించెడివారు. వెన్నెలరాత్రులయందు గంతు లిడుచుఁ జంద్రకాంత శిలావేదికలపై విశ్రమించుచుఁ జిత్రపటములయందుఁ దమస్వరూపములను జిత్రించుకొని వానిని జూచి ముచ్చటపడుచు వా రిరువురును వినోదించుచుండిరి.

సత్రాజిత్తొసఁగిన శమంతకరత్నమును సత్యభామ మీఁది యభిమానముచే శ్రీకృష్ణుఁ డామెకే యీయఁగా నామె యెప్పుడును దాని నాదలయందే ధరించి యుండినది. రైవతకపర్వతముమీఁది శిఖరములకుఁ దనమగనితోఁ గూడఁ బోయి వినోదించుచుండినది. తన యంతఃపురములోని వసంతారామములోఁ గర్పూర కదళికాతరువులమధ్య నామె వసించుచుండెను. మణి సౌధజాలకమున నుండి శ్రీకృష్ణుఁ డామెతోఁ గూడి సముద్రసౌందర్యమును దిలకించుచుండెడివాఁడు. దీనిని బట్టి శ్రీకృష్ణునికి సత్యభామపై నెంత ప్రేమ గలదో వెల్లడి కాఁగలదు.

ఇది కాక నారదుఁడు తనకుఁ బారిజాతపుష్పము నిచ్చి నప్పుడు 'ఇది భోజాత్మజ కిచ్చినం గినుకతో నే మంచు నూహించునో మది సాత్రాజితి' యని శ్రీకృష్ణుఁడు సత్యభామ నాసందర్భమునఁ బేర్కొనుట కూడ నాతనికి సత్య యెడఁ గలప్రేమనే వెల్లడి సేయుచున్నది. సత్యచెలికత్తె రుక్మిణియింట జరగినవృత్తాంతమును సత్యాదేవికిఁ దెలుపుటకై పోవుటను జూచి శ్రీకృష్ణుఁడు 'ప్రద్యుమ్ని మానిదండ నిడి చింతాయత్తచిత్తంబునన్ అరదము నెక్కి' సత్య యంతఃపురమునకు నతివేగమున నేతెంచెను.

మానవతి :

సత్యభామలోఁ బేర్కొనఁ దగినగుణ మామెకుఁ గలయభిమానము. తన చెలికత్తె రుక్మిణియింటి నుండి వచ్చి శ్రీకృష్ణుఁడు పారిజాతకుసుమమును రుక్మిణి కిచ్చినవృత్తాంతమును, నాపై నచ్చట జరిగిన సంభాషణాదికమును దెలిపినంతనే సత్యాదేవి 'వ్రేటువడ్డ యురగాంగనయుం బలెను, నేయి వోయ భగ్గన దరికొన్న భీషణహుతాశనకీల యనంగను' లేచినది. ఆమెకు— రుక్మిణి పూవు గ్రహించినందునకును, నారదుఁడు తెచ్చి యిచ్చి నందునకును వారిపైఁ గోపము లేదు. కాని నారదుఁడు చేసినయధికప్రసంగమును శ్రీకృష్ణుఁడు సహించి వినుచుండె ననియే యామెకుఁ గోపము. ధన మిచ్చి పుచ్చుకొన్నను నామె యోర్చును గాని తనమగఁడు చన విచ్చి పుచ్చుకొన్నయెడల నిఁక బ్రతుక నక్కఱ లేదనియే యామె సిద్ధాంతము. అందుచేతనే యామె మాసినచీర గట్టుకొని కోపగృహమునఁ బీఠము వేసినది. ఇది యామెకుఁ గలయభిమానమును దెలుపును.

మఱియు శ్రీకృష్ణుఁ డామెకడకు వచ్చి యెన్నివిధములుగా బ్రతిమాలుకొనినను నామె ప్రసన్నురాలు కాలేదు. తుద కాతఁడు 'అర్మిలి మ్రొక్కినను' వామపాదమున నాతని శిరమును దొలఁగఁ ద్రోసినది. ఇది కూడ నామెకుఁ గలవిశేషాభిమానమునే తెలుపఁ గలదు.

పతిశీల :

సత్యభామ మానవతి యన్నంతమాత్రమున నామెకుఁ బతిభక్తి కొఱ యగు నని తలఁచుట భావ్యము కాదు. ఆమెదృష్టిలో—

క. పతి ప్రాణసదృశబంధువు
పతి దైవం బేడుగడయుఁ బతి సతులకు న
ప్పతియ కడు మేర దప్పిన
గతి కులకాంతలకు వేఱె కలదే చెపుమా.

రుక్మిణి యింటికిఁ బోయిన తన చెలికత్తె యెంతసేపటికిని రాకపోఁగా నామె తనకుఁ బొడసూపిన యపశకునములను గుఱించి తన ప్రాణనాథుఁడు 'ఒండొక చపలాక్షిఁ గూడి నను నొల్లనిచెయ్దము లేమి చేసెనో' యని విచార మందెను. ఈ విషయము కూడ నామె పతిశీల యని వేనోళ్లఁ జాటుచున్నది.

సౌభాగ్యవతి :

సత్యభామ భర్తృప్రేమ సౌభాగ్యము కలది. కోప గృహమున శయనించియుండిన తనకడకు శ్రీకృష్ణుఁడు వచ్చి 'కోపము మాను మరాళకుంతలా!' యని యెన్ని తెఱఁగుల బ్రతిమాలినను నామె యూఱట నెందలేదు. 'ఎఱుంగునే పసులకాపరి భావజమర్మకర్మము' లనియు– 'చాలు చాలు నడికింపకు నింపకు లేనికూరుముల్' అనియు నెన్నియోవిధముల శ్రీకృష్ణునిఁ దూలనాడినది. తుదకు గద్గదికచే మఱి మాటలాడ శక్యము కాకపోఁగా 'బాలపల్లవగ్రాసకషాయ కంఠకలకంఠవధూకల కాకలీ ధ్వనిన్' గాసిలి యేడ్చినది. తుదకు శ్రీకృష్ణుఁడే స్వయముగాఁ బారిజాతవృక్షమును బెకలించి తెచ్చి పెరటి చెట్టుగా నాటింతు నని మాట యిచ్చువఱకు నామె తన కోపము వీడలేదు. ఇట్లు తన యభిమానమునకు ఫలముగాఁ దన యీప్సితసిద్ధిఁ గాంచి సత్యభామ భర్తృసౌభాగ్యము కలది యైనది.

వామపాదతాడనము – సమర్థనము :

ఇట్టి సద్గుణగణములు గలసత్యాదేవి తనభర్త యగు శ్రీకృష్ణుఁడు తనకు నమస్కరింపఁగా 'జలజాతాసనవాసవాది సురపూజా భాజనం' బైన యాతని శిరమును వామ పాదమునఁ దాడించుట యొక కళంకముగా నున్న దని కొందఱు విమర్శకు లభిప్రాయపడుచున్నారు. కాని సత్యభామ శ్రీకృష్ణుని శిరమును దొలఁగఁ ద్రోసినదే కాని తాడింప లేదు. మఱియుఁ గవియే చెప్పినట్లుగా 'నాథుల్ నేరముల్ సేయఁ బేరలుకం జెందినయట్టికాంత లుచిత వ్యాపారముల్ నేర్తురే!' యనుటయే దీనికి సమాధానము.

ముగింపు :

ఇట్లు సత్యభామ పారిజాతాపహరణమున సౌందర్యవతిగను, మానవతిగను, సౌభాగ్యవతిగను జిత్రింపఁబడి పాఠకులహృదయముల నాకర్షించుచున్నది. ముక్కుతిమ్మన్నచేఁ జిత్రింపఁబడిన యీ సత్యాదేవి ద్వారకలోని సత్యాదేవి కాక యొక తెలుఁగు నెలఁత యయి మన కత్యంతము సన్నిహితురాలుగాఁ గానవచ్చుచున్నది. పారిజాతాపహరణములోనే కాక తెలుఁగు సాహిత్యములోని స్త్రీ పాత్రములలోనే సత్యాదేవి యొక నాయకమణి!

పద్యకావ్యము లయినపామరగాథలు

by

C. RADHAKRISHNA SARMA, M.A.,
Lecturer in Telugu.

ప్రాక్తనమానవుఁ డానందోత్సాహములతో నెఱపిన ఖేలనమే సారస్వతసృష్టికి శ్రీ రామ రక్ష యయ్యెను. అతఁ డపండితుఁ డై యుండవచ్చును. అనాగరకుఁ డై యుండవచ్చును. అతఁడు కొండగుహల యందుఁ దల దాచుకొని యుండవచ్చును. కాఱడవులలో నడయాడి యుండవచ్చును. కాని యే పండుగు వేళల యందో, యే వెన్నెలరాత్రులలోనో యతని హృదంతరాళములయందు నిద్రాణ మై యున్న నాట్యాసక్తియు, గానానురక్తియుఁ, గవితాశక్తియు బహిర్గతములు కాఁగాఁ దన్మయత్వమున నతఁ డడుగులు వేసినాఁడు; పాటలు పాడినాఁడు; మాటలు పలికినాఁడు. తరువాతి కాలమున నడుగు వేయుట, పాట పాడుట నృత్యసంగీతములు కాఁగా-మాట పలుకుట సాహిత్యముగాఁ బర్యవసించినది*. సిలప్పదిగారమను నొక ప్రాచీన తమిళ కావ్యమునందుఁ గురవ లనుపర్వతప్రాంతీయులును, యాదవులును దేసినాట్య విశేషము నొకటి జరపుచుండి రని పేర్కొనఁ బడెను. ఈ నాట్యవిశేషము గోకులములో శ్రీ కృష్ణుఁడు నెఱపిన రాసక్రీడను దలఁపించునట్టి దని విజ్ఞులు విశ్వసించుచున్నారు. నేఁటికిని జనపదములందు నివసించు పామరులు సంతోషసమయములలోఁ జిందులు త్రొక్కుచుఁ బాటలు పాడుట మనము చూచుచున్న విషయమే. నిత్యనూతనత మొగ్గ దొడుగుచున్న యీ నాళ్లలోఁ గూడఁ బ్రాచీనాచార వ్యవహారములను బరిరక్షించుచున్నవా రీ జానపదులే!

సాధారణముగాఁ గథావాఙ్మయ మనఁగా జానపదులకు మక్కువ యెక్కువ. అందును జిత్రకథలు వారి యమాయకహృదయముల ననాయాసముగ నాకర్షించును. మొన మొన్నటివఱకు మనదేశములోఁ బౌరాణిక గాథలే బహుళప్రచారములో నుండెను. ఈ కథా సముచ్చయమునం దద్భుతవిషయములు కోకొల్లలుగఁ గలవు. ఎన్నియో శతాబ్దములుగా వ్యవహారప్రయుక్తము లై యున్న యీ పురాణగాథలకు జానపదులు తమ కల్పనాధీశక్తిని బురస్కరించికొని వన్నెచిన్నెలు కై సేసినారు. ఆదికావ్య మయిన శ్రీ మద్రామాయణము దేశభాషలలోఁ గొన్ని కొన్ని మార్పులతో సంతరింపఁబడెను అవాల్మీకములును, హృదయాకర్షకములు నగుకథలు మన రామాయణములందు స్థానము సంపాదించుకొనినవి. సులోచనా వృత్తాంతము, మైరావణుని కథ, లక్ష్మణదేవర నవ్వు మున్నగునవి వాల్మీకి కృతిలోఁ గనబడవు. ఈ కథ లన్నియుఁ గవికల్పితము లని పేర్కొనుట సమంజసముగ నుండదు. కవికూడ సంఘజీవి. అగుటచే సంఘము వాకొను చవి గలకథలను గూడ నతఁడు గ్రంథస్థ మొనర్చుట జరగును. ఇది యత్యూహ యనిపించుకొనదు.

జానపదగాథలందు రెండురకము లున్నవి. తమకోసము జానపదులే వ్రాసికొన్నవి కొన్ని; జానపదుల నుద్దేశించి వారికిఁ బ్రీతిపాత్రము లయినకథల నితరులు సంతరించినవి మఱికొన్ని. జంగంకథలు మొదలగునవి జానపదులు తమ యుపయోగార్థము రచియించుకొన్నవిగా నుదాహరింపఁదగును. ఇవి కాక కావ్యగౌరవము నార్జించిన జానపదగాథలు గూడఁ గొన్ని లేక పోలేదు. శైవ వాఙ్మయమునకు మూలస్తంభములుగా గణింపఁబడుచున్న బసవపురాణ పండితారాధ్య చరిత్ర కావ్యములలో బసవని గాథను, పండితుని వృత్తాంతమును బరిహరించినఁ గడమకథ లన్నియు జానపదులవే యని పేర్కొన నగును.

నిమ్నజాతులవా రగు మడివాలు మాచయ్య, కాటకోటఁడు మొదలగు శివభక్తులు గావించిన యద్భుతము లనేకము లాకావ్యములం దభివర్ణితము లయినవి. మఱికొన్ని జానపదగాథలు ప్రత్యేకకావ్యములుగా వెలసి సహృదయుల ప్రశంసను జూఱగొనినవి. ఆ కోవకుఁ జెందినవానిలో విక్రమార్కచరిత్ర, భోజరాజీయము, మైరావణచరిత్ర, పలనాటిచరిత్ర, కాటమరాజు కథ, గయోపాఖ్యానము, హంసవింశతి, శుకసప్తతి, శతకంఠ రామాయణము మున్నగునవి పేర్కొనఁదగినవి.

జానపదులకుఁ బరమప్రీతిపాత్రము లయినకథలలో భట్టి విక్రమార్కులకథలు ముఖ్యముగాఁ జెప్పఁదగినవి. పుక్కిటిపురాణములుగా గణింపఁదగిన యంశము లెన్నియో వీనియం దున్నవి. అయినను నీకథలఁ జదువు

* మాల్టన్ సిద్ధాంతము.

అప్పుడు సాహసోపేతుఁ డగువిక్రమార్కుఁడు, నపర చాణుక్యుఁ డనఁదగిన భట్టిమంత్రియు మనకన్నుల మసలు చుందురు.

'సాహసక్రియాకలిత వదాన్యతాది గుణగౌరవరేఖల' నెక్కుడై నెగడిన విక్రమార్కమహీపతి సచ్చరిత్రము నెనిమిది యాశ్వాసముల ప్రబంధముగా జక్కనమహాకవి వ్రాసినాఁడు. ఇతఁడే కాక పదునైదవశతాబ్దివాఁ డగు కొఱవిగోపరాజు కూడ సింహాసనద్వాత్రింశికలో విక్రమార్కుని సాహసౌదార్యములను బహుధా ప్రశంసించినాఁడు. పువ్వులలో దారమును గ్రుచ్చినట్లుగాఁ గథలోఁ గథను జొప్పించి జిగియు బిగియుఁ గుంటువడకుండునట్లు కథాకథనము గావించి గోపరాజు తనకావ్యము నొక కమనీయకథా సంపుటముగా సంతరించినాఁడు. పురుష ప్రయత్నము లేక యే కార్యము నెఱవేర దనియు, ధైర్య విహీనుఁ డగునరునకు దైవసాహాయ్య మైనను లభ్యము కాదనియుఁ దెలియఁజేయుటకై గోళికుని కథను బేర్కొనెను. ఇది మూఁడవబొమ్మ చెప్పినకథ.

బృహత్సేనుని ముద్దులకొమరిత యగు నానందిని లావణ్యలతిక. ఆమెను వివాహ మాడవలయు ననుతలంపుతో గోళికుఁ డనుధీరవిటుఁడు కీలుగుఱ్ఱమంతుని సమకూర్చుకొని కృష్ణవేషముఁ దాల్చి గరుడారూఢుఁడై యామెను సమీపించెను. గోళికుఁడు నిజముగా శ్రీకృష్ణుఁడే యని విశ్వసించి పితృనానతిఁ బడసి యానందిని యతనిని బరిణయ మాడెను. భగవంతుఁడే తనకు జామాత యగుటచే బృహత్సేనుఁడు తదాదిగాఁ గన్ను మిన్ను గానక సంచరింపఁ దొడఁగెను. ఇట్లుండఁగా నొక యుద్ధము సంభవించెను. అప్పుడు బృహత్సేనుఁడు తన యల్లుని సాయమును వాంఛించినాఁడు. గత్యంతరము లేక గోళికుఁడు సమరాంగణమునకు బయల్వెడలెను. అప్పుడు శ్రీ మహావిష్ణువు—

'గోళికుఁ డీల్గెనేనియు జగంబు
జనార్దనుఁ డీల్గె నంచు న
న్నాలము సేయుచుండుఁ, దన
యల్లుఁడ నే నని నమ్మి యున్నభూ
పాలుఁడు చిక్కు భక్తికిఁ దమ
ప్రాణము లొప్పన సేయ నున్నమ
న్నీలతలంపులుం బొలియు, నే
నటు పోవక యుండఁ బాడియే.'

అని తలఁచి యతఁడు గోళికునకు సహాయము సలిపెను.

ఇట్టి కట్టుకథ లనేకము లున్నను సింహాసనద్వాత్రింశికలో వస్త్వైక్యమునకు భంగము వాటిల్లలేదు. ఈయొక్క విషయమే చాలును కావ్యగౌరవమును నిర్ణయించుటకు. కల్పితగాథలు కృత్రిమరత్నము లనుకింవదంతి యున్నను, కావ్యగౌరవ ముండుటచే నీ గాథలు నాఁడును, నేఁడును మనఁ గలిగినవి.

విక్రమార్కునివలె భోజరాజు కూడ లోకోత్తరపురుషుఁడు. ఈతని చరిత్ర పురాణప్రసిద్ధ మైనది కాదు. ఈ విషయమును భోజరాజీయకృతికర్త యగు అనంతామాత్యుఁడే 'నూతనం బయ్యుఁ బురాతనకృతు లట్ల సంతత శ్రవ్య మై జరగు' నని స్పష్టము చేసినాఁడు. ఈ కావ్య వస్తువు భోజరాజు వృత్తాంతమే యైనను అనంతామాత్యుఁడు కొన్ని జానపదగాథలను, మఱికొన్ని పురాణ కథానుసారము లైనగాథలను గూడ స్వీకరించినాఁడు. ఈ కథ లన్నియు ధర్మప్రతిపాదకము లై యుండుటచే భోజరాజీయమున కొక ప్రత్యేకత సిద్ధించినది. అది యెట్టిదో పరిశీలింతము.

ఒక బ్రాహ్మణునకు ముగ్గురు కుమారు లుండిరి. వారిది సమష్టికుటుంబము. వారిలోఁ గడపటివాఁడు నిరతాన్నదాత. అతని ప్రియవాదితనమును జూచి కన్నులు కుట్టిన యతని వదినెలు వేఱింటి కాపురమును వాంఛించిరి. అందులకు వారి పురుషులు కూడ సమ్మతించిరి. కాని కడగొట్టువాఁడు యథాప్రకారముగా నన్నదానము చేయుచునే యుండెను. అతఁడు నతని భార్యయు సౌఖ్యముగాఁ గాలము గడపుచుండిరి. అతని సోదరులు మాత్రము నిర్ధను లై యన్నవస్త్రములకు నలమటింపఁ జొచ్చిరి.

ఈకథను జదువుచున్నంతసేపు

'వేరుపడితే మేలురా—నాథా
కూడ ఉంటే పోరురా—'

అను జానపదగీతము మనచెవులలో మాఱుమ్రోఁగుచుండును. కలిగినంతలో నన్నదాన మొనర్చుట వాంఛనీయ మనియు, నది శుభోదర్కమనియు నీ కథవలన స్పష్ట మగుచున్నది. ఇదేవిధముగా ననంతామాత్యుఁడు ప్రతికథయందు నేదో యొక ధర్మమును బ్రతిపాదించినాఁడు.

ఇఁక మైరావణచరిత్ర నవలోకింతము. ఇది మూఁడాశ్వాసముల పద్యప్రబంధము. దీనిని మాడయ్య యను కవి సంతరించినాఁడు. నానారాజసందర్శన మొనర్చి యనేకసమ్మానములు పొందినప్రముఖుఁ డీతఁడు. నవరసభరితముగాను, నవార్థసుశబ్దసంయుతముగాను, రసికు లందఱు మెచ్చుకొనునట్లును గవిత జెప్పఁగలదిట్ట యఁట మాడయ్యకవి!

రామరావణ యుద్ధావసరమున జరిగినకథయే మైరావణ చరిత్రలోని యితివృత్తము. ఇది యవాల్మీక మని నిస్సంశయముగా నుడువఁదగును. మైరావణుఁడు రావణుని సహోదరుఁ డని లోకవ్యవహారము. మహిరావణుఁ డనునామాంతరము గూడ నితనికిఁ గలదు. మాడయ్యకవి మైరావణుఁడు దశకంఠుని మిత్త్రుఁ డని పేర్కొనెను. శ్రీ

రామచంద్రుని ధాటికిఁ దట్టుకొనలేక రాత్రించరవీరులు చాలమంది నిహతులు కాఁగాఁ జింతాక్రాంతుఁడైన రావణుఁడు మైరావణుని సహాయము నభిలషించినాఁడఁట! మిత్రునిమాటను జవదాటలేక మైరావణుఁడు విభీషణవేషము ధరించి సుఖశయ్యాగతులైన రామలక్ష్మణుల నొక మందసమున బంధించివైచి యాపెట్టెతోఁ గూడ నతఁడు పాతాళలోకమునకుఁ బోయెను. రామలక్ష్మణులను గాళికాదేవికి బలిగా సమర్పింప నతఁడు సన్నద్ధుఁడై యుండెను. ఈ విషయాదికమును గ్రహించి హనుమంతుఁడు సూక్ష్మరూపముతోఁ బాతాళలోకమును బ్రవేశించి మైరావణుని సంహరించి రామలక్ష్మణులను సంరక్షించెను.

ఈ కావ్యమునందు హనుమంతునకు విశిష్టస్థాన మొసఁగఁ బడినది. అతని గుణగణములు—స్వామిభక్తి, సాహసము, పరాక్రమము, ప్రజ్ఞావిశేషము—లెస్సగా నిందు నిరూపితము లగుట గమనార్హము!

భారతరామాయణములవలె జానపదుల హృదయముల నాకర్షించినగాథలందుఁ బలనాటి వీరులగాథ పేర్కొనఁదగినది. ఈ వీరచరిత్రలోని మహనీయు లెల్లరు తెనుఁగుగడ్డమీఁదఁ బుట్టి పెరిఁగినవారే. కావున నీకథపై జానపదుల కవిరళభక్తి విశ్వాసములు కుదిరినవి. తత్ఫలితముగా పల్నాటివీరచరిత్ర పల్నాటి భారత మని పేరుపెంపులు గడించినది. తత్కావ్యగతపాత్ర లారాధ్యదైవతములై పూజాపురస్కారము లందుకొనుచున్నవి. మహాపండితుఁడును, మహాకవియు నగు శ్రీనాథుఁ డంతటివాఁడే యీ గాథను విని ముగ్ధుఁడై కాఁబోలు దీనికిఁ గావ్యగౌరవమును గల్పించినాఁడు. పల్నాటిచరిత్ర పంద్రెండవశతాబ్దికి సంబంధించినదే యైనను నిందలి పాత్రములకుఁ బౌరాణికవ్యక్తులతోఁ బోలికలు స్థాపింపఁబడినవి. ప్రజానీకము నింతగా వశంవదము చేసికొనిన గావ్య మగుటచే పల్నాటి భారతమునకు శ్రీనాథుని రచనము లందే కాక తెలుఁగు సారస్వతమునందే విశిష్టస్థానము లభించెను.

శ్రీనాథుఁడు పండితకవియే కాక ప్రజాకవి కూడ. నానాదేశపర్యటనము గావించినహేతువుచే నయఃపిండములవంటి గ్రంథములను దెనుఁగు చేసినయాతఁ డమృతకలశములవంటి మధురజానపద గాథలను గూడఁ గావ్యములుగా నొనర్చి పుణ్యము మూటఁ గట్టుకొనినాఁడు. పల్నాటి భారతమువలె యాదవభారత మని సడి సన్న కాటమరాజుకథను గూడఁ గమనీయకావ్యముగా సంతరించి శ్రీనాథుడు వీరచరిత్ర వాఙ్మయమును సుసంపన్నము గావించినాఁడు. ఈ రచన తరువాతివారికి పథప్రదర్శకమయ్యెను. గంగుల పినయెల్లయ యనునతఁడు మంజరీద్విపదలోను, మఱియొక కవి పద్యకావ్యముగాను కాటమరాజుకథను వ్రాసినారు.

తెలుఁగులో వెలసినవిచిత్రరామాయణములలో శతకంఠరామాయణ మొకటి. ఈ కావ్యమునకు సీతావిజయము, శతముఖ రామాయణము, శతకంఠరామాయణము నను నామాంతరము లున్నవి. మర్దన యనుకవి యీ కావ్యకర్తగాఁ జెప్పఁబడినను నిది యేకకవికృతి మాత్రము కాదని చెప్పఁదగును. ఈ కావ్యమునకుఁ బ్రత్యంతరములు మూఁడు లభించినను నెందును గృత్యాదిపద్యములు లేవు.

శతకంఠరామాయణములోని విషయము చాల విచిత్రమయినది. ఇది యవాల్మీక మని వేఱుగా నుడువ నవసరము లేదు. దశకంఠుని సోదరుఁడే శతకంఠుఁడు. పులస్త్యుని సహోదరుఁ డగునశ్రిమునికుమారుఁడు శతకంఠుఁడు. రావణుని మరణానంతరము రామచంద్రునిపైఁ బగఁ బూని యతనితో శతకంఠుఁడు సమరసన్నద్ధుఁడైనాఁడు. రాముఁ డంతటివాఁడే యతనిని మార్కొనలేక కటకటం బడినాఁడఁట! అప్పుడు సీతాదేవి 'విలయానిలకీలయపోలె రోషమానసయై' దనుజేంద్రు శిరంబులు గూలుఁ గావుతః' అనుచు నొక విష్ణుబాణమును శతకంఠునిపైఁ బ్రయోగించెనఁట. అది యారక్కసుని శిరస్సులను, హస్తములను ఖండించివైచెను. కాని వెంటనే యతనికి మస్తకహస్తములు మొలచినవి. అటుపిమ్మట సీత—

'అవనిపై నేఁ బతివ్రత నైతి నేని
యరయ రాముండు ధర్మాత్ముఁ డయ్యె నేని
వేదములు సత్య మగునేని వీఁడు నిమ్మ
హాస్త్రమున దగ్ధుఁ డగుఁ గాక యనుచు—'

బ్రహ్మాస్త్రమును నిగుడించెను. అది చిచ్చు లీనుచుఁ జని శతకంఠుని హత మార్చెను. కనుకనే యీ కావ్యమునకు సీతావిజయ మని కవి పేరిడినట్లు తోఁచుచున్నది. శక్తిస్వరూపిణి యై యామె యుద్ధ మొనర్చుట యనుకల్పనలోని యౌచితిని బరిశీలించుటకంటె నీ విషయము నూతన మని సంతోషించుట సమంజస మేమో.

ఇంకను అయ్యలరాజు నారాయణామాత్యుని హంసవింశతి, కదిరీపతి శుకసప్తతి, నాదెండ్ల గోపమంత్రి వెలిచేరు వేంకటరాయ ప్రధాని కస్తూరి రంగకవి ప్రభృతులు వ్రాసిన కృష్ణార్జునసంవాద మనుగయోపాఖ్యానము, దిట్టకవి నారాయణామాత్యుని రంగారాయచరిత్ర మొదలగు కావ్యములలోని కథలు కూడ జానపదులవే.

కేవలకల్పనాకథలు కృత్రిమరత్నము లని కొందఱు పెదవులు విఱిచినను, నసత్కథలు వ్రాయుటకంటె జానకీజానికథలు వ్రాయుటయే వాంఛనీయ మని కొందఱు పేర్కొనినను గమనీయకావ్యములుగా సంతరింపఁబడిన యీ మధురజానపదగాథలు నేఁటికిని ప్రచురప్రచారమునం దున్నవి. అంతే కాక యీ కావ్యములు తెలుఁగు సాహిత్యము కేవలము గీర్వాణసాహిత్యప్రతిబింబ మనునపప్రథకు నపవాదము కల్పించినవి!

తేనెసోనల తెనుఁగుభాష

by

C. RADHAKRISHNA SARMA, M.A.,
Lecturer in Telugu.

అభిప్రాయప్రకాశమునకుఁ బ్రబలసాధనముగా మానవుఁడు భాష నుపయోగించుచున్నాఁడు. అర్థవంతములగు వాక్సముచ్చయమునకు నామాంతరమే భాష. వాగర్థసంకలిత మగునీభాష మనీషాంచితుఁ డయిన యొక్క మానవునకు మాత్రమే హస్తగత మయినది. ఈ విశేషాంశము పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతము గల యీశ్వర సంతానమునం దతనికి మహోన్నతస్థానమును సమకూర్చినది.

అవయవనిర్మాణములో సర్వమానవులయందును సారూప్యసాన్నిహిత్యములున్నట్లు ప్రస్ఫుట మయినను సాంఘికాచారవ్యవహారములు, మతవిషయక సంప్రదాయములు మున్నగునవి మానవజాతిని గొన్ని వర్గములుగా విభజించినవి. అటులనే వ్యవహారోద్దిష్టము లయిన విభిన్నభాషలు మానవాళిలో వివిధవర్గముల స్థాపనమునకు దోహద మొసఁగినవి. కాఁగా నొక్కొకజాతికి నొక్కొకభాష యేర్పడినది. ఆంగ్లమును వ్యవహరించువా రాంగ్లేయు లయిరి. తమిళమును మాటాడువారు తమిళు లనఁబడుచున్నారు. తెలుఁగు నుపయోగించువారు తెలుఁగులుగా వ్యవహృతు లగుచున్నారు. కనుక భాషలఁ బట్టి యా యా జాతులకు వ్యవహారనామము లేర్పడుచుండుటచే మానవసమాజములో భాషకుఁ బ్రచురప్రాధాన్య మున్నదని ప్రవ్యక్త మగుచున్నది.

ఉదాత్తసాహితీవైభవము గలనాగరకభాషలలోఁ దెనుఁ గొకటి. ఇది ప్రపంచభాషలలోఁ బందొమ్మిదవస్థానమును, భారతదేశ భాషలలో మూఁడవస్థానమును సంపాదింపఁ గలిగినది. ఆంధ్రము, త్రిలింగము, తెలుఁగు మున్నగు నామాంతరము లీభాషకుఁ గలవు. తెనుఁగు చాల ప్రాచీన మయినభాష. మధుర మయినభాష. సజీవభాష. ఈ విషయాదికము ననుశీలించుటకుఁ బూర్వ మాంధ్రభాషాప్రశంస నెఱపినసహృదయుల సరసోక్తులను జవి చూచెదము.

సుధాకరుఁ డను నొక సంస్కృతకవి తెలుఁగు భాషా మాధుర్యము నిట్లు ప్రస్తుతించినాఁడు.

'యో వేత్త్యాంధ్రమయీం వాణీం
శిరీషకుసుమ పేశలామ్
కిం తస్య సుధయా కార్యం
మాధుర్య రస నిర్ణయే—'

తెనుఁగు శిరీషకుసుమపేశల మఁట !

శ్రీనాథునికృతిగాఁ జెప్పఁబడుక్రీడాభిరామమునందు-

'జనని సంస్కృతంబు సకలభాషలకును
దేశభాషలందుఁ దెనుఁగు లెస్స
జగతిఁ దల్లికంటె సౌభాగ్యసంపద
మెచ్చు టాఁడుబిడ్డ మేలు గాదె.'

అను నొకపద్య మున్నది. ఇందు సంస్కృతాంధ్రభాషలకు జన్యజనక సంబంధము స్థాపింపఁబడినది. అయినను దేశభాషలందుఁ దెనుఁగు లెస్స యని కవి లెస్సగా నిరూపించినాఁడు. సౌభాగ్యసంపత్సమేత యగునాఁడుబిడ్డను జూచి మురిసిపోవుట మాతృధర్మము. ఎంత సహజ మైన వర్ణనము ! ఇంతకు 'పుత్రా దిచ్ఛేత్ పరాజయమ్' అని కదా యార్యోక్తి.

దేశభాషలందుఁ దెలుఁగు లెస్స యని సంస్కృతాంధ్రద్రవిడ కర్ణాట భాషాభిజ్ఞుఁ డగు నొక కవిరాజు వ్యక్త మొనర్చి యుండుట గమనార్హము. అతఁడే విజయనగరాధీశ్వరుఁడు శ్రీ కృష్ణదేవరాయలు !

'తెలుఁ గదేల యన్న దేశంబు తెలుఁ గేను
దెలుఁగు వల్లభుండఁ దెలుఁ గొకండ
యెల్లనృపులుఁ గొలువ నెఱుఁగవే బాసాడి
దేశభాషలందుఁ దెలుఁగు లెస్స.'

(ఆముక్తమాల్యదా ప్రబంధము)

తేనెసోనల తెనుఁగుభాష యొక్క తెనుఁగువారి నే కాదు వైదేశికులను గూడ ముగ్ధులనుగాఁ జేసెను. మనదేశమునకు వ్యాపారార్థమై వచ్చి పిమ్మట రాజ్యము చేసిన పరదేశీయులు శ్రమల కోర్చి మన దేశభాషల నభ్యసించుటయే కాక యా యా భాషలలో వారు పర్యాప్త మైనపరిశీలనము గూడ సాఁగించినారు. శ్రవణసుభగత్వము గల

తెనుఁగుభాషను విని ముగ్ధులై కాఁబోలు తెనుఁగును 'ప్రాచ్యఖండపు ఇటలీభాష' అని కొనియాడినారు.

ద్రావిడభాషలలో—ముఖ్యముగా తమిళమునందు—అపారపరిశ్రమ సలిపిన బిషప్ కాల్డువెల్ దొరగారు తమ యమూల్యాభిప్రాయము నిటుల వ్యక్త మొనర్చిరి. 'భాషా ప్రాచీనతలోఁ దమిళభాష యగ్రస్థానము వహించినను భాషామధురిమములో మాత్రము తెనుఁగుభాషకే ప్రథమ తాంబూలము నొసఁగఁదగును' అని.

కన్నడభాషయందు రుచికర మైననానుడి యొకటి యున్నది. అదికూడఁ దెలుఁగుభాషామాధుర్యమును సువ్యక్తము చేయుచున్నది. 'కన్నడ కస్తురి, తెలుఁగు తేటె...' అనునదే యా లోకోక్తి. కన్నడ మేమో కస్తూరి యఁట. తెలుఁగు తేటగా నుండు నఁట!

ఇఁక, తమిళనాడులో జాతీయకవిగాఁ బ్రథితయశస్కుఁ డయిన సుబ్రహ్మణ్యభారతి యాంధ్రభాషా ప్రాశస్త్యమును గొండాడినవిధమును బరిశీలింతము.

'సిందునదియిన్ మిశై నిలవినిలే
చేర నన్నాట్టిళం పెణ్గళుడనే
సుందర త్తెలుంగినిల్ పాట్టిశైత్తు
త్తోణిగళోట్టి విళైయాడివరువోం.'

(భారతదేశ మనుగేయమునుండి)

తెనుఁగు సుందర మగుభాష యనియు, గానానుకూల మగుభాష యనియుఁ బేర్కొనినాఁడు.

'విరియగాచిన వెన్నెలరాత్రిలో
చేరదేశపు కన్నెలు వెంటరా
సుందరాంధ్రపదంబును పాడుచున్
సింధునది పడవ నడుపుచు నాడుదాం—

ఇటుల సహృదయులు తెనుఁగు భాషామాధుర్యమును బ్రస్తుతించి యుండుట గమనింపఁదగునంశము!

శ్రీనాథధూర్జటులు

కథాసామ్యములు—కవితారీతులు

by

VIDWAN B. BHAVANARAYANA, B.O.L.,
Lecturer in Telugu.

వ్యాసమహాభారతము నాంధ్రీకరించిన కవిత్రయము వారి కవితాప్రభావము నన్నయ్య మొదలు నేఁటివఱకు నాంధ్రలోకమందలి కవిప్రకాండుల కవితారీతుల గోచరించక మానదు. ప్రత్యక్షముగనో పరోక్షముగనో యా త్రిమూర్తుల కవనపుంబోలిక లెడనెడ దొరలుటం జేసియే యాంధ్రకవితా లోకమునకుఁ గీర్తియుఁ బ్రతిష్ఠయు సిద్ధించినవి.

కవిత్రయమువారు గీర్వాణము నాంధ్రీకరింప, నాయాంధ్రీకరణమును గాలక్రమముగాఁ గవు లనుకరించిరి. కథావస్తువు కల్పిత మైనను నైతిహ్య మైనను రచనావిధానములో ననుకరణము మాత్రము ప్రాణధాతు వై కావ్యజీవనమున కమరత్వ మొసగినది.

కథావస్తువు ననుకరించుటలో, రచనాసరళి ననుకరించుటలో, గావ్యము నే యథాతథముగా ననుకరించుటలోఁ బ్రాచీనాంధ్ర సాహిత్యము మొదలు నేఁటిదనుక లెక్కకు మించినసాదృశ్యములు గలవు.

కవిత్రయములోఁ దిక్కనార్యుని కవితాప్రభావ మద్వితీయము, ననన్వయము. ఆతని రచనారీతు లాంధ్రుల నిత్యజీవితమునకుఁ బ్రతిబింబములు. తిక్కన భారత మాంధ్రుల సాంఘికాచారములకు, సంస్కృతీవైభవమునకు, జాతీయతకుఁ బ్రబలోదాహరణ మని నుడివిన నతిశయోక్తి కానేరదు. ఆతని విరాటోద్యోగపర్వములు మహోజ్జ్వలములు. ఆంధ్రుల బలపరాక్రమములు, సాంఘికాచారములు నిందు బహుళముగాఁ బ్రతిబింబించు చుండును.

విరాటపర్వమున, ద్వితీయాశ్వాసములో భీముఁడు కీచకునిఁ జంపుటలోఁ దిక్కన వారిరువురకుఁ జీఁకటిలో మల్లయుద్ధమును గూర్చెను. అందు వా రొనర్చిన మల్లయుద్ధము కేవల మాంధ్రుల బలప్రదర్శనమే. భీమకీచకుల మల్లయుద్ధమును శ్రీనాథుఁడు తన హరవిలాసములో సప్తమాశ్వాసమున శివార్జునులకుఁ గల్పించి తిక్కనార్యుని రేఖామాత్రముగా ననుకరించెను. తిక్కనార్యుఁడా మల్లయుద్ధవిశేషమును ఆఱు పద్యములలో నిమిడ్చెను. శ్రీనాథుఁడు తన హరవిలాసములోఁ గిరాతార్జునుల మల్లయుద్ధము నేడు పద్యములలో ముగించెను. శ్రీనాథుని వర్ణన ననుసరించి ధూర్జటి తన కాళహస్తి మాహాత్మ్యమునఁ జతుర్థాశ్వాసములోఁ గిరాతార్జునులచే మల్లయుద్ధముఁ జేయించి యద్దానిని మూఁడు పద్యములలో నిమిడ్చెను. శ్రీనాథ ధూర్జటుల రచనలలోని సామ్యము అతి సామీప్యములు.

... ...

కథానిర్మాణములో శ్రీనాథుఁడు తన హరవిలాసములోని కిరాతార్జునుల ఘట్టమును సుమారు నూఱుపద్యములలో విపుల మొనర్చెను. ధూర్జటి తన కాళహస్తి మాహాత్మ్యములోని కిరాతార్జునీయ ఘట్టమును సుమారిరువదియొక్క పద్యములతోఁ బూర్తి గావించెను. శ్రీనాథుని రచనలోని వర్ణనలు విపుల మై విడంబించియుండ ధూర్జటి కథారచన యంతయు ముక్తసరి యై మౌక్తికహారమువలెఁ బ్రకాశించెను.

తిక్కనార్యుని విరాటపర్వములోని భీమకీచకుల మల్లయుద్ధరచనా నైపుణ్యమును దెలుపు నీక్రింది రెండు పద్యముల భావగాంభీర్యమే శ్రీనాథుని రచనలో స్ఫురించుచున్నది.

విరాటపర్వములో భీముఁడును గీచకుఁడును బోరుచు-

'తన యగపాటోరు లెఱుఁగుదు
రని నూతుఁడు సమయభంగ మగుటకు భీముం
డును గొంకుచుఁ జప్పుడు సే
యనిగూఢ విమర్దనప్రహారములఁ దగన్'—

అని ఒకరినొకరు మర్దించుకొనుట కారంభించి, మల్లయుద్ధనైపుణ్యంబు మెఱయం గడంగి—

'తిగిచిన నడుగులు దెమలక యుండొరుఁ
గ్రమ్మఱఁ దిగుచుచుఁ గడిమి మెఱయఁ
బొడిచిన వెస బీఱువోవక యుండొరు
నందంద పొడుచుచు నవనిఁ బెట్టి

యొత్తిన బెగ్గలం బొందక యొండొరు
బలువిడి నొత్తుచు నలవు మిగిలి
యడఁగంగఁ బొదివిన నడిచిపా టించుక
యును లేక వీఁక నొండొరుల నదరి
యడఁగ బొదువుచు నలుక యంతంత కగ్గ
లించి యాయముల్ నొంచి దోర్గ్రీల నెఱపి
యుల్లసిల్లిన స్రుక్క కొండొరుల రౌద్ర
వృత్తి నొంచు చొండొరులకు వెక్కసముగ.'—

'కదియుచుఁ బాయుచుఁ బట్టుచు
నదలుచుచుం బడుచు లేచు చడఁగుచు వడిగొం
చొద వెడుకినుకం గడు బె
ట్టిదముగఁ బెనఁగిరి చలంబు డింపక కడిమిన్.'

తిక్కనార్యుఁడు సీసపద్య కందపద్యములలో నిమిడ్చిన యీ భావమునే శ్రీనాథ కవీంద్రుఁ డీ క్రిందివిధముగా వర్ణించి యొక పద్యములోని శబ్దప్రయోగ మత్యంత సన్నిహితసంబంధముగాఁ గూర్చెను.

'... ... ...
... ...
సురతనూభవునిం బట్టె శూలపాణి
మల్లసంగ్రామకేళి సంభావనముల'

'కపికేతు వృషభకేతను
లుపజాతనియుద్ధకౌతుకోత్సాహమునన్
నిపుణతఁ బెనఁగఁగఁ దొడఁగిరి
యుపతాయిన్ గతివిశేష ముపలాస్యమునన్.'

'తోరహత్తమునందుఁ బార్థుండు గడిమి
సలిపి యూరులు పీడించె సరభసమున
హరుఁడు పీసాన హత్తించి యర్జునునకు
బరువు గావించె నిశ్వాసపవనమునకు.'

'ముక్కంటి కంఠమూలము
డొక్కరమున నిఱికెఁ బార్థుఁడు ప్రబంధుం డై
చక్కని ప్రకోష్ఠపీడన
మిక్కిలి కను వెలికి నుఱికి మినుకు మినుకనన్.'

'తాచుచుఁ బొడుచుచుఁ బడుచును
నేచుచు నుడుకుచును బిట్టు నెగయుచుఁ గూలం
ద్రోచుచుఁ దూలుచుఁ బెనఁగిరి
ప్రాచీపతిసుతుఁడు హరుఁడు బాహాబాహిన్.'

'నిష్టంకించి శశాంకశేఖరుఁడు గాండీవాయుధుండు
... ...
... ...
ముష్టాముష్టి రణంబు చేసిరి...............'

తిక్కనార్యుని శబ్దప్రయోగ మతినిగూఢమై యుండఁ గవిసార్వభౌముఁ డా భావమునే యలఁతి యలఁతి పదములఁ గూర్చి మల్లసంగ్రామమందలి ముష్టిఘాతముల స్ఫురింపఁ జేసెను. తిక్కనార్యుని మల్లయుద్ధ మత్యంత రహస్యమైనది. భీముని చివరి ముష్టిఘాత మొక్కటే కీచకుని తుదముట్టించుటతోఁబాటు చదువరుల గుండెలు సయితము దడదడఁ గొట్టుకొనక మానవు—.

'నెగయు నెడ నగ్గమైనను
బిగియూరుచుఁ బిఱుఁదు సనినఁ బిడికిట గొఱసం
ది గడు బెడిదముగఁ బొడిచెం
బగతుఁడుగను మిడిసి నేలఁ బడి తన్నుకొనన్.'

భీముని పిడికిటిపోటుతో నా కీచకుఁడు గ్రుడ్లు మిణకరించి యసువులఁ బాసెను. శ్రీనాథుని యర్జునుఁడు మల్లసంగ్రామములోఁ దన చివరి పిడికిటిపోటుతో నాపరమేశ్వరుని బొమ్మ కదల్చి యీ దెబ్బతో నిజరూపమే చూపించి నేర్పుగా నాయుద్ధమును ముగించెను.

'తాటించెఁ బేరణము నా
స్ఫోటించెఁ గిరీటి వక్షము వృషాంకుఁ డతం
డాటోప మఱక పిడికిటి
పోటున ధూర్జటి యురంబుఁ బొడిచెం గడిమిన్.'

ఇఁక మల్లయుద్ధములోని శ్రీనాథ ధూర్జటుల రచనాసామ్య మత్యంతసన్నిహితమును సక్రమమునై యున్నయది—. ధూర్జటి శ్రీనాథుని శబ్దసాదృశ్యము నతిరమణీయముగాఁ బోషించి సార్వభౌమునకు సామంతరాజై యొప్పెను. ధూర్జటి తన కిరాతార్జునీయములో మల్లయుద్ధపుం ఘట్టము నిట్లు చిత్రించెను.

'... ... ...
... ...
... ...
......మల్లసంగరము సేయంజొచ్చి రుద్రార్జునుల్.'—

'మల్ల చఱచి కొనుచు మహి పాదఘట్టనఁ
దల్లడిలఁగఁ జేసి తనువు లించు
కించుకంత వంచి యిరువురుఁ దొడ లప్ప
ళించి వెదకి తెఱపి లేమిఁ జేసి.'

ఇందలి వర్ణన మల్లయుద్ధమునకు మొదటిమెట్టును క్రమవిధానమునై మల్లఁ జఱచికొనుటలోఁ జదువరులగుండె ఝల్లు మనక మానదు. వెంటనే వీరాతిశయమునకు దోహదముగాఁ దొడ లప్పళించుటయు జరిగెను. అటుపిమ్మట వరుసగా నిరువురునుఁ బట్టినపట్లు.—

'చెయ్యిచ్చి యొక కొంతసేపు నేర్పున బల్మి
యినుమడింపఁగఁ జొరనీక మలసి

యొక తెఱంగునఁ జొచ్చి యొండొండఁ గాసెలు
దొడిగి పట్టుక కొంతతడవు పోరి
యని మాని కొంత ప్రొద్దవని నూఁదినకాళ్లు
పెకలించి బడవైవఁ బెనఁగి పెనఁగి
మఱికొంతవడి మెడ విఱియ భుజమ్ములఁ
జిక్కించి యక్కున నొక్కి నొక్కి
నడుముల నొడిసి కబళించి పుడమిమీఁద
సమముగా వ్రాలి బలపరాక్రమము లెసఁగ
హెచ్చుఁ గుం దేమియును లేక యీశ్వరుండు
హరిహయసుతుండు మల్లసంగర మొనర్ప.'

ధూర్జటి యర్జునుఁడు పరుసక్రమముఁ దప్పక ఫాలాక్షునితోఁ బోరుచు నాతనితో సమముగా నిలిచెను. ఎంతటికిని వెనుకకుఁ దిరుగు సూచన లెవ్వియు గోచరింపక పోయెను. అంతటితో లయకాలతాండవకరుం డుప్పొంగె నట! ఆలసించిన ప్రమాద మని కాఁబోలు పరమేశ్వరుఁ డాతనియెదుట వెంటనే సాక్షాత్కరించెను.

ఇందుఁ గవిపుంగవుం డగుధూర్జటి తన నామాచిత్యమునకు భంగముఁ గలుగనీయఁ దలంచక కాఁబోలు మల్లసంగరములోని ధూర్జటిని పార్థునితో సమముగాఁ బోరించి యుద్ధమును సమాప్తమొందించెను. లేకున్న శ్రీనాథుని యర్జునునివలెఁ దుది నొక్కి పిడికిటిపోటుచే నా పరమేశ్వరునిరొమ్ము కదలింపఁ జాలఁడా! శ్రీనాథుఁడు వైష్ణవమాయఁ బ్రదర్శించి నరనారాయణ రూపసామ్యముచే నర్జునునిదే పైచేయిగాఁ జేసెను.

పరమేశ్వరుని కిరాతవేషములో శ్రీనాథ ధూర్జటుల శిల్పనైపుణ్య మతి మనోహరమును నత్యంతాహ్లాదకరమునై కుడియెడమలవలె నుండెను.

శ్రీనాథుని కిరాతుఁడు—

'వికటపాటలజటామకుటికాభారంబు
కఱకైన జుంజుఱు నెఱులు గాఁగఁ
జారుసుధాధామశకలావతంసంబు
పెడకొప్పుపై నుండుపీఁకె గాఁగఁ
ఘనలలాటంబునఁ గనుపట్టుకనుచిచ్చు
గైరికద్రవతిలకంబు గాఁగఁ
భుజమధ్యమునఁ గ్రాలుభుజగహారంబులు
గురిజపూసల గుబ్బసరులు గాఁగ
శంకరుండు గిరాతవేషంబు దాల్చి
యగజ చెంచెతయై తోడ నరుగుదేరఁ
బాణి నోంకారదివ్యచాపము ధరించి
వచ్చె వివ్వచ్చు వరతపోవనముకడకు.'

ధూర్జటి కిరాతుఁడు—

'జడకొప్పు కేకిపింఛపుఁ ద్రాటిచుట్టగా
బిసరుహహితరేఖ పీఁకె గాఁగ
సెగలు చల్లెడుకన్ను జేగుఱుబొట్టుగా
శ్రుతిఫణి యౌషధలతిక గాఁగ
మెడను బున్కల పేరు మేటి తామరలుగాఁ
దోలుదుప్పటి యొడఁ దోలు గాఁగఁ
జేతి పినాకంబు సెలవింటి బద్దగా
శూల మేర్చినయంపకోల గాఁగఁ
బ్రమథు లెఱుకులుగా నద్రిరాజతనయ
శబరిగా నాల్గు వేదముల్ జాగిలములు
గాఁగ మూకాసురునిఁ బందిగా నొనర్చి
శబరుఁడై భర్గుఁ డర్జునాశ్రమముఁ జొరఁగ.'

ఈ రెండు సీసములు నొకే మూసలోఁ గరగించి యొకే దిమ్మెలో నచ్చు పోసినట్లుగాఁ దోఁచక మానదు. శ్రీనాథుని కిరాతుఁడు తన భుజగహారములు గురిజపూసల గుబ్బసరులుగా ధరించుటచే నించుక మోటుగను, ధూర్జటి కిరాతుఁడు తన మెడను బున్కలపేరు మేటితామరలుగా ధరించుటచే నించుక నాగరికరూప సంపదయుఁ గల్గినట్లు గోచరించును. అలంకరణలో నీతఁడే రెండు మూఁడాభరణము లధికముగా ధరించెను.

ఇఁక కథాసామ్యములో శ్రీనాథకవి సార్వభౌముఁ డర్జునునిచేఁ దొలుత నింద్రునిఁగూర్చి తప మొనరింపఁ జేసెను. పరమేశ్వరునిఁ గూర్చి తప మొనరించుటలో షట్కాలతపోవిధులఁ బేర్కొనెను. అర్జునాశ్రమమునఁ జొచ్చినశివుఁ డాతనితో వాగ్వాద మొనర్పఁ జేసెను. ఈ యాధిక్యముచేఁ గథ నూఱుపద్యములవఱకు బెరిగినది. కాని ధూర్జటి ప్రారంభమునం దొక్క పద్యములో నర్జునుని తపమును వెంటనే కిరాతుని యాగమనమును బాణయుద్ధ, మల్లయుద్ధములను జేయించి శివసాక్షాత్కారమును జేయించెను. ఇట్టి కథాద్వయ మాంధ్రసాహితీ లోకములో సన్నిహితసామ్య సంబంధముచేఁ జదువరుల కతిమనోహరమై వెలయుచుండె ననుటలో నతిశయోక్తి లేదు.

उपजाऊ पत्थर - मूल लेखक श्री 'रावी'

by

VIDWAN K. RAJAGOPALAN, B.O.L.,
Lecturer in Hindi.

प्रसिद्ध कहानीकार श्री रावी की यह कथा बडी रोचक और मर्मस्पर्शी ही नहीं, प्रत्युत मनोवैज्ञानिक ढंग से लिखी हुई है। कुशल लेखक इस कहानी के द्वारा जो संदेशा सुनाते हैं वह आधुनिक समाज केलिए अधिक आवश्यक है। कनुलाल जौहरी, उमर में छोटा होने पर भी, एक अनुभवी जौहरी से आगे बढ़ जाता है—असली रत्नों को परखने में! उसका हृदय बड़ा ही विस्तृत और अत्यंत कोमल है। एक दुबली युवती को रोग-ग्रास्त देख कर उसका हृदय पिघल जाता है। उसी क्षण हज़ारों रुपयेवाला नीलम को मुफ़्त में भेज देता है, इस आशा से कि वह अबला नीरोग हो जावे। अपने सगे भाइयों के द्वारा तिरस्कृत होने पर भी वह उनकी बुरी दशा में सहायता करने तैयार हो जाता है। हाँ, ऐसे एक सहृदय धनी युवक को एक मूल्यवान पुरस्कार भी मिल जाता है। उसका साधारण पत्थर (रत्न) उपजाऊ बन जाता है। कहानी इस प्रकार है।

'मुकुन्दलाल जौहरी अण्ड सन्स' की जवाहरात की दूकान कलकत्ते में काफ़ी प्रसिद्ध थी। एक दिन रात को दूकान बंद होनेवाली ही थी कि उसके सामने एक मोटर-गाडी आकर खडी हुई। नये आगन्तुक ने एक हीरा खरीदने की इच्छा प्रकट की तो मैनेजर ने बडी खुशी से शोरूम में विविध रत्नों को दिखाया। इतने में दूकान के छोटे मालिक कनुलाल जौहरी ने प्रवेश किया। व्यवहारकुशल जौहरी को इस ग्राहक - परिवार का परिचय पाने में देर न लगी। वे सज्जन उमाकान्त चौधरी कलकत्ता हाई कोर्ट के जूनियर जज थे, जो अपनी पत्नी और बेटी हेमलता के साथ कुछ गहने खरीदने आये थे। कुमारी हेमलता कालेज में इंटर पढ़ रही थी और बडी सुंदर दीख पड़ी। इस परिवार के पीछे पीछे एक दूसरी लड़की भी थीं जो बारह-तेरह वर्ष की होगी। व दुबली - पतली थी और क्षयरोगिणी मालूम पड़ी। वह अकेली बेचारी चुपचाप खड़ी थी।

कनुलाल को इस दुबली पतली लड़की के संबधं में कुछ जानने की उत्सुकता हुई तो उसने उस महिला से दर्याफ़्त किया। हेमलता की माँ ने सारा विवरण बता दिया। वह लड़की, जिसका नाम राधा था, उसकी बहन की बेटी थी। जब से वह पैदा हुई उसके घर में मुसीबतें आ पडीं। लड़की बडी अभागिनी निकली। उसके पिता, जो लड़ाई में गये थे, अब तक लापता हैं। वह भी ऐसे रोग से पीडित हो गई जो डाकटरों की भी समझ में न आया। ये बातें कनुलाल को दुख देनेवाली थीं। मगर उसने बातें बदलीं और वह हेमलता से वार्तालाप करने लगा।

कुछ देर तक कनुलाल और हेमलता दोनों इधर-उधर की बातें करने लगे। हेमलता को कनु से बात करने को इसलिए काफी अवकाश मिला कि उसके माँबाप कुछ दूर पर खडे होकर शो - केस में हीरे परखते रहे। इनकी बातचीत में इसका भी प्रसंग आया कि जीवन की दशाओं में कीमती पत्थरों का प्रभाव

पड़ता है। हेमलता ने इस विषय पर अपना दृढ विश्वास साबित करते हुए यह भी कहा कि उनके ज्योतिषी ने राधा के लिए एक नीलम भी बताया था जिसे पहनने से वह रोग से मुक्त हो जायगी। परन्तु असमर्थतावश वह बेचारी लड़की नीलम नहीं पहन सकी। दयालू कनु को यह बात सुन कर चुप रहना मुश्किल था।

चौधरी साहब जरूरी हीरे खरीदकर अपने घर सपरिवार चले गये। दूसरे दिन उनके नाम पर एक पारसल आया जिसमें एक कीमती नीलम राधा केलिए कनुलाल की ओर से भेंट-स्वरूप भेजा गया था। साथवाले पत्र में यह भी लिखा हुआ था कि नीलम का मोल भी पिछले दिन के उनके बिल में ही शामिल है। राधा नीलम पहनने लगी।

इधर कनुलाल की उदारता बढ़ती ही गयी। दूकान से लाखों रुपये का माल मुफ़्त में जाते रहे तो उनके भाइयों को अच्छा न लगा। उन्होंने साफ़ साफ़ बताया कि कनुलाल को अलग रहना पडेगा। कनु ने भी इसका स्वीकार किया। अपने हिसाब में जो कुछ आया, उससे वह अलग दूकान चलाने लगा। ज्योतिषाचार्य के सहयोग से कनुलाल का रत्नालय काफ़ी मशहूर तो हो गया लेकिन तीन वर्ष के अंदर ही समाप्त होने लगा। कनु ने कीमती रत्नों को या तो मुफ़्त में दे दिया या कम दाम पर बेच दिया।

उधर कनु के तीनों भाई बेपार करने विलायत गये जहाँ उन्हें घाटा ही घाटा हुआ। उनका दिवाला निकल गया। उनकी हालत देख कर कनुलाल तरस खाने लगा और यथाशक्ति उनकी मदद करने तत्पर रहा। अब उसे भी पैसे की जरूरत पडी थी। इतने में एक दिन उसे पाँच हज़ार रुपये का एक चेक मिला। चेक भेजनेवाली थी हेमलता। उसने अपने पिता के आज्ञानुसार चेक भेजा था। कनु ने राधा को जो नीलम भेंट किया था उसका असली दाम मालूम होने पर चौधरी महाशय ने समझा कि उसका दाम जौहरी को भेज देना ही उचित है। अनुलाल कुछ देर तक अचंभे में पड़ गया। हेमलता - राधा - इनको याद करने में उसे कुछ देर लगी। लेकिन चार वर्ष पहले की उस रात का चित्र उसकी आँखों के सामने आखिर आ गया। रुपये की उन दिनों बडी आवश्यकता थी। अब वे रुपये काम आ ही गये।

चौथे दिन दो नई कारें आकर जौहरी बंधुओं की नयी कोठरी में आकर रुक गईं। ज्योतिषाचार्य के साथ कुछ सज्जन और देवियाँ थीं। कनु ने उनका स्वागत किया। इस दल में कनु के परिचित लोग भी थे। महिलायें अंदर गईं और आदर-सत्कार के बाद विविध विषयों पर बातचीत होती रही। आगन्तुकों में उमाकान्त थे, उनकी पत्नी, हेमलता आदि भी आयी थीं। उमाकान्त के छोटे साढू, मेजर सुरेश चंद्र भी—जो राधा के बाप थे—आये थे।

हेमलता ने कनु से कहा- आप के भेंट किये हुये रत्न के बदले हम लोग आप को एक रत्न ही भेंट करने आये हैं। आप भी उसे अस्वीकार नहीं कर सकते। आप की माता जी और भाभियाँ तो स्वीकार कर चुकी हैं। जिस सुंदरी नवयुवती की ओर हेमलता ने संकेत किया था उसके साथ कनु की आँखें क्षण भर को मिलीं। वह थी युवती राधा, अब अत्यंत रूपवती जान पडी। ज्योतिषाचार्य ने कनु की बडी प्रशंसा की और बताया कि वही सच्चा जौहरी है जो सच्चे रत्नों की परख जानता है। उसने अपने कीमती पत्थरों को बहुत उपजाऊ बना दिया है।

THE CONIC SECTIONS (contd.)

by

K. Rajagopal Naidu, M.A., L.T., DIP. ECON.,
Professor of Mathematics.

The conic sections or more briefly the conics were studied by the Greeks before the birth of Christ. The Greeks defined the conics as the curves that are formed by the intersections of a plane and a right circular cone of two neppes. From this point of view, they proved many of the important properties of these curves, including the unique property in terms of which conics are now a days usually defined viz the focus directrix property. However, as it is convenient to conceive of a curve as traced by a point which moves according to an assigned law, the focus directrix property is usually adopted as the mode of defining these curves.

Historically, the discovery of the conic sections seems to have originated in the school of Plato in the fourth century B.C. The followers of that philosopher were seeking to resolve two of the three famous problems of antiquity viz the duplication of the cube and the trisection of an angle. They found that the artifices of the ordinary or plane geometry were insufficient for this purpose. In their search for a solution to these problems, it is probable they were led to the discovery of these curves and to the investigation of many of their properties. Two solutions of the former problem by the help of conic sections are due to Menaechmus (350—330 B.C.), the scholar who lived a little after Plato. His researches were, however, very fragmentary being probably restricted to the barest elements of the parabola $y^2=ax$, and the rectangular hyperbola $xy=c^2$, with its asymptotes. The earliest writer known to have regarded the conic as a section of a cone was Aristaeus (320 B.C.) He took plane sections of a cone at right angles to the generator of the cone, and obtained the different conics by altering the vertical angle, the acute angled cone giving the ellipse, the right angled cone giving a parabola, and the obtuse angled cone giving a hyperbola.

However, the first systematic treatment of the conic was given by Euclid (323—284 B.C). in a book now lost. But the man who did considerable research in this field was Apollonius of Perga (247 to 205 B.C.) and embodied his results in eight books on the subject. They contain a wonderfully complete account of the non-focal properties of the conic, its conjugate diameters and asymptotes and includes the harmonic property of pole and polar, for the case in which the pole lies outside the curve—a theorem which was completed only after the lapse of eighteen centuries by Desargues. This important work on conic seetions earned for Apollonius the title of *Great Geometer* among the ancients. The names parabola, ellipse, and hyperbola are due to Apollonius. He deduced the property $\frac{PN^2}{AN \cdot NA'}$ = constant, from the geometry of the cone, and made this the basis of his researches.

Since the investigation of the properties of these curves involved the drawing of a solid figure, it was difficult to find any general relations connecting them, and it was not until about A.D. 300 that Pappus of Alaxandria discovered that the curves might be described by a point which moved so that its distance from a fixed point bore a constant ratio to its distance from a fixed line; but

little use was made of this focus directrix property till Newton called attention to it in his Principia.

For nearly 2,000 years, the properties of these curves were studied merely as an abstract science without any idea of their practical importance. In 1571, Kepler who was an astronomer as well as a geometer enunciated the theory that the paths of the planets round the sun were ellipses, and the verification of this law was an essential step in the proof of Newton's theory of universal gravitation.

A fitting climax to these developments was provided by Descartes (1596-1650), in the analytical field, when he, after showing that every equation of the first degree of the form $ax+by+c=0$ represented a straight line, proceeded to find the geometrical representation of the general equation of the second degree *viz* $ac^2+2hxy+by^2+2gx+2fy+c=0$. To his great surprise and delight, he found that it represented no more and no less than the conic sections which for generations had been studied as a branch of Geometry. When $h=0$ and $a=b$, the quation represents a circle. If h^2-ab is negative, it represents an ellipse; if $h^2-ab=0$, it is a parabola; when h^2-ab is positive, the curue is a hyperbola and when the expression can be split up into 2 linear factors, it represents two straight lines.

It may be remarked by the way that the conic sections are curves of special interest for three reasons. First, on accouut of the simplicity and elegance of their properties. Secondly because of their historical interest as curves known and studied with success by the ancients and thirdly because, Science has taught us that they are what may be called physical curves. A stone when projected describes a parabola, the planets move in ellipses, many comets describe parabolas, some hyperbolas. In short, a knowledge of these curves is now indispensable to any one who seeks to acquaint himself with the remarkable physical discoveries of the present age.

LANDSCAPE PHOTOGRAPHY

by

A. V. S.

Photography is an interesting and important scientific art. Although a certain amount of technical knowledge and skill are required, it has become a general hobby of fashion with the youngsters of to-day. It is indeed an expensive hobby as all scientific hobbies are. The Madras University has rightly included photography as one of the subjects for study under Minor Physics for the B.A. Degree Course from the next academic year. It is my aim, therefore, to discuss some of the aspects of photography in the pages of our bulletin beginning from this issue. In this article, I propose to discuss a few aspects of landscape photography.

Landscape photography is one of the easiest and simplest branches of photography. Any type of camera, even a cheap make can be used for landscape photography. Quick exposures are not at all essential. Ordinary and slow plates and films can be used. Some experts recommend self-screen plates or orthochromatic plates with a light yellow screen for landscape work. But this is necessary only when there is too much of foliage in the scenery.

Allotment of Picture Space: The picture space on the screen may be divided into nine equal parts as in figure.

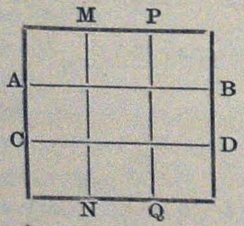

The horizontal line AB at a distance of about a third of the breadth of the space from the top or the line CD at a distance of about a third of the breadth of the space from the bottom can be the *horizon line*. The principal objects of the landscape should be at or near the vertical lines MN and PQ, at a distance of about a third of the length of the space from the left and the right respectively.

Pictorial Errors: The main object or objects in the picture should not be at the centre of the picture, which is the strongest part of the picture. The horizon line should not lie at the middle. Either AB or CD can be the horizon line according to the nature of the landscape. When prominence is to be given to the sky part of the picture, the horizon line can be CD; but if prominence is to be given to the objects of the earth—a tree, a building or a ship—AB can be the horizon line. Roads and pathways in the picture should not be straight. They should be winding and leading *into* the picture. The sky should not be blank. The foreground should not be uninteresting. By using lenses of different focal lengths and with different angles of view, landscapes with different pictorial effects can be taken from the same place. But this is a matter of skill that could be gained only by experience. Many more points of artistic interest can be mentioned, but for the amateur the above points are quite sufficient to produce a really attractive picture.

Lighting: For landscape photography, the main source of light is the sun. If the sun shines upon the view from behind the camera, shadows will be absent in the subject and the picture will be flat and lifeless. Also foliage would appear to be dead in the picture, and the picture cannot be an interesting one. It is a good rule for amateurs to photograph a scenery when the sun shines over their shoulders, either from the right or from the

left. Even better results can be obtained if the sun is more to one side of the object. Objects are rarely photographed when the sun is shining on the camera from the front, because, the direct sunlight will give rise to a fogged picture. If the sun is behind the object in front of the camera, the deep shadow falling on the lens may prevent the image being caught on the screen with the required intensity. But under certain circumstances the sun in front of the camera will give good pictures if a lenshood is used. It should, however, be noted that whatever be the position of the sun, the lens should always be shielded from direct sunlight to prevent fogging.

Adding Clouds to Landscape: When a landscape is photographed, it is almost impossible to secure a sky with clouds in the same negative. The sky requires only a tenth of the exposure required for a landscape. As the sky has received now 10 times the exposure required, the sky effect will be lost in the picture and the print will be almost white. Moreover, clouds present at the time of the exposure may not be best suited to the picture. Therefore, many prefer to ignore the sky while photographing the landscape and to put in a proper cloud from a separate cloud negative. Special negatives of clouds may be made by giving a short and correct exposure for the sky and ignoring the landscape, Although much depends upon the nature of the sky and the clouds at the time of the exposure, usually by using a small stop and by giving a very short exposure, beautiful cloud negatives can be prepared.

Double Printing for Clouds: Clouds are put in a landscape picture by double printing. Two processes of double printing are commonly used. The first process is known as *masking*, and the second *shading*.

(i) *Masking*: If we have a blank sky into which a cloud has to be superimposed, a print is first made from the negative on P.O.P. This print should not be fixed. The landscape part is cut out and placed in daylight to blacken. The landscape is again printed on a fresh piece of P.O.P. and this print also is not fixed. The print is then taken out of the frame and the blackened 'mask' is placed on the landscape part. The print with the mask is put under the cloud negative and the sky with the cloud is printed on the white part of the paper.

(ii) *Shading*: When undesirable objects obtrude into the sky portion, double printing is done by the process of shading. In this process, the landscape negative is placed in its framework with a piece of P.O.P. in the usual way, and the frame is arranged in a shady place to print. A piece of card board is adjusted over the frame in a slightly tilted position, such that the sky portion is shaded. Having obtained the landscape print with the white sky, the unfixed print is placed under the cloud negative. The clouds are then allowed to print on the white sky portion, the printed landscape part being effectively shielded by the card board shade arranged at a suitable inclination. By this process, the sky is gradually joined to the landscape, the shade serving to soften the junction between the two.

In a landscape picture, the sky should be darkest at the top, gradually getting lighter towards the horizon line. This is also secured by the shading process. Clouds should always be printed many shades lighter than the landscape. By this means undesirable and all objects obtruding into the sky portion may be ignored, and the clouds printed on them.

"ACCELERATION"

by

R. PATHITHAPAVANA, B. SC.

A moving body is said to be acclerated, if its velocity changes. The rate of change of velocity (*i.e.*, the change in velocity in one second) is called the acceleration. The acceleration of a body is positive, if its velocity increases and is negative, if the velocity decreases. The negative acceleration is also called retardation.

Expression for the acceleration :—

Let a body move initially with a velocity u, along a straight line. Let its velocity change to v in a time t seconds.

Change in velocity $= v - u$.

This change in velocity takes place in t seconds.

$\therefore$ Change in velocity in 1 second $= \frac{v-u}{t}$.

By the definition, the acceloration 'a' $= \frac{v-u}{t}$ or at $= v - u$ or $v = u +$ at.

Units of acceleration :—

A body is said to move with unit acceleration if the change in its velocity is 1 in unit time.

Let a body change its velocity from 30 cms./sec. to 60 cms./sec. in 3 seconds. Then acceleration,

$$a = \frac{(60-30) \text{ cms./sec.}}{3 \text{ sec.}} = \frac{30 \text{ cms.}}{3 \text{ sec.}}$$
$$= 10 \text{ cms./sec./sec.}$$
$$= 10 \text{ cms./sec.}^2$$

Thus the time unit occurs twice in the unit of acceleration.

The unit of acceleration in the C.G.S. system is 1 cm. per second per second and the unit of acceleration in the F.P.S. system is 1 foot per second per second.

A body will be accelerated if an external force acts on it. If a force of F absolute units acts on a body oi mass m, tha acceleration 'a' of the body is given by the relation, $F = m \times a$ (by Newton's II Law of motion) In the case of a body that falls freely from a point above the ground level, the gravitational force of the earth will be acting on the body. Consequently, the body will be accelerated. This acceleration that is caused by the gravitational force of earth is called the acceleration due to gravity.

Problems :—

1. A uniformly accelerated body changes its velocity from 60 cms./second to 120 cms./sec. in 4 seconds. Calculate the velocity of the body, 3 seconds after it has acquired the velocity of 120 cms /sec.

Initial velocity (u) = 60 cms./sec.
Final velocity (v) = 120 cms./sec.
Change in velocity in 4 seconds
$= 120 - 60.$
$= 60$ cms./second.

Let 'a' be the acceleration of the body.

$$\text{Now } a = \frac{v-u}{t} = \frac{120-60}{4} = \frac{60}{4}.$$
$$= 15 \text{ cms./sec.}^2.$$

Let V be be the velocity of the body 3 seconds after it has acquired the velocity of 120 cms./second.

Initial velocity (u) = 120 cms./second.
Final velocity = v.
Acceleration (a) = 15 cms./sec.^{2}.
Time (t) = 3 seconds.

Substituting the values in the equation,

$$V = u + \text{at, we get,}$$
$$V = 120 + 15 \times 3 = 165 \text{ cms./second.}$$

2. A moving body is accelerated at a certain instant and picks up a velocity of 40 feet per second at the end of 2 seconds and a velocity of 60 feet per second at the end of 4 seconds. Calculate the initial velocity and the acceleration of the body.

Let u be the initial velocity and a be the acceleration.

The velocity at the end of 2 seconds is 40 feet/sec.

Therefore, $40 = u + a \times 2$

or $u + 2a = 40$ (1)

The velocity at the end of 4 seconds is 60 feet per second.

Therefore, $60 = u + a \times 4$

or $u + 4a = 60$ ———(2)

Subtracting the equation (1) from the equation (2), we get,

$$u + 4a = 60 \text{———(2)}$$
$$u + 2a = 40 \text{———(1)}$$
$$2a = 20$$
$$a = 10 \text{ feet per second per second.}$$

Substituting the value of a in the equation (1), wet get,

$$u + 2 \times 10 = 40$$
$$u + 20 = 40$$
$$u = 40 - 20 = 40 - 20 = 20 \text{ feet per second.}$$

The initial velocity of the body is 20 feet per second and its acceleration is 10 feet per second per second.

NEWTON'S LAW OF COOLING

by

M. R. SANJEEVA RAO, B.SC.,

Definition :—The rate of coo ling of a hot body is directly proportional to the difference of temperature between the body and its surroundings.

Specific heat of a liquid by the method of cooling :

(i) The apparatus required for experiments on cooling is illustrated in the figure. The

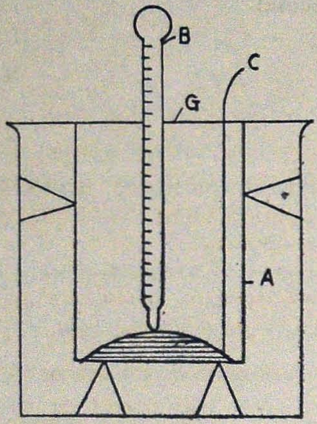

liquid is contained in the calorimeter, A fitted with an ebonitelid. B is a Thermometer A stirrer, *c*, of the same material as the calorimeter, is used to stir the liquid prior to its temperature being observed.

Put a measured volume of hot water in the calorimeter and complete the arrangement of the apparatus. Let the temperature of hot water be θ°, (say 80°C). As heat is slowly lost by radiation from its surface, its temperature falls steadily. The total time taken (t_1 sec.) for the temperature to reach a value θ_2° (about 60°C) is observed. The calorimeter is now weighed with water.

The given liquid is heated to a temperature slightly higher than θ_1° and poured into the calorimeter so as to fill it when its temperature reaches θ_1° a stop-clock is started, and the total time, (t_2 sec.) taken by the calorimeter to fall to θ_2° again determined. The calorimeter is weighed with the liquid. It is comptly dried and weighed again.

Let W be the mass of the calorimeter, *m*, that of water filling it, and M, that of liquid filling it. Let '*s*' be the specific heat of the material of the calcrimeter and, 'S' the unknown specific heat of the liquid.

The calorimeter cools in the two cases under exactly similar conditions. Hence the rate of cooling must be equal.

The rate of cooling with water in the calorimeter $= \frac{(Ws+m)(\theta_1 - \theta_3)}{t_1}$ cals./sec.

The rate of cooling with liquid in the calorimeter $= \frac{(Ws+Ms)(\theta_1 - \theta_2)}{t_1}$ cals./Sec.

$$\therefore \frac{(Ws+m)(\theta_1 - \theta_2)}{t_1} = \frac{(Ws+Ms)(\theta_1 - \theta_2)}{t_2},$$

$$\text{or } \frac{Ws+m}{t_1} = \frac{Ws+Ms}{t_2}$$

$$\text{or } \frac{Ws+m}{Ws+Ms} = \frac{t_1}{t_2}$$

from which *s* can be calculated.

N. B. :— For good results the range $(\theta_1 - \theta_2)$ must be as small as possible.

(ii) A more accurate method is the graphical method and it is as follows :

Rapeat the same experiment as above noting the temperatures for every half a minute with water as well as the liquid in the calorimeter plot the cooling graph as shown in the figure. Obtain from the graph the intervals of time in which the water and

the liquid cool through the same range of temperatures from $\theta°_1$ to $\theta°_2$, Ascertain.

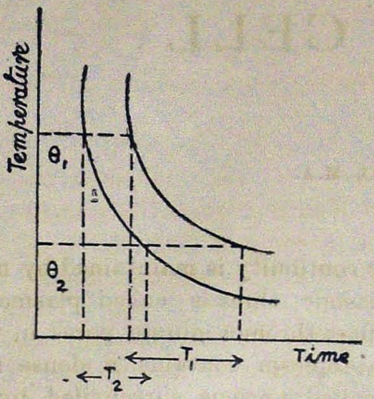

by weighing, the masses of both the liquids as before.

Let T_1 = the time in seconds for the water to cool through the given range of temperature.

T_2 = the corresponding time for the other liquid

w = the mass of the calorimeter.

m = the mass of water.

M = the mass of an equal volume of the liquid.

s = the specific heat of the material of the calorimeter,

S = the specific heat of the liquid.

Then since the temperatures are identical in the experiments.

$$\frac{\text{Heat lost by liquid}}{\text{Heat lost by water}} = \frac{(Ws+MS)(\theta_1-\theta_2)}{(Ws+m)\ (\theta_1-\theta_2)}$$

$$\text{or } \frac{Ws+Ms}{Ws+m} = \frac{T_2}{T_1}$$

from which S can be calculated.

Problems:—

(i) A liquid weighing 240 gms. is contained in a calorimeter of water equivalent 12. The initial temperature is 14°C, A piece of copper weighing 72 gm. and of specific heat 0·093 is raised to 100°C. and dropped into the calorimeter. The final temperature is 18·2°C. calculate the specific heat of the liquid.

Let the specific heat of the liquid be S.

Water equivalent of calorimeter and contents = (240S+12) gm.

Heat gained by calorimeter and contents

$$= (240S+12)\ (18\cdot2-14)$$

$$= (240S+12)\ (4\cdot2) \text{ calories.}$$

Heat lost by the pieceof Copper

$$72\times0\cdot093\times(100-18\cdot2) \text{ calories.}$$

$$\therefore (240S+12)\times4\cdot2 = 72\times0\cdot093\ (100-18\cdot2)$$

$$\underline{S = 0\cdot493.}$$

(ii) A copper calorimeter weighing 45 gm. is fitted first with water and then with a liquid. The time taken in the two cases to cool from 65°C to 60°C, and 170 and 150 seconds respectively. The weight of water is 11 gms. and that of liquid is 13 gm. calculate the specific heat of the liquid (specific heat of copper = 0·1)

Heat lost when water cools from 65° to 60° = (15×0·1+11) (65−60) calories.

∴ Rate of loss of heat for water

$$\frac{(1\cdot5+11)\ 5}{170} \text{ cals./sec.}$$

Let the specific heat of liquid=S.

Heat lost when liquid cools from 65° to 60° = (15×0·1+135) 65−60)

∴ Rate of loss of heat for liquid

$$\frac{(1\cdot5+135)\ 5}{150}$$

Other conditions being the same,

$$\frac{1\cdot5+11)\ 5}{170} = \frac{(1\cdot5+135)\ 5}{150}$$

Hence $S = \underline{0\cdot73}$

THE PLANT CELL

by

G. MADAN MOHAN RAO, M.A.

The bodies of plants and animals are made up of minute organized units of living matter called 'cells'. The simplest plants and animals are unicellular possessing a single cell which performs all life activities. Most living things are multicellular consisting of many-celled bodies. The cells are the structural and functional units of the body. The various activities of the plant are performed by different kinds of cells.

In the year 1665 Robert Hooke, the Englishman, examined under the simple microscope of his design, a section of the bottle cork and found it composed of numerous minute compartments. He called them 'cells'. In 1839 two German Scientists, Mathias Schleiden, a Botanist and Theodor Schwaan, a Zoologist stated that the bodies of all plants and animals are made up of the cells. This is called 'cell theory'. In 1846, Hugo Von Mohl, the German Botanist gave the name 'Protoplasm' to the living substance of the cell. Later in 1861 Max Schultze, another German Scientist established the similarity in the living matter of both plants and animals. Since then the living matter of the cell is being called protoplasm.

Structure of a typical plant cell :—A typical cell can be seen by examining a leaf of Elodea or Hydrilla plant under the microscope. The cell appears rectangular in shape consisting of an outer firm layer called cell wall, enclosing the inner living substance, protoplasm. The cell wall is made up of a non-living carbohydrate material called cellulose having the chemical formula $(C_6 H_{10} O_5)n$. This cell wall is formed by the protoplasm. Though the cells are separated by cell walls, an organic continuity is maintained by numerous protoplasmic threads called plasmodesmata which pass through minute pores in the wall. The protoplasm contains a dense spherical body called nucleus surrounded by a less dense granular cytoplasm. The cytoplasm

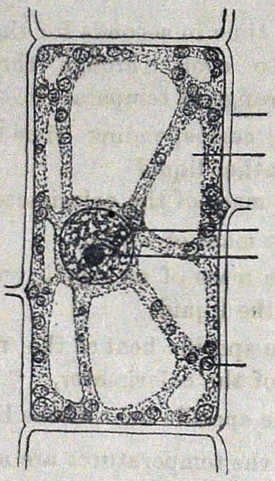

Fig 1. A typical plant cell.

contains one or more vacuoles. A number of specialized bodies called plastids are present in the cytoplasm.

The cell wall :—The cell wall gives a definite shape and also protection to the inner protoplasm. It is made up of cellulose. It is transparent, elastic and colourless.

The cell wall of the young cell is very thin and membranous. The cell wall grows in correspondence with the increase in age in the surface area and in thickness. The growth in the size or volume is brought about by the addition of new cellulose particles secreted by the protoplasm in between those existing ones. This is called growth by intussusception.

After the growth in surface area, the cell begins to thicken. On the middle lamella fresh layers of cellulose are deposited. This is called growth by apposition.

As the cells grow older the cell wall undergoes changes in the chemical composition. In the epidermis of Ficus leaf a waxy substance called cutin is deposited. This is called cuticularisation of cell wall. In some plants a fatty substance called suberin is deposited on the cell walls. This is impermeable to water and so gives a good protection against water loss. This is called suberisation. In some plants the cell wall is made rigid and strong by the deposition of an organic substance called lignin. Such are known as lignified cell walls.

The protoplasm :—This is the living matter of the cell. It forms the physical basis of life. Protoplasm is foamy, hyaline, and transparent. It is a colloidal liquid having property of changing from sol to gel condition and vice versa Protoplasm contains 60 to 90% of water.

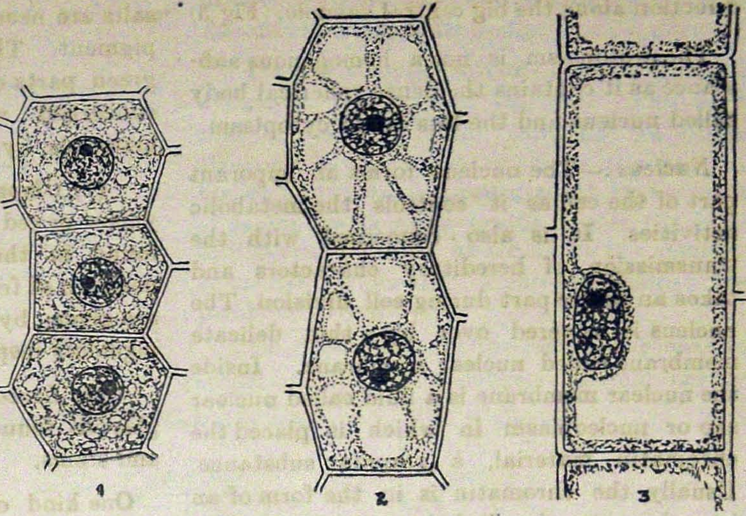

Fig. 4. Cells of an onion root tip showing enlargement of vacuoles which accompanies growth of cell. 1 : young cell 2 : old cell 3 : Mature cell.

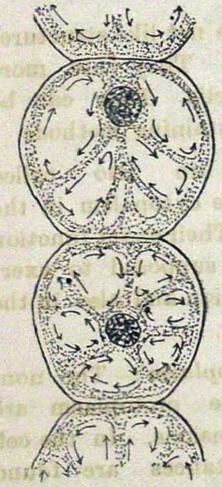

Fig 2. Circulatory movement of Protoplasm in the staminal hairs of Tradescantia.

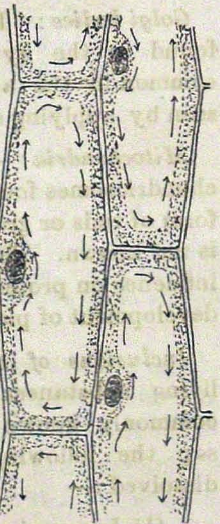

Fig 3. Rotatory movement of Protoplasm in the Hydrilla leaf

It also contains the organic substances like proteins, fats and carbohydrates. The inorganic substances as the salts of calcium, Magnesium, Iron etc., are found.

The protoplasm shows characteristic movements. If the plastids are present they also move along with the cytoplasm. The exact significance of this movement is not clearly understood. It is supposed to aid in the distribution of materials throughout the cell. The movements are of three kinds :

(i) Ciliary movement :—This is seen in the naked protoplasts as the gametes of cryptogams which move with the help of cilia.

(ii) Amoeboid movement :—Some lower fungi move with the help of blunt protrusions of the body or Pseudopodia as in Amoeba.

(iii) Streaming movement :—The protoplast in some cells shows continuous streaming movement or cyclosis. This is of 2 kinds;

(*a*) circulation : Here the movement is irregular taking place along the cell wall and along the cytoplasmic strands of the vacuole. This is found in the staminal hairs of Tradescantia. (Fig. 2)

(*b*) **Rotation** : This is found in the leaf of Hydrilla or Elodea. Here the protoplasm moves in a continuous current in a definite direction along the big central vacuole. (Fig 3)

The protoplasm is not a homogenous substance as it contains the dense spherical body called nucleus and the less dense cytoplasm.

Nucleus :—The nucleus forms an imporant part of the cell as it controls the metabolic activities. It is also concerned with the transmission of hereditary characters and takes an active part during cell division. The nucleus is covered over by a thin delicate membrane called nuclear membrane. Inside the nuclear membrane is a fluid called nuclear sap or nucleoplasm in which is placed the chromatin material, a granular substance. Usually the chromatin is in the form of an irregular network called chromatin reticulum. Inside the nucleus are one or more smaller bodies called nucleoli. The exact function of nucleolus is not known. It is supposed to store food materials which are made use of during cell division.

Cytoplasm :—The cytoplasm is a granular substance surrounding the nucleus. The small granules of cytoplasm surround clear spaces called vacuoles which contain a watery fluid called cell sap. The cell sap is a dilute solution of various salts, sugars and organic acids. In young cells, the cytoplasm contains very small vacuoles. As the cell grows bigger, the small vacuoles coalesce and form cytoplasmic strands which suspend the nucleus in the centre. Normally in the older or mature cell, a large central vacuole is present, around which is the peripheral layer of cytoplasm containing the nucleus. This is called primordial utricle. (Fig. 4)

Plastids :—The plastids are dense spherical bodies found embedded in the cytoplasm. The plastid contains a spongy substance called stroma in which is placed the pigment which gives it the characteristic colour. Depending on the colour the plastids are distinguished into three kinds :—

(1) *Chloroplasts* :—These are the green plastids containing the pigment chlorophyll. Light and a supply of Magnesium and Iron salts are necessary for the formation of this pigment. The chloroplasts are found in the green parts of the plant body and they are concerned with the manufacture of food materials, by photosynthesis.

(2) *Chromoplasts* :—These plastids are yellow or red or orange-red in colour, usually found in the petals of flowers and in the pericarp of fruits. The yellow and red colours are given by the Xanthophyll and Carotin pigments respectively.

(3) *Leucoplasts* :— These are colourless plastids found in the starch cells of roots and stems.

One kind of plastid can get itself transformed into any other type. This can be observed in the development of the ovary of chilli into a fruit. In the young condition the ovary is colourless containing Leucoplasts. Later it becomes green by the change of leucoplasts into chloroplasts. Later when old, the chillies become red due to the conversion of chloroplasts into chromoplasts. This explains the interchangeable character of the plastids.

Golgi bodies :—These are net like structures found in the cytoplasm. They are more common in the animal cells. They can be seen by applying special staining methods.

Mitochondria :—These are also called chondriosomes found in the cytopalsm in the form of rods or granules. Their exact function is not known. They are supposed to exert influence on protein digestion and also in the development of plastids.

Inclusions of the protoplasm :—The non-living substances of the protoplasm are commonly known as inclusions. In the cell sap the following substances are found dissolved :—

(1) Inorganic salts like the sulphates, nitrates and phosphates of Sodium, Magnesium, Calcium and Potassium.

(2) Sugars like grape sugar, cane sugar, etc.

(3) Pigments like Anthocyanin as in the leaves of Tradescantia.

(4) A milky fluid called latex found in plants like Calotropis and Ficus.

(5) Fats, oils, volatile oils, etc., are found in some vacuoles.

(6) Enzymes which digest the food like starch by converting into glucose also are found.

The cytoplasm contains the following inclusions :—

(7) *Starch* :—This is the stored carbohydrate food in plant cells. This is formed as a result of carbon assimilation and is in the form of starch grains which are insoluble in water. Each starch grain has an original point called hilum surrounding which the layers of starch are added. If the hilum is in the centre it is called concentric and when it is to one side it is termed eccentric. The starch grains may be simple or compound. In potato and rice the starch grains are found. Starch stains blue with Iodine.

(8) *Proteins* :—Proteins contain carbon, hydrogen, oxygen and nitrogen. The seed coat of rice or wheat contains an outer aleurone layer which contains the protein bodies known as aleurone grains. In the case of castor the aleurone grains are in the form of bigger crystalloid, above which is a smaller, spherical, globoid. Aleurone grains are insoluble in water.

(9) *Cystolith* :—In the leaves of Ficus the epidermal cell walls deposit calcium carbonate crystals, which look like an inverted bunch of grapes. This is called cystolith.

(10) *Raphides* :—These are formed of calcium oxalate crystals which are rod shaped or needle-like. They are found in petioles of colocasia and in leaves of Pistia. In plants like Nerium they assume the star shape when they are called sphaeraphides.

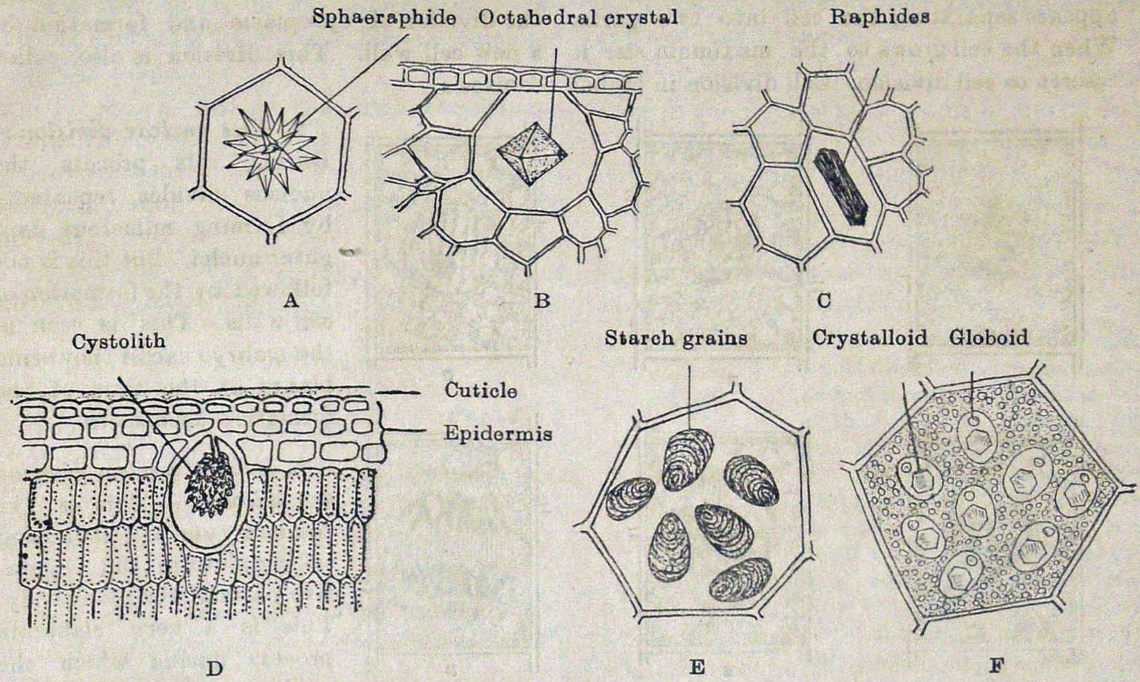

Fig. 5. Inclusions of cells; A, Sphaeraphide in the Petiole of Colocasia; B, Octahedral crystal in the dry scale of onion; C, Raphides in the Petiole of Colocasia; D, Cystolith in the leaf of Ficus elastica; E, Starch grain of Potato; F, Aleurone grains in the endosperm of Castor.

In the cytoplasm are found the alkaloids which are soluble in Alcohol and not in water. Examples for these are (1) Quinine, obtained from bark of Cinchona, (2) Morphine obtained from the latex of opium, (3) Nicotine obtained from leaves of Tobacco, (4) Cocaine a local anaesthetic used in the surgery extracted from the leaves of Erythroxylum coca. Gums, Resins and Tannins also are found in the cytoplasm as inclusions. These are normally of economic importance.

CELL DIVISION

The cells increase in number by a proces called cell division during which the nucleus divides into two and then a new cell wall appears separating the cell into two parts. When the cell grows to the maximum size it resorts to cell division. Cell division in higher plants is restricted to the growing regions called meristems situated at the tips of stems and roots. Depending on the manner in which the nucleus divides the cell division is of four kinds.

(1) Direct nuclear division.

(2) Free nuclear division.

(3) Indirect nuclear division.

(4) Reduction division.

1. *Direct nuclear division* :—This is a simple type of division found in plants like yeast. During this division the nucleus first divides into two bits. This is followed by the division of cytoplasm and formation of a new cell wall. This division is also called Amitosis.

2. *Free nuclear division* :- During this process the nucleus divides repeatedly by forming numerous daughter nuclei. But this is not followed by the formation of cell walls. This is seen in the embryo sac of flowering plants at the time of the formation Endosperm.

3. *Indirect nuclear division or Mitosis* : — This is the common type of cell division taking place in the vegetative parts of the plant body. This is a very elaborate process during which the nucleus undergoes various changes. This is substantially the same in plants and animals. The mitotic cell division consists of 4 stages (1) Prophase (2) Metaphase (3) Anaphase (4) Telophase.

Prophase :—In the resting cell stage the nucleus contains the chromatin granules in the form of a reticulum or network. At the begin-

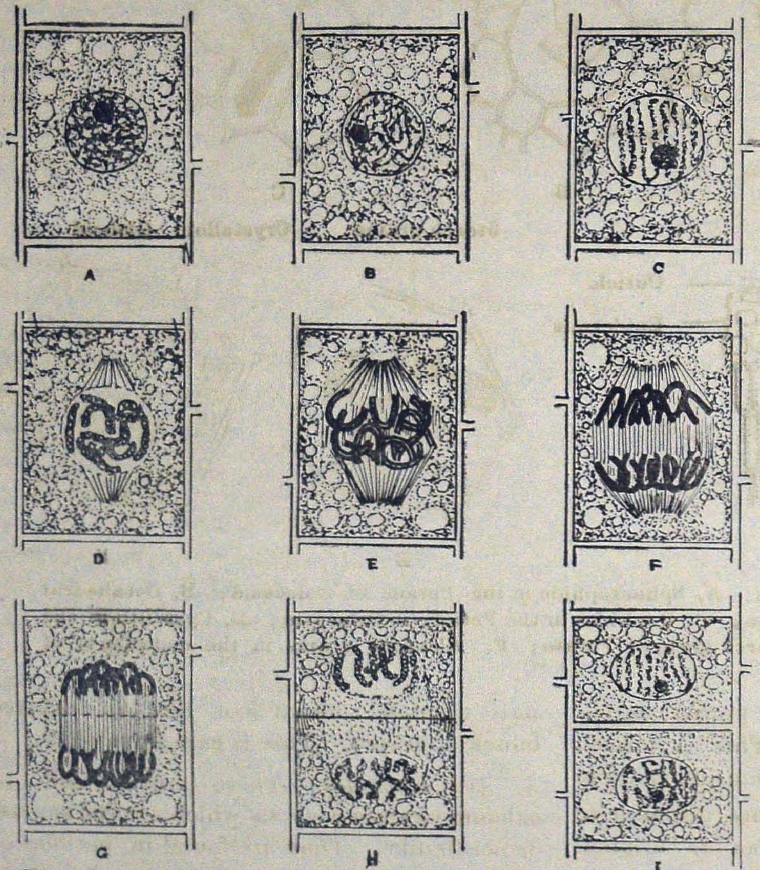

Fig. 6. Mitotic cell division–Successive stages. A : Resting cell; B & C : Early prophase; D : Late prophase ; E : Metaphase ; F : Anaphase ; G : Early Telophase ; H : Late Telophase ; I : Cell division completed.

ning of Mitosis the chromatin reticulum uncoils itself into a long thread called spireme. The spireme shortens and thickens and later cut into a definite number of bits called chromosomes. The number of chromosomes is definite to the species concerned. When these changes are taking place in the nucleus the nuclear membrane and nucleoli get dissolved and fine protoplasmic threads appear on either side of the nucleus. All these changes are included under the *Prophase*.

Metaphase :—During the next stage called *Metaphase* the chromosomes undergo longitudinal splitting. So the chromosomes appear double each consisting of two chromatids. These are placed in the equatorial region being connected by nuclear fibres assuming a spindle shape.

Anaphase :—During this stage the chromosome halves separate and move away to the sides or poles from the equator. This is brought about by the contraction of the fibres.

Telophase :—This is the last stage of Mitosis during which reorganization of nuclear matter takes place. The chromatids join and form the reticulum. This results in the formation of two daughter nuclei. Later a cell plate is formed by the protoplasm in between the two daughter nuclei. This gives rise to the formation of two daughter cells. The division of cytoplasm and the formation of cell plate is called cytokinesis.

Significance of Mitosis :—Mitosis involves a complex mechanism during which the exactly equal distribution of chromatin material between the daughter cells is brought about. This makes it possible to maintain the constant number of chromosomes throughout the vegetative cells of the plant body. This is of very great significance in hereditary behaviour.

4. *Meiosis* : This kind of division takes place in the formation of spores in Mosses and Ferns and Pollen grains and embryo sacs of the flowering plants. During this process the nucleus receives only half the number of chromosomes of the parent nucleus. The diploid chromosomes are converted into haploid state during this division.

The chromosomes of the parent nucleus arrange themselves in pairs and are placed in the equational region. By the contraction of the spindle fibres one half of the chromosomes go to one pole and the other half to the other end. These later organize into daughter nuclei. Now it can be seen that these daughter nuclei possess only half the number of chromosomes called haploid number. The chromosomes in mother nucleus are called diploid number. Every reduction cell division is followed by a mitotic cell division. In this the chromosomes of daughter nuclei split lengthwise forming 4 sets of chromatids which later develop into 4 daughter nuclei. The result of these two divisions is four cells or tetrad formation.

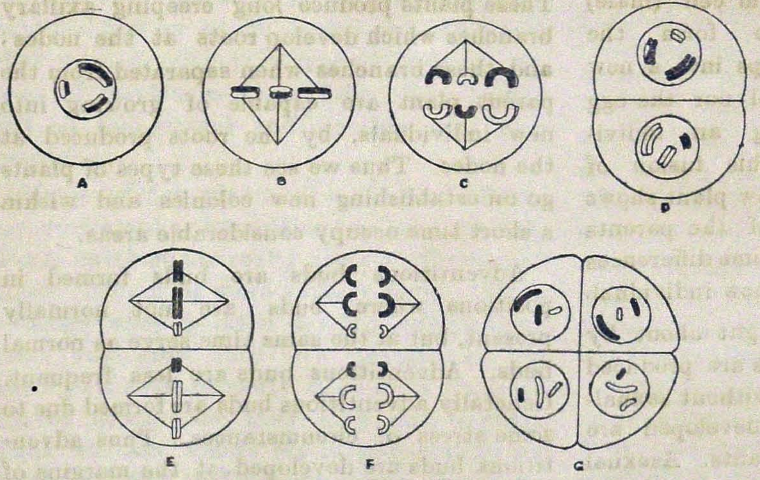

Fig. 7. Meiosis or Reduction cell division.

A Chromosomes pairing.

B, C and D First division of mother nucleus constituting the formation of haploid number of chromosomes in each daughter nucleus.

E, F and G Second division of mother cell showing Mitosis as a result of which 4 daughter cells or tetrad is formed each cell containing half the chromosomes of the mother nucleus.

VEGETATIVE REPRODUCTION

by

K. BALAKRISHNAN, B.SC.

Just as in animal life, in plant life also there are two chief phases namely the Metabolic process and the reproductive process.

The Metabolic process of plants mainly secures the maintenance of the individual. This process may favour the growth and development of the plant, but we cannot expect the plant to grow for ever under fluctuating conditions. The plant may die due to unfavourable conditions or due to some accident and thus bring a total extinction of the plant. So the plant resorts to the reproductive phase by which it increases the number of the individuals. There are two distinct modes of reproduction the sexual and the asexual.

Sexual reproduction is the process which involves the fusion of two sexual cells or gametes. The Sperm cell (male) fuses with the Egg Cell to form the zygote, which later on develops into a new plant. Neither the Sperm cell nor the egg cell is capable of producing an individual by itself. Due to this fusion of two cells the offspring or the new plant shows features derived from both of the parents but at the same time it shows some differences also. So in the end we get a new individual.

Asexual reproduction is brought about by spore formation. These spores are produced directly by the parent plants without sexual-fusion and the spores thus developed are capable of giving rise to new plants. Asexual reproduction may also be effected by the separation of a part of the parent plant which later on develops directly into a new plant. This type of asexual reproduction is known as vegetative reproduction or propagation. So vegetative reproduction or propagation is a process by which a part of the plant gets separated from the parent and gets established as a separate individual quite independent of the parent. This is a very wide-spread method of propagation and may be caused in various ways.

In flowering plants the vegetative propagation is chiefly brought out by the development of independent buds. These buds are of two kinds namely axillary buds and adventitious buds.

Aquatic plants like Elodea, Utricularia produce axillary buds which grow into long branches. These long axillary branches get separated from the parent plant either by rupture or by the decay of the parent plant, and become independent plants. The plants like Lippia nodiflora and centella asiatica there will be slight modification of the axillary buds which gives some biological advantages. These plants produce long creeping axillary branches which develop roots at the nodes; and these branches when separated from the parent plant are capable of growing into new individuals, by the roots produced at the nodes. Thus we see these types of plants go on establishing new colonies and within a short time occupy considerable areas.

Adventitious buds are buds formed in positions where buds are not normally present, but at the same time serve as normal buds. Adventitious buds are less frequent. Generally adventitious buds are formed due to some stress of circumstances. Thus adventitious buds are developed at the margins of Bryophyllum leaf, by bringing it into contact with moist soil. These buds root themselves in the soil and develop as new plants. Again in Scilla indica, we see that when the leaf apex comes into contact with moist soil, the leaf at the apex develops an adventitious bud (epiphyllous bud) which later on develops into an independent plant. Begonia leaf can also

be induced to form adventitious buds, which can later on develop into independent individulas by making incisions on the leaf.

The callus formed at the cut ends of roots and shoots develop adventitious buds. In Psidium guayava and *Azadirachta indica*, when the root or stem is cut or injured produces adventitious buds which are capable of growing independently when separated. Thus these types of adventitious buds also afford another means of propagation.

In addition to the development of buds, some flowering plants propagate themselves vegetatively by the subterranean stems or underground stems. Thus the underground stems like Rhizome, Tubers, Bulbs and Corms, store up reserve food materials and are capable of giving new buds which develop into fresh plants. As examples we have Zingiber for Rhizome, Potato for stem tuber, Onion for bulbs and Amorphophallus for Corms.

In plants like Agave and Allium sativum some of the flowers of the inflorescence are modified into bulbils. Bulbils are a type of reproductive buds. In somes they are modified flowers as in Agave and Allium or they may develop as a type of buds at the base of the leaves as in Lily. The bulbils fall on the ground and develop into new plants.

Many garden plants like Crotons, Roses are grown either by cuttings or by Layering. These cuttings are really parts of the parent plant with one or more axillary buds. These cuttings when planted develop adventitious roots and grow into new plants. If the cuttings are not properly done or if they are not of proper age they may not develop. Thus we take some risks in propagating by cuttings. But in Layering there is greater certainty. In Layering the shoot is not separated from the parent plant but it is pegged down to the soil after making a small cut on the shoot just to check the flow of food materials. This induces root formation and when roots are fully formed the shoot may be detached. This method is applied for rapid propagation.

Budding and grafting are methods commonly used for the vegetative propagation of woody plants. These methods consist of inserting a part of one plant into another in such a way that a permanent union is formed and the inserted piece continues to grow. The part that is inserted is known as Scion and the plant to which Scion is inserted is known as Stock.

In budding, a small piece of bark with a bud is removed from a plant and the same is inserted into the bark of another plant. For this the stock is cut above the place where the bud is to be inserted and a T-shaped slit is made at the place of insertion. After loosening the flap, the bud is inserted and is tightly bound just to ensure close contact of the inner surface of the bud (scion) with that of the stock and also to prevent the bud from getting out of place. Then the whole area is sealed with grafting wax just to prevent loss of moisture.

Grafting consists in cutting off a piece of one plant and inserting it into another. There are two types of grafting (1) cleft or crown grafting, and (2) Whip grafting. Cleft grafting is the common method where the stock is large. The scion with several axillary buds is cut like a wedge and is inserted into the cleft made on the stock. The stock is tightly bound and grafting wax is applied to the wound just to prevent loss of moisture. Whip grafting is done on small stocks. Here both the scion and the stock are cut obliquely and a vertical cleft is made in each at the face where it is obliquely cut. Then the stock and scion are fitted into each other and tightly bound and sealed with grafting wax.

Thus we see the vegetative propagation in flowering plants is a very wide spread feature. It is very effective in wild life and under cultivation also. There are advantages as well as disadvantages in this mode of propagation. In vegetative propagation the offspring (new plant) will have the characteristics of the parent plant so much so we can propagate and cover large areas quickly with a particular variety or form without any change in character: But the vegetatively propagated plants unlike those plants derived from seeds are not able to withstand the fluctuating enviromental conditions.

LIFE-HISTORY OF BUTTERFLY

by

G. Kesavaram, B.Sc.

Butterfly belongs to the group Lepidoptera. Its body is divided into three regions: the head, the thorax and the abdomen. The mouth parts are well adapted for sucking nectar from the flowers. The two pairs of wings are well developed and they are attached to the dorsal side of the mesothorax and the metathoax. The life history of butterfly begins with the egg and after undergoing many radical changes in form and structure it becomes the adult. This type of transformation of the mode of life from egg to the adult is called Metamorphosis and it is described as Holometabolic or complete in the case of butterfly. The occurance of a wormlike caterpillar stage in the life history of butterfly recapitulates that the butterfly may be the descendent of a wormlike, segmented ancestor.

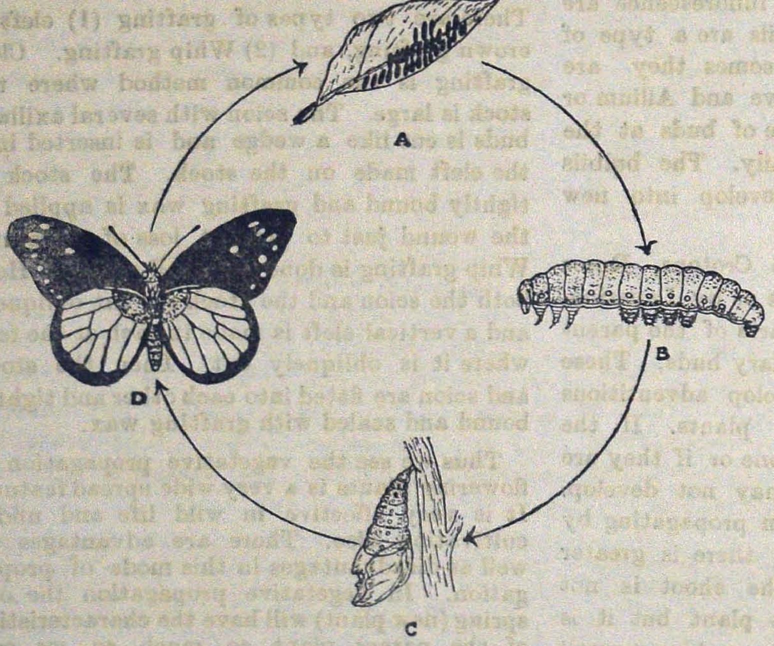

Butterfly—Life cycle.

A : Eggs on the lower surface of leaf.
B : Larva or caterpillar.
C : Pupa or chrysalis.
D : Adult or Imago.

The life history of butterfly takes place in four stages namely 1. egg (incubation or embryonic period) 2. caterpillar or the larva (growing stage) 3. pupa or chrysalis (resting stage) and 4. The imago or the adult stage.

Egg:—The eggs are laid by the female butterfly and they are cylindrical and cream coloured; they are found in groups on the undersurface of the leaves. These are attached to the leaves by a sticky secretion produced by the female and later they are left uncared by the parent. The nature looks after their further development and due to Sun's heat incubation takes place. The embryonic development is completed in three or four days and a wormlike caterpillar comes out of each egg which leads an independent life.

Caterpillar:—The caterpillar has an elongated and segmented body and covered over by a thin and soft integument. It consists of a distinct head with chitinous covering, a pair of antennae and a pair of small eyes one on either-side, of the head. The mouth is situated ventrally to the anterior part of the head and contains two toothed mandibles which are used for biting and cutting its food. The other parts present in the mouth are a pair of maxillae and labium. Close to

the labium is present a gland which secretes a sticky fluid for the attachment of the animal during the next stage. The body consists of thirteen segments out of which the first three form the thorax and the rest form the abdomen. Each thoracic segment, on the ventral side, contains a pair of five jointed legs each of which is made up of the coxa, the trochanter, the femur, the tibia and the tarsus, ending in a claw. Out of the ten abdominal segments third, fourth, fifth, sixth and the last have fleshy and stumpy legs which are called the prolegs or false legs. Each proleg is made up of three parts namely the upper integumental ring, the middle coxa and a terminal part which bears a pad with hook-like hairs. The pair of prolegs found in the last abdominal segment are called claspers with which it attaches itself to the leaf during the next stage. Respiration takes place through the nine pairs of stomatal openings out of which the first pair is situated in the prothorax and the rest in the first eight abdominal segments.

The caterpillar feeds on leaves and since it is a voracious eater it grows steadily till it reaches its maximum size. When it grows to about 5 millimeters in length it moults and casts off the skin for the first time. After this moulting the body grows rapidly in size and moults again. When it undergoes four moultings the caterpillar reaches its maximum size and the colour becomes darker. Now it stops feeding and wanders about in search of a suitable place to rest. It forms a pad of silk on the undersurface of the leaf and hangs head downwards by attaching itself with claspers, the last pair of prolegs. The next day it moults and the pupa results.

Pupa:—During this stage an oval, shiny, waxy white protective covering called cocoon is formed and the metabolic activities are stopped. The pupal stage is called the 'resting' stage even though profouud changes take place inside. The changes that take place inside the cocoon are Histolysis and Histogenesis. During histolysis the larval tissue (except the midgut, nervous and tracheal systems) break up into cellular components and during the other process these components are made use of in the formation of the different organs of the adult. Within ten days, when the external and internal structures have been completely organised, the apparently lifeless pupa bursts and the adult gorgeous butterfly emerges out.

Imago :—Imago or the adult butterfly after coming out of the pupal case hangs with its soft wings downwards exposing them to sunlight for hardening. Soon the wings expand and an hour later the butterfly flies off to sip nectar from flowers. The adult butterfly has a head, thorax of three segments and abdomen of ten segments. The head is covered by a chitinous plate and has a pair of antennae and a pair of compound eyes. Mouth consists of modified maxillae, forming a tubular structure, called Proboscis which is is kept coiled, and a very much reduced labium.

The thorax of the adult has three pairs of weak jointed legs which are used only for resting, when it alights, and they also permit a slow crawling movement. The wings which are attached to the dorsal side of the thorax are used for flight and they are kept folded vertically while at rest. The wings are covered over by chromatic scales which are arranged in the manner of tiles overlapping one over the other. These scales produce brilliant colours by the refraction of Sun rays.

Apart from being wonderful objects of exquisite colour and beauty, butterflies do considerable good by effecting cross pollination of flowers.

Rule of Law and Administrative Law

by

T. DHANAKOTY, M.A.,
Professor of History,

Parliamentary democracy and Rule of Law are the two greatest contributions of the English to the human vace.

Meaning of Rule of Law :

According to Dicey, the Rule of Law means three things : (*a*). "No man is punishable or can be lawfully made to suffer in body or goods, except for a distinct breach of law, established in the ordinary legal manner before the ordinary courts of the land" ; (*b*) Not only is no man above the law, but that everyman, whatever be his rank or condition, is subject to the ordinary law of the realm and amenable to the jurisdiction of the ordinry tribunals" ; (*c*) "the law of the constitution, the rules which form part of the constitutional code, are not the source but the consequence of the rights of individuals as defined and enforced by the courts,"

The three propositions referred to above are self-explanatary. The first proposition proclaims the supremacy of law and rules out the influence of arbitary power. No one can be deprived of his liberty or property unless he has violated the law of the land and unless the offence he has committed has been proved in the ordinary court of the land. According to the second proposition, there is is one law for all. There is no exemption of officials or others from the duty of obedience to the law which governs other citizens, or from the jurisdiction of the ordinary courts. Every official, from the Prime Minister down to a constable or a collector of taxes, is under the same responsibility for every act done without legal justification as any other citizen and is made, in his personal capacity, liable to punishment or to the payment of damages. The meaning of the third proposition is this. Fundamental rights like right to personal liberty, freedom from arrest, right of public meeting, right to property and freedom from trespass are generally included in the written constitution of the land. But in England they are the result of judicial decisions determining the rights of private persons in cases brought before the courts. For example, freedom from arrest by a general warrant was established by the judicial decision in Wilkes' case. The rights of individuals are inherent in the common law of England and cannot be taken away without a revolution in the habits of the people.

Its merits :

The 'Rule of Law' has many undeniable merits. It protects individual freedom against oppression by Governments. *Habeas Corpus* protects the liberty no less of foreigners than of British subjects. Even martial law is reduced to narrow limits and subject to the supervision of courts. It has bred reverence for law and judges.

It defects :

Dicey unduly exaggerated the merits of "the rule of law" It has several defects. Courts may sometimes become dangerous instruments of government. Respect for law may degenerate into legalism which may cause considerable injury to the nation.

Under every legal system, the right to proceed against an officer of the government for wrongs done to individuals in his official capacity exists in some form or other. This

right corresponds to the instinctive impulse felt by every victim of a legal wrong to seek compensation from the immediately visible wrong-door. In England, the Crown cannot be compelled to assume responsibility on the ground that 'the king can do no wrong'. The Government officer becomes liable in his personal capacity for his official mistakes. The state makes no effort to protect its servant painful consequences of faults committed in its service. Bainbridge V the Postmaster-General (1906) illustrates the point. The van of the Postmaster-General may run over Miss Bainbridge, but on account of the responsibility of the state, she can claim the damages awarded to her only from the poor van-driver, and not from the goverment. His wages being humble, the redress that she gets is no redress worth the name.

The Rule of Law is subject to an other serious limitation. The modern state is a social welfare state. There has been in recent times an enormous increase in social legislation undertaken in the interests of the health, education housing, safety and general welfare of the community as a whole. It has, therefore, become common to entrust to executive authorities judicial duties which, under the rule of law. should be entrusted to ordinary courts. For example, the Roads Act of 1920 gives to the Minister of Transport power to decide appeals against the refusal of licences to run omnibuses. Similarly, the Minister of Health, the Board of Trade, The Board of Edncation, the Unemployment Insurance Tribunals exercise some judicial or quasi-judicial powers. This is a kind of administrative law under which administrative bodies exercise judicial powers over the rights and property of individuals and corporate bodies. This administrative law has many advantages. It introduces a system of adjudication or disposal which is better fitted to respond to the needs of social legislation than the elaborate and costly system followed in the ordinary courts of law. Expert knowledge is necessary for the disposal of the cases arising in this context and only administratlve courts can provide such knowledge.

The defects of the adminstrative law must be set side by side with its advantagss. In the pungent phrase of Lord Heward, administrative law has degenerated into 'administrative lawlessness'. In the new administrative courts of England the essentials of judicial procedure, such as, publicity, oral hearing, the taking of evidence, reasoned judgments etc. are not always observed. It is also often stated that the decision of the executive is final and so cannot be appealed against. For these reasons, the decisions of the administrative courts are arbitary and thus become a threat to the liberty of the individual.

Administrative law—Its meaning :

France is the home of adminstrative law or Drvit Administratif. It rests on ideas foreign to the fundamental assumptions of the Rule of Law. Dicey defines administrat tive law as the "body of rules which regulate the relations of the Administration or the administrative authority towards private eitizens". It is the portion of French law which determines (i) the portion and liabilities of all state officials, (ii) the civil rights and liabilities of private individuals in their dealings with officials as representatives of the state, and (iii) the procedure by which these rights and liabilities are enforced. This administrative law is enforced by administrative courts and ordinary courts are concerred with the settlement of disputes between one private citizen and another.

The system of administrative law is based on two leading ideas alien to the modern conception of law. The government and every servant of the government possess, as representatives of the nation, a whole body of special rights and privileges as against private citizens and the extent of these rights and privileges is to be determined on principles different from the

considerations which fix the legal rights and duties of one citizen towards another. The second leading idea is this. The English people interpreted the doctrine of separation of powers to mean that the ordinary judges should be independent of, and also is removable by, the executive, while the French people interpreted that the Govt. and its officers ought to be independent of and free from, the jurisdiction of ordinary courts. So the French judges never interfered with the work of the administrative courts or proceeded against thh officers of the Govt. on account of thelr official acts.

Criticism :

Dicey unduly exaggerated the defects of administrative law. It has been maintained that inivldual rights are sacrificed when the Administration, through its administrative courts is at once the offender and the judge of the offences and that the administrative officials get judgments in their favour. But the actual working of the administrative law has falsified these fears. The Frenehmen are very proud of this system. The Administration has not been partial towards its officials, Highest traditions of impartiality have been established. Litigation is cheap and disposed of quickly. The administrative courts are served by persons possessing specialised knowledge and experience in particular fields. The redress given to private citizens is real because a plaintiff who gets an award of damages can enforce it against the Govt. and not against the offending official. So, as Goodnow points out, administrative courts are more favourable to private rights than ordinary courts.

Conclusion :

It was Dicey who exaggerated the merits of the rule of law and the defects of the administrative law. The above analysis will show that the former is not such an unmixed blessing and the latter such an unmitigated evil. The rule of law is not free from blemishes ; the administrative law is not devoid of beauties.

MAHAMMAD BIN TUGHLAK

By

NEELA MUDALIAR, M.A.,
Lecturer in History.

His Character :

Prince Juna Khan succeeded his father Ghiyasuddin Tughlak in 1325 A. D. under the title of Mahammad Bin Tughlak. We have detailed accounts of his reign from many sources of which two are most important. One is the account of the great Indian historian. Ziauddin Barani in his book 'Tarik-i-Firoz Shahi'—which is the leading authority for the Tughluk dynasty. And the other is the record of an African traveller Ibn-Batuta who spent many years in the Court of Mahammad Tughluk. As he was a foreigner, his account is more impartial and unprejudiced than that of the native.

Mahammad Bin Tughlak was undoubtedly one of the greatest of mediaeval monarchs who sat upon the throne of Delhi. Of the muslim kings he was undoubtedly the most learned and accomplished. He had marvellous memory, keen and penetrating intellect and amazing compacity to assimilate knowledge of all kinds. The versatality of his genius often startled his contemporaries. He was a cultered man, perfect in the humanities of the day, an eloquent speaker. master of style, persian scholar and accomplished poet. He was also interested in logic, mathematics and other physical sciences and was also calligraphist. He took delight in discussions with the scholars and as Barani records " No learned or scieutific man, poet or a philosopher or a physician could have had that presumption to argue with him about his own specal persuit, nor would he have been able to maintain his position against the throttling arguments of the sultan.". In short he was " a wonder of the age." (Ibn Batuta).

Further he was intensely religious and lived a remarkably simple and pure life and was generous sometimes beyond his means. In fact all his contemporary writers are unanimous in extolling his lavish gifts to all who came to see him. He was liberal and his liberality is reflected in his desire to be tolerant towards the Hindus and in his liberal measures, like suppression of Sati which was in voque in the 14th century Lanepoole calls him " a man of ideas " and Iswari Prasad says " he was an idealist."

But Mahammad seemed an amazing compound of contradictions – a true mediaeval despot in cruelty. But he was not intentionally cruel and the charges of bloodthirstiness and madness brought against him by later writers, are mostly unfounned, No contemporary writer gives the slightest indication of Sultan's madness. The fact is that these charges were brought up and exaggerated by the clerical staff whom the Sultan treated with open disregard. It is true he was a typical mediaeval despot in anger and in inflicting brutal punishment upon those who crossed his path or opposed his will but this does not mean that he was a bloodthirsty tyrant. The truth is that the Sultan who possessed a very strong temper and frightfully obtstinate nature, had very advanced ideals of administrative reforms. And when his subjects failed to respond to his plans, he was wild with rage. His impatience was the result of the popular apathy just as popular apathy was the outcome of his startling innovations. He had a wonderful imagination which scared to the giddy heights but he was an utter misfit in the age he lived in. His administrative measures showed that he had wonderful ideas but he carried them out

in wrong ways and wrong times. Had he lived in modern times, he would have been better appreciated but he came before his times and all his premature experiments were failures. His life "was a tragedy of high ideals self-defeated and his whole career was a transcendent failure".

It is true that his life was a failure but his faiiure was partly due to the circumstances over which he had no control. For example the orthadox Muslim opponents, famine, (which had greatly marred the glory of his reign) the people's inability to appreciate his fertile ideas and the ingratitude of the nobles. Muhammad was neither intentionally cruel nor really mad. He can well be described as in ill-starred idealist, unlucky monarch and the most grossly misunderstood sovereign". He did possess great intellectual gifts but he lacked practical commonsense which made every one of his actions unsuited to the times. Being a genius he was very near allied to madness. The Sultan had good intentions but he did not understand his subjects and his subjects failed to sympathise with his aspirations that is why though an utter failure, Muhammad wins our sympathy as one "who is more sinned against than sinning". So in pronouncing a judgement on Muhammad, we must bear, his difficulties in mind.

THE REGAL CONSTITUTION OF ROME

By

P. Natarajan, M.A.,
Lecturer in History.

During the monarchical days, the Roman constitution provided for the King, the Senate and the Comitia Curiata. The King was the representative of the people and derived his authority from them. He resembled the *Pater Familias* in his position with regard to the state. The King was usually nominated by his predecessor. But before nominating his successor the King had to consult the Senate. Then the nomination had to be ratified by the Comitia Curiata and lastly divine sanction was obtained.

But when a King died suddenly without nominating his sueeessor, the mode of appointment was different. On the death of the King the supreme power reverted to the Senate. The Senate appointed an Inter-rex who held office for five days and then nomited another elder to take his place. By him or even by a third or fourth Inter-rex a new King was selected in consultation with the Senate. The King-designate was then proposed by the last Inter-rex to the freemen assembled in the Cumitia Curiata, for their acceptance; finally their formal acceptance was ratified by the solemn ceremony of inauguration. Thus the King was nominated by his predecessor, chosen by the Senate, elected by the people and confirmed in his office by the assent of heaven.

Once appointed, the King held office for life and by virtue of the imperium conferred upon him, he had supreme authority. Tradition ascribes to kings a position and power closely resembling those of the heroic kings of Greece. He was the sole magistrate of the state, the guardian of the city hearth, the high-priest of the land the leader of its people in war and the supreme judge in peace The King's powers were not restricted by any written law.

As the chief magistrate of the state, all officials were appointed by him and he alone had the power to summon the Senate and the Comitia Curiata and also the right to propose uew laws in the Assembly.

As the supreme judge, the King decided in person criminal cases of serious nature which affected the welfare of the state. Criminal cases affecting the individuals were tried by his delegates. When the King tried the cases personally, he was advised by the Senate and assisted by two commissioners for treason and two trackers for heinous crime. The King had the power of life and death over his people. But if he pleased he could allow a condemned criminal to appeal to the people. In civil cases the decision of the King was final.

As commander of his people he led the army and had the power of disposing of the booty and the conquered property as he liked. He was advised in military affairs by a council of war composed of the members of the Senate. Yet he could conclude a treaty without consulting any one.

Ae the religious head of the community it was his business to consult the God, to offer sacrifices and to announce the days of public festivals. Further he appointed and controlled the members of the religious colleges and the various priesthoods.

Though his imperial power was in theory unlimited and though his conduct was regulated by no code, he was expected to conform to the immemorial customs of the city and, in all important or doubtful questions, to summon and consult the Senate. The limits to his authority were thus moral rather than legal.

The King was assisted in his deliberations by the Council of Elders called the Senate. The members of the Senate were called Patres and were selected from *Pater Familias.* The King in his selection took care that each of the clans was represented. The Senators held their office for life and their number came to be fixed at three hundred. The King was bound by custom to consult the Senate but was not bound to follow their advice.

On the death of the King the Senate had the power to appoint the Inter-rex from among themselves and to nominate a King. The sanction of the Senate was necessary to ratify the decision of the Assembly. The Senate could either accept or reject the resolution of the Assembly. On the other hand the Senate could not appoint a King without the consent of the Community, and the relation to the King, when appointed, was one of subordination. Vacancies in their ranks were filled by the King and they could only give him advice when he chose to consult them.

The Comitia Curiata was the oldest assembly of the people in Rome. It consisted of all the Patricians of Rome above the legal age of eighteen. In the beginning it was exclusively a Patrician body. Plebeians were admitted later on. It could meet only when called upon by the King. It could not debate or discuss but could only accept or reject measures brought before it by the King. This Assembly ratified the nomination of a new King by a lex, conferring imperium on him. It was generally consulted by the King on questions of peace and war. Sometimes it acted as a Court of Appeal. It must be noted that it was not a representative body. The voting was counted and decided not by individuals but by Curiae. Again the the vote of each Curia was decided by the majority of votes within it, while the decision of the assembly was determined by the majority of group-votes.

The Comitia Centuriate was the second popular assembly of the Regal period. It was created by Servius Tullius. This new assembly contained both Patricians and Plebeians who had the right of voting. Group votes were taken, century by century, and not by Curia by Curia as in Comitia Curiata. Its original functions were the imposition of military service and the war tax. Thus its origin was purely military. But later on in the Republican period it acquired political significance. Any how the Comitia Centuriate was a regular assembly. The Plebeians had no political privileges whatsover before the time of Servius. But Servius, who was a mastermind, championed the cause of the Plebeians and not only enlisted them in the army but also secured for them political status in the shape of membership of the Comitia Centuriata. Though the Plebeians were outvoted in the Centuriata, thay came within the scheme of things.

NAGARJUNA

by

C. RADHAKRISHNA SARMA, M.A.,
Lecturer in Telugu.

In the galaxy of Buddist seers and philosophers, the name of Nagarjunacharya stands almost unique. In the first place, he is a great exponent of the Mahayana sect of Buddhism, if not the founder of it. Secondly, he gave impetus to the Madhyamika system of thought which advocates the Sunyavada (Nihilism). Thirdly, he is considered to be the father of Indian Chemistry. And lastly, he is the founder of that great University at Sri Parvatha (Nagarjunakonda) which radiated light and learning to the rest of the world.

Acharya Nagarjuna, a South Indian Brahman by birth, lived in the middle of the 2nd century A.D. His place of birth is not known to us; but some scholars are of opinion that he was born in Vidarbha (Berar). There are some stories with regard to his acquisition of knowledge which throw a flood of light on his vast learning. He spent his last years of life in a monastery constructed for him by an Andhra Satavahana King on the Sri Parvatha which lies on the southern bank of the river Krishna in the Palnad taluq, Guntur district. It was during the stay of Nagarjuna at Sri Parvatha that the mountain became a Sanctum Sanctorum of Buddhist learning. In later times, the mountain was called after the famous Nagarjuna and hence the Nagarjuna Konda.

It is said that the Andhra Satavahana King Yajna Sri was the best friend of Nagarjuna. Even though the Satavahana kings were followers of Brahmanism, they patronised Buddhism. After the downfall of the Andhra Satavahanas, the Ikshvakus came to power and ruled the Telugu country. Like their predecessors, the Ikshvakus too patronised Buddhism. The Ikshavaku royal ladies liberally made grants to the Buddhists and built many Viharas (Monasteries) Chaityas (Stupas) and Mandapas. Thus at the hands of these Andhra emperors Buddhism received royal patronage. So, it is no wonder that the Satavahana King should invite Nagarjuna to the Sri Parvatha which was later known as Vijayapuri in the period of the Ikshavakus.

Acharya Nagarjuna was primarily a great philosopher. He was equally well versed in the Buddhist and Brahmanical scriptures. As he was a great exponent of Mahayana Buddhism which became popular in Tibet and China, Nagarjuna found place in the Tibetan and Chinese literatures also. Thanks to the chinese scholars, the works of Nagarjuna have seen the light of day. He wrote many books in Samscrit dealing with the principles of Buddhism. Only 24 of his works are now extant. Of these the following six books—Prajnamulam, Sunya Saptati, Yukti Shashtika, Vigraha Vyavarti, Vaidalya Sutram, Vyvahara Siddhi—are considered Valuable and authoritative by the scholars. All these works clearly show Nagarjuna as a great philosopher and finished logician.

Though an atheist it is belived Nagariuna introduced some sort of rituals in the Mahayana system. The sunyavada of Nagarjuna paved the way to Maya Metaphysics of Sankara and also Nagarjuna's Mahayana system developed into the Bhakti cult of the Hinduism. So, his contributions towards philosophy have made him immortal.

It is exceedingly interesting to note that Nagarjuna was also a great scientist of his times. Prof. P. C. Ray in his "History of Indian Chemistry" has rightly said of Nagarjuna as the father of Indian Chemistry. He knew the art of making gold (alchemy).

He was a specialist in eye diseases. His prescriptions, it is said, were accurate and remarkable.

Above all, Nagarjuna by founding a university at Sri Parvatha which was a Buddhist seat of culture and learning, will be ever remembered by the world at large. To his university many scholars thronged from places far and wide imbibed the teachings of Buddha. Among his disciples mention may be made of Arya Deva, Nanda and Naga. The Chinese traveller, Hiuen-Tsang in his writings vividly described the Nagarjuna konda. From his account we can safely conclude, that the Nagarjuna university was a great centre of Asian culture. There was also a big library in the university. But the glory and grandeur of this centre of learning faded away after the demise of Nagarjunacharya. Further, in the 8th century A. D. Sankaracharya, the champion of vedic religion re-established the Hinduism and brought about the downfall of Buddhism.

Though, 2,000 years have elapsed, Nagarjuna is still alive in our minds. He will ever be remembered by the tens and thousands of people for the obvious reason that he is a philosopher scientist. The mountain on which Nagarjuna spent his last years of life was a centre of learning and light in his times; To-day that mountain (122—crore Nagarjunasagar multi-purpose project over the river Krishna at Nandikonda) in the words of our beloved prime minister Nehru "will be the symbol of future prosperity."

Some Thoughts on Tariff Protection

by

UNNI KRISHNA MENON, M.A.
Lecturer in Economics.

At the end of the First World War the free trade policy was abandoned and most of the countries put up tariff barriers and imposed trade restrictions. Bilateral trade agreements were the order of the day. Germany revolted against free trade and built up highly organised industries by means of protection. During the First World War the Indian tariff became protective because of the need for more revenue to conduct the war. Even during the post-war years the revenue tariff was very high and it became a protective tariff.

A revenue tariff can be distinguished from a protective tariff, by considering the motives of the Government in levying the duties. If the motive is to restrict imports by making imported goods dear to local consumers, it is a protective tariff. If the policy is to secure revenue only, it is a free trade tariff. In practice the distinction is not clearly marked, very often a manifest revenue tariff produces a protective effect. The Indian fiscal policy during the First World War came under this category. Several industries took advantage of the conditions created by the war. Conversely, a protective tariff may yield incidentally some revenue, so long as imported goods continue to flow into the country. If protection has really been effective, imports will stop

According to Haberler the existence of unemployment in an industry is generally cited as a very good reason for the imposition of a tariff. Of course unemployment in a single industry whose products do compete with similar imports can be diminished by a protective tariff. But this proves nothing whatever, as to the total effects of such a tariff. The real question is whether total unemployment can be diminished or whether its diminution in some industries will be offset by its increase in others. In considering the short term effect of the tariff upon existing unemployment, it is immaterial whether this unemployment is fairly temporary arising for example from a cyclical trade depression or a more permanent one arising from structural changes. The position is that a part of the workers in a given industry cannot at present find work although they are prepared to work at the prevailing wage rate. If the goods of that industry are normally imported in considerable quantities, then by means of an import duty, home production can be increased and a part of the unemployed re-absorbed. This is the primary effect of the duty. But most free traders deny this contention. They claim that restrictions of imports involve a curtailment of exports and hence unemployment in the export industries. Even though this generalization is broadly correct it has to be modified by the possibility that the purchasing power spent by consumers on imported goods may now be used to purchase goods from their own industries. The main argument of the classical economists in favour of free trade was based on comparative costs and geographical division of labour. But in a modern economic community. aiming at self sufficiency, this ideology will be detrimental to the nation and is apt to be dubbed unpatriotic.

The infant industry's argument which found favour with Frederich List and Carey was later on accepted by English economists

like J. S. Mill and Pigou. List was convinced that every nation can reap the advantages of protection at a certain stage in the cultural and economic development by fostering industries. But such tariffs should be temporary and as far as possible abandoned after the industry has been firmly established and the supply of skilled technicians assured. "Nurse the baby, protect the child and free the adult". J. S. Mill also stresses the need for a purely temporary imposition of duty. "The only case, in which on mere principles of political economy, protective duties can be defensible, is when they are imposed temporarily in hopes of naturalising a foreign industry."[1] Prof Taussig was also an ardent supporter of the infant industry's argument. Barret Whale points out that protection is absolutely necessary in the case of a country which is dependent on an agricultural economy, so that manufactures may be started. Whale's contention is based on List's doctrine of economic evolution and the inevitableness of the transition from the agricultural to the manufacturing stage.

The possibility asserted by List that a tariff may help an industry to survive the weakness of infancy is not to be disputed but it is very difficult to lay down general rules for ascertaining when such a possibility is present. Only examinations of concrete cases can throw light upon the matter. But such examinations are difficult and the interested parties are never willing to have it removed. The adult is apt to kick and otherwise make himself unpleasant if an attempt is made to free him from the protectionist fetters. Thus temporary duties get themselves transformed into permanent ones. Protective duties should not be pillars of fiscal policy but merely "crutches to teach the new manufactures to walk" as the French Finance Minister Colbert opines. The difficulty in applying the policy is to pick out the cases and prevent the danger that industries should be encouraged to develop which will never be able to be self-supporting.

Advocates of protection as an important means of promoting industrialisation in India, rely mainly on this argument. It is assumed that under protection a large number of industries will spring up and if assured of reasonable profits during the early years of development, they will rapidly grow in strength and efficiency so that they will be able to dispense with all artificial aids eventually. The loss entailed during the initial stages of development will be more than covered by the ultimate advantage to the nation. This means that protection is advocated on the ground of national self sufficiency and should be pursued only within the limits set by the principle of comparative costs. This implies that only those industries which possess undoubted natural advantages should be granted protection. During abnormal times especially war it may be necessary to protect other industries to aim at national self sufficiency. It is essential to give up economic considerations during such times in order to foster defence industries. But it would be a folly to regulate peace economy on an emergency footing.

India was a free trade country before 1919. Since the granting of fiscal autonomy under the Montford Reforms of 1919, the Government of India accepted the principles of protection. Even this minor concession was taken amiss by the Lancashire cotton interests and they were allowed by the Secretary of State for India to interfere with fiscal and indistrial policy of the Government of India. After the Indian Fiscal Commission reported in 1923 the Government of India resolved to accept the recommendations regarding "discriminating protection." Under this policy only certain industries which fulfilled certain conditions were elgible for protection. The commission laid down the following conditions in the majority report.

1. Mill, J. S. Principles of Political Economy Bk V Chap. X.

(1) The industry must be one possessing natural advantages such as abundant supply of raw materials, cheap power, a sufficient supply of labour or a large home market.

(2) The industry must be one which without the help of protection either is not likely to develop at all or is not likely to develop so rapidly as is desirable in the interests of the country.

(3) The industry must be one which will eventually be able to face world competition without protection.

Applying these conditions, the cotton textile industry and iron and steel industry were granted protection during the inter—war period. However the magnesium chloride industry was declined protection in 1924, on the ground that it will not be able to dispense with protection eventually. In 1928 the industry came up again for protection and the Tariff Board investigations revealed that costs and prices were out of alignment. "The conditions laid down by the fiscal commission closely follow the line of thought by which the protection of an infant industry was recognized by the older economists as a legitimate exception to the doctrine of Free Trade. Protection, that is to say, is to be granted only to such industries as have a reasonable chance of establishing themselves in the country and only as a temporary measure to enable them to surmount the period of initial struggle."[2]

The Government of India was wedded to this policy till the attainment of Independence. However, the Second World War gave an immense filip to industries because of emergency conditions and the total stoppage of foreign goods. But the unfortunate defect of the war-time expansion was the pre-ponderance of consumption goods industries for the manufacture of textiles, sugar, salt. soap, leather goods, and paper. Since India became free, attempts are being made to remedy this lop sided development. The short comings of the war and post war industrial development were clearly brought out in the report of the Fiscal Commission 1949–'50. "On the whole, it seems that while the consumer goods industries are well established, producer goods industries have lagged behind".[3] This structural mal adjustment should be eradicated by establishing capital goods industries. A small beginning has been made during the first plan period by the establishment of factories for the manufacture of machine tools, diesel engines, textile machinery, and locomotives. The rate of industrial development will be accelerated during the second plan period. Capital goods industries will be developed on a large scale, although India does not possess comparative advantages in the establishment of these industries. The machinery turned out by these industries is bound to be dearer than that of imported equipment. This was hinted in a report issued by the Public Accounts Committee when that body studied the cost-price structure of the Chittaranjan Locomotive Works. Therefore the cost of development will be high.

As regards the future pattern of industrial development in India the infant industry argument, the principles of discriminating protection and the application of the theory of comparative costs, will not find any place in actual practice. In fact most of the industries are flourishing under the shadow of total import restrictions. Thus there is no distinction between protective tariff and revenue tariff.

The unhindered growth of industries without taking into consideration the principles of comparative costs will be harmful from the national standpoint as there will be a shift in the factors of production to those industries which have no comparative advantages. The prices charged for the goods turned out by these industries will be definitely higher

2. Mathai, John—Tariffs and Industry. Page 8.

3. Draft First Five Year Plan. Page 146.

than that of the imported goods because of the higher cost of production. Moreover the quality of production will not come up to foreign standards. Thus the consumer has no option but to buy the shoddy commodity at a higher price. If the industry produces "intermediate" products for other industries then the evil is aggravated. Many of the industries that have been started in India since the attainment of freedom have not come up to minimum standards of efficiency. Due to trade restrictions and absence of competition, there has been no incentive either to improve quality or charge lower prices. Hence the Indian Tariff Board should lay down conditions regarding the price policy of the protected industries, standards of quality, adoption of technological improvements, provision for research and training of apprentices. The Fiscal Commission of 1949–50 emphasised the importance of these principles in order to protect the community against giving too much protection and to ensure that the industries that are protected will attain standards of efficiency within the shortest possible time so that they may be able to dispense with protection altogether after a certain stage.

What is the Use of Studying Logic?

By

V. R. KANNIAH, B.A. (HONS.)
Lecturer in Logic.

Though logic does not make false reasoning impossible it does furnish rules and principles by which error can be detected and, therefore, avoided. By bringing an argument to the test of logic we can ascertain whether or not reason has, in that instance, been rightly employed; and, if not, what was the cause and origin of the error. This is by no means unimportant. A man may feel sure that a conclusion is false, yet be unable to say why it is so. This is frequently the case with men of "sound commonsense", who often see at once that an argument is invalid, but are unable to point out where the fallacy lies. In such cases there is, of course, no guarantee against committing the same error in reasoning again, when, perhaps, the conclusion may not be so obviously at fault. But if the source of the fallacy can be traced, there is hope that similar mistakes will be avoided in future.

In this connection I cannot help quoting from Bishop Whately, who, I think, has made very clear the use of studying logic in a more practical way: "If it were inquired what is to be regarded as the most appropriate intellectual occupation of MAN, *as* man, what would be the answer? The Statesman is engaged with political affairs; the Soldier with military; the Mathematician, with the properties of numbers and magnitudes; the merchant, with commercial concerns, etc.; but in what are *all* and each of these employed?—employed, I mean, as *men*; for there are many modes of exercise of the faculties, mental as well as bodily, which are in great measure common to us with the lower animals. Evidently, in *Reasoning*. They are all occupied in deducing well or ill, conclusions from premises; each concerning the subject of his own particular business. If, therefore, it be found that the process going on daily, in each of so many different minds, is, in any respect, the *same*, and if the principles on which it is conducted can be reduced to a regular system, and if rules can be deduced from that system, for the better conducting of the process, then, it can hardly be denied that such a system and such rules must be especially worth the attention,—not of the members of this or that profession merely, but—of every one who is desirous of possessing a cultivated mind. To understand the theory of that which is the appropriate intellectual occupation of Man in general, and to learn to do that *well*, which everyone will and *must* do, whether well or ill, may surely be considered as an essential part of a liberal education.

Even supposing that no practical improvement in argumentation resulted from the study of logic, it would not by any means follow that it is unworthy of attention. The pursuit of knowledge on curious and interesting subjects, for its own sake, is usually reckoned no misemployment of time; and is considered as, incidentally, if not directly, useful to the individual, by the exercise thus afforded to the mental faculties. All who study Mathematics are not training themselves to become Surveyors or Mechanics, some knowledge of Anatomy and Chemistry is even expected in a man liberally educated, though without any view to his practising Surgery or Medicine. And the investigation

of a process which is peculiarly and universally the occupation of Man, considered as Man, can hardly be reckoned a less philosophical pursuit than those just instanced".

The chief use of logic is found in the fact that it is pre-eminently a mental discipline; and to train the mind should be the one object of all study. One's object should never be so much to acquire knowledge of the various facts and sciences as to develop and perfect the reasoning powers. As Hamilton said, "In the world there is nothing great but man, and in man there is nothing great but mind and, truly, a well-balanced and evenly developed mind is the noblest possession man can enjoy. And a man who, by a study of logic has trained his mind to reason justy will reap the advantage in every department of study or practice to which he may devote himself".

CREATIVE THINKING

By

V. R. KANNIAH, B.A. (HONS.)
Lecturer in Logic.

Creative thinking is the type of thought which is best illustrated in the production of a work of art or the solving of a scientific problem. It is characterized by the four stages of perception, incubation, illumination or inspiration and elaboration or verification. Creative thought is differentiated from the type of imaginative activity found in reverie or day dreaming in that it is directed by a purpose or goal. Reasoning by special disciplines and techniques plays an important part in the process, especially in the first and last stages.

The first period of creative thinking is preparation. The subject assembles or receives new ideas. During this time the idea shift rapidly. One's thought are not yet dominated by any coherent theme or formulation. A scientist starts to solve a problem and considers its various phases. An artist receives various impressions from what he sees or from what he hears or reads. The period may be longer for a mathematician since he may have to spend much time on labouring over a problem. But this may not be so in the case of a poet, who often receives his impressions in a short time. Preparation is a time when the creative thinker is receiving or gathering his raw materials. It may last from a few minutes to months or even years.

Incubation is the stage which follows preparation. It is the stage in which the problem is laid aside and no voluntary work done upon it, but after this time renewed attention to the problem results in a prompt solution or at least a prompt advance beyond the previous degree of mastery. A mood or idea is being incubated when it involuntarily repeats itself with more or less modification during a period when the subject is also thinking of other topics. It may be indefinitely related to an ultimate goal, as a poet while incubating mood may have the ultimate goal of writing a poem about it later, or a mathematician may think of one aspect of a problem with the ultimate goal of solving it. As soon as the mood or idea becomes definitely related to the specific goal of the correct formula, we have illumination. There are certain characteristics common to this stage. In the first place, no active work is done on the idea that is incubated. The subject thinks of other topics. In the second place, the idea or mood that is incubated recurs spontaneously. In the third place, the idea or mood is more clearly defined at the end of the stage than it was at the beginning, for it has been modified. The length of the period of incubation varies from person to person, and also within the same individual from time to time.

The third stage is that of illumination. It occurs when the idea, which has been incubating becomes definitely related to a specific goal. It is the period when a poem is composed, or the general solution is achieved. In this period the essential structure is completed. The hint for the soloution would come suddenly as flash of insight and is usually of a very short duration.

Elaboration or verification is the final stage: In the case of an artist as well as the scientist, the idea which is obtained in illumination is elaborated and revised during the last stage of verification.

Although these four stages can be distinguished in the thought process, yet it must

be remembered that they may overlap. Incubation often occurs along with preparation, and revision may begin during the period of illumination.

Creative thought is frequently accompanied by an emotional reaction, although this is not always the case. Hutchinson says that the period of preparation is composed of trial and error activity or false strarts on the basis of inadequate hypotheses, etc. In the second stage of incubation the problem is given up and othar activities are taken up. There may be rising emotional tone and restlessness with a feeling of inferiority. In the third stage, namely that of illumination, an artist often experiences an intense emotional reaction with corresponding bodily changes, or works in a feverish state. Others have it to a much less degree or scarcely at-all. Likewise in scientific thinking the period of illumination is accompained by an emotional reaction in many cases. There is a feeling or exultation, adequacy and finality. Bahle notes that the sudden idea is characterized by its fitness for the problem on hand, feeling of unfamiliarity, capacity for expansion, its vitality, freshness and originality. The thinker may feel that the inspiration has come from sour ces outside of himself because he does not understand the psychological stage of preparation and incubation which have preceded his creative illumination and he may underestimate his own ability. In the final stage of elaboration or revision the attitude may change from the creative to the critical. There may be the dominence of negative standards of criticism over positive ones.

According to some psychologists, incubation is a period of work by the sub-conscious mind. It continues to work when conscious effort has been suspended and is the basis of the ideas of illumination or inspiration. Another explanation of incubation is that no such work is done by the subconscious mind during the resting period. Helmholtz said that the modifications during the period of incubation were due to the overcoming of fatigue and the handling of material in a better manner.

The psychologists of the Gestalt school have mentioned the primacy of the whole over the parts. In a study of poetics and artistic creative thought, the primacy of the whole over the part was frequently apparent throughout the process from the beginning but in other cases the idea of the whole developed from a details or part during incubation; which idea of the whole in turn preeeded the parts or details brought out in the stage of elaboration.

Creative thought is to be distinguished from other types of imaginative activity, as in phantasy, reverie, or day-dreaming, in that it is directed by a purpose or goal. Burtt and Prescott have stated that purpose controls the resulting mental activity until the problem is either solved or else given up on account of its difficulty. Such controlled imaginative activity results in the formation of new ideas or solutions. In the integration of the process of reasoning Pillsbury has emphasized the importance of purpose. Maier has described the direction of goal or end.

Conditions which favour creative thought are that the time should not be too strictly limited for the thinker, and the problem should be sufficiently difficult. Illumination often appears after the problem has been laid aside for a while and the thinker is engaged in other activities. Rossman. Hending, Borass, Carr and others assert that conditions as halfsleep, light physicnl exercise, or the pursuit of activities different from those connected with the problem are important. Periods of idleness in which autistic thinking may promote imaginative ideas are justified according to Britt. Ribot asserts that one must first possess the spirit of observation and attention which isolates and fixates accident. Tartman suggests that creative thought is aided by relaxing the pressure of ordinary routine to allow more free time and also by making close imitative study of good models.

Lehman has shown that the majority of the best work is produced between the ages of thirty to forty. This is true in those lines or work where individual achievement, is the primary factor, but it is not so evident in those occupations where other social conditions are important for achievement. In music, drama, art, paintings, literature, chemistry, mathematics, physics, medicine and related fields, inventions and philosophy the majority of the best work is produced between thirty and forty years of age. In the case of astronomers and architects the peak is between forty and fifty years. In other fields, where social factors besides individual achievements are important, the best work is more often produced at later ages, as military leaders in the late forties, political leaders in the late fifties and sixties. The fact that in almost all the various lines of endeavour, where individual achivement is the most important factor, the peak of production of the highest quality is within a narrow age range between thirty and forty years is evident that creative thought is of the same essential nature in the different fields.

THE RIGHT TO PROPERTY

By

V. LOKANATHAN, CLASS IV, GROUP IV-B.

1. There are as many definitions of 'Liberty' as there are writers on politics. The great political thinkers find themselves in opposite camps in their approach to liberty. Not only politicians and statesmen but even philosophers and poets have sung of liberty. So it is quite necessary for us to know the exact the meaning of the expression liberty for purposes of our study of politics. Broadly speaking, the term liberty is used to mean two things, national liberty and individual liberty. National liberty stands for the efforts made by the people of a country to secure their national independence from the yoke of a foreign ruler. But individual liberty stands for those rights which are necessary for the development of human personality. The four freedoms enshrined in the Atlantic Charter (Freedom of expression, Freedom of conscience, Freedom from want, Freedom from fear) would come under the category of individual liberty. History deals mainly with national liberty while politics is concerned with individual liberty.

2. The term individual liberty may be studied under several subheadings such as civil liberty, economic liberty and political llberty. The right to property would come under civil liberty. This right, like other rights, is subject to restrictions. It may appear paradoxical that a right should have a restriction imposed on it. But on a closer analysis it will be found that a restriction conceived in the interest of the society as a whole is not a negation of right but its fulfilment. We find that private property is allowed in all countries except in the Communistic ones. We may examine why it is so. In other words what are the merits of private property? The sense of property is an expression of the basic possessive instinct in man. It has been tersely said that man wants 'to get' (riches) and 'beget' (children), Even a tender child wants to grab whatever comes within its reach. Secondly, a man withont any economic resources feels absolutely helpless and loses all jest for life. Under such depressing circumstances his personality cannot grow. In order that he may be his best self he must have the pride born of private property. Thirdly man requires an incentive to work. He must have the satisfaction that at the end of his labours he must get something in return which he may regard as his own. The incentive of private property has been one of the powerful factors in the progress of mankind. Historically speaking, most of the progressive societies have been those built upon, upon the basis of private property.

3. The foregoing analysis should not lead us to believe that all is well with the institution of private property. Unrestricted private property has caused and will cause the utmost havoc to hunam beings. The Industrial Revolution offers us a good illustration of the dangers caused by it. The leaders of the Industrial Revolution ran amuck with their wealth and produced serious social and economic disturbances. They were interested in pounds, shillings and pence and not in men, women and children. The prevailing political philosophs of the day was such that the Government did not interfere with the activities of the capitalists. No doubt, England became wealthy beyond comparison but she paid a very high price for it in the shape of physical and moral

deterioration of the bulk of the people. The industrial civilisation of the West was seen in a horrible light. The few prospered at the expense of the many, so much so the situation called forth the most remarkable protest of Karl Marx. The contempt which people came to have for the institution of private property was of its own seeking. People began to shun and hate it. Marx's gospel of socialism represented the swing of the pendulum to the other extreme. The institution of private property seemed doomed for ever. When Lenin came to power in Russia he wanted to bary private property several fathoms deep. "Hang the capitalists on the nearest lamp posts":—was his rousing slogan. All forms of property were nationalised and a Communist state was established for the first time in the modern world. If an industrial and capitalistic society is one extreme, the Communist state is another. We have already examined the merits of private property and the abuses that unrestricted private property led us to. We may now proceed to analyse whether a Communist state which abolishes private property can create a social order which will gurantee human happiness. Let us take Russia where this new social order was ushered in. The great Lenin himself, the apostle of Communizm, found to his surprise that the Communist economy which he adopted in Russia was not shaping well and in 1924 slightly modified his policy so as to allow some form of private property. This is called the NEP or the New Economic Policy. A limited right to private property is also now recognized in the Soviet Union as may be seen from article 10 of the constitution: "The right of personal property of citizens in their income from work and in their savings, in their dwelling house and auxiliary husbandry, in household articles and utensils and in articles for personal use and comfort, as well as the right of inheritance of personal property of citizens, is protected by law".

4. Neither uncontrolled capitalism nor unalloyed Communism can be regarded as a talisman of human progress. The proper attitude seems to be to have the institution of private property with suitable safeguards. Enlightened opinion throughout the world seems to favour this view. Generally speaking, the following steps are taken to control private property. The property of traitors is confiscated. Nobody an dispute the wisdom of a step like this. People can be deprived of the property in other circumstances also. When the Government want to acquire the house er land of a private person they do so by paying him the cost of that property, calculated according to prevailing market rates. This is an eminently reasonable procedure as contrasted with the expropriation of private property as practised by Communist countries which means that private property is acquired but not paid for. Public utility concerns and heavy industries, where the watchword is service and not profit, are nationalised subject to the payment of compensation. The device of tax is another powerful instrument in controlling private property. Concentration of wealth in the hands of a few rich people can be controlled by the devices of income tax, inheritence tax, excess profit tax, etc. It is not in the power of man to abolish inequalities in the human world. But it is certainly possible for him to minimise those inequlities by adopting some of the above measures.

5. History shows us that unrestricted private property only creates a society where a few millionares live in the midst of millions of paupers. As Disraeli, put it, in such a society there is not one nation but two and the possibilities of conflicts and upheavels in such a society are many. So it is that heroic efforts have been made to reduce, as far laws can reduce, the gross inequalities existing in society. Neither too rich nor too poor should be the motto in this enlightened age. This goal is attainable when private property is retained in our midst subject only to such safeguards and restrictions as are calculated to promote the greatest happiness of the greatest number.

"பிணைந்த பாசம்"

by

V. பாலசுப்பிரமணியம் II. U. C. I Group.

பொறுக்க முடியா வலியுடையோரின் அலறல். உயிர் துடிப்புடன் அவதியுறுவோரின் முனகலின் பின்னணி. குறை வழங்குவோரின் இடைத்தாளம் வேறு; பொறுமை நீங்கிய அங்கலாய்ப்பு, சரளி வரிசையாக வேறு. — ஆனால், டாக்டர் சுகுமாருக்கு இவையெல்லாம் சகஜம். இரக்கமுள்ள குணாளர். அவர் கொடுக்கும் மருந்துக்கு ஒரு சிலர் பணம் கொடுப்பர்-பேருக்கு! ஏனையோர்களில் இலவசமாக மருந்து பெறுவோரின் தொகைதாம் அதிகம். ஏனென்றால், சுகுமார் நடத்துவது இலவச வைத்தியசாலை. எனினும் அவருக்குப் போதுமான அளவு கனிசமான தொகை மாதாந்திரமாகக் கிடைத்தேவிடும்.

அன்று சனிக்கிழமை - அமாவாசைக் கருக்கல் கழிந்த மறுநாள். வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக மௌனம் சாதித்தது. அதுவும் அழுவமாரி பெய்து ஓய்ந்த வேளை. கேட்க வேண்டுமா புழுக்கத்துக்கு ?

சுமார் மதினோரு மணிக்கு அவர் அலுவல் தீர்ந்தது. கைத்துண்டால் முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையை அகற்றி, சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து, சிறிதே கண்ணயர்ந்தார்.

ஏதோ பழைய நினைவலைகள் அவர் உள்ளத்தில் இரைச்சலிட்டன. கனவுலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு மணி பொழுதில் அமுதினி வந்துவிடுவாள்—அவரின் அருமை இல்லாள். பாவம்! அமுதினிக்கு ஏகப்பட்ட சிறுவர் சிறுமியர் உண்டு—எல்லாம் மாணவ மாணவிகளே, அவரிடமும் அதிக குழந்தைகள் வரும்—பிணி நீக்கற் பொருட்டு! அவர் இல்லம் அணிபெற ஓர் மகவு இல்லையே !

ஓர் கனைப்பு—விக்கல் ஒளி — அதுவுமில்லை; விசும்பல் ஒளியைக் கேட்டதும், டாக்டர் துணுக்குற்று விழித்தார்; பார்த்தார்—

எதிரே ஒரு சிறுமி—அப்பெண்ணின் முகத்தில், துக்கத்தின் சாயலை மட்டுமல்ல; அவர் அறிந்த ஓர் முகத்தின் சாயலையும் கண்டார்—தெளிவாக தெரிய முடியவில்லை—சபலமே.

விசும்பல் ஒலியுடன், டாக்டர் தொடர்ந்து அறிந்தது; அவளின் தாய் மூன்று நாட்களாக நோயுடன் பாதையுறுகிறாள். மேலும்—பட்டினி, மயக்கமுற்று கிடக்கிறாள். வீட்டில்—சேரியின் ஒரு பக்கலில்.

கம்பௌண்டரை மருந்து பெட்டி எடுத்து வரச்சொல்லத் திரும்பினார். அவன் கண்ணன் முகம் ஏன் அப்படி இருக்கிறது ? அந்தப் பெண்ணின் முகத்திலிருந்து எதையோ நினைவுக்குக்கொணர முயல்வதுபோல், அவன் முகபாவம் ! விவரிக்க முடியாத அளவுக்கு ஏக்க அலைகள் அவன் கண்களில் குமிழிடக் காரணம் என்ன ? அடக்கமாட்டா துயரை மட்டுப்படுத்த முனைவதுபோல், உதட்டை அழுந்த மடித்தபடி, டாக்டரின் ஆக்கினையை நிறைவேற்றச் சென்றான்.

மருந்துப் பெட்டியுடன் முன் நடக்கும் போது, கண்ணன் அப்பெண்ணின் கன்னத்தில் ஆதூரமாகத் தட்டி, தன் கண்ணீரை துடைத்துக்கொண்டதை அவர் கவனியாது செல்லவில்லை.

வழியில் பழங்கள் முதலியனவற்றை வாங்கினர்—ஏன்? அவருக்கேதெரியாதே ஏதோவொரு பாசம் அப்படி அவரை உந்தியது—அந்தச்சிறுமியிடம் பிணைத்தது.

"இந்த வூடுதாங்க" என்ற அந்தச் சிறுமியின் பதில் அவரின் நினைவில் ஆழத்திலிருந்து இந்த உலகத்திற்குக் கொணர்ந்தது.

ஏறிட்டு வீட்டைநோக்கினர்—அது ஓர் குச்சு வீடு—ஓலைக் கீற்றுகள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக! கரடுமுரடான மண்சுவர் மீதும் புற்கள் படர்ந்திருந்தன. சுவற்றின் வங்குகளில் பல்லியும், ஓணனும் உறைகின்ற போதும்! சுற்றும் ஊமத்தம்பூச் செடிகளும், நித்யகல்யாணிச் செடிகளும்!— முகட்டுவளை மூங்கிலில் சில வண்டுகளும், குளவிகளும், துளை போட்டு 'ஙொய்' என்ற ஒலியெழுப்பி அலைகழிந்து கொண்டிருந்தன. உள்ளே எங்கும் வறுமைச்சின்னங்கள்! கிழிந்த பாயில், நைந்துபோன துப்பட்டியால் போர்க்கப்பட்டு இருந்த நோயாளியின் முகத்தைக்கண்டதும்—

—அவர் உள்ளமென்ற படகு சோக அலைகளால் தத்தளிக்கப்பட்டது. இரத்த நாளங்கள் தெரிப்பதுபோன்ற வேதனையில் ஓர் நினைப்பு சுழியிட்டது--கொப்பளித்தது.

'நம் சரசு போலல்லவா இருக்கிறது! 'சே....சே' அவளாக இருக்காது. போளூர் தாலுகா எங்கே-திருநெல்வேலி தாலூகாவில் உள்ள பாலமடை கிராமம் எங்கே?

'ஏன் இருக்கக்கூடாது — ஒருவேளை அ....வ....ளே....தானோ.என்னவோ!

...."இதுதான் டாக்டரு ஐயா, எங்க அம்'மா .... இப்படியேதான் இருக்காங்க........"

அந்தச் சிறுமி குழைந்து பேசும் விதமே அலாதிதான். நோயாளியைப் பரிசோதித்தப்படியே வினவினர். 'உங்கம்'மா பேரு என்னம்'மா......."

"சரஸ்வதின்னு பேரு ஐயா........"

அடுத்த கனம் 'சரசு' என்று கூவியே விட்டார். அதுவரை அவரிடமில்லா படபடப்பு இப்போது அவரிடம் காணப்பட்டது. துரிதமாக ஊசியில் மருந்தேற்றி, போட்டார். பஞ்சில் ஏதோ மருந்தை துவைத்து சரசுவின் மூக்கில் வைத்தார். அவர் மனம் பாசத்தால் அப்படியேபிழிந்தது. அவர் கண்ணில் நீர் அருவியென ஒழுகலாயிற்று. பாசம் பிணைந்து இணைத்த சக்தியோ!

"....உன் பேரென்ன....?"

"பட்டுன்னு கூப்பிடுவாங்க!"

டாக்டரின் மனம் இன்னும் வேதனைப்பட்டதோ அல்லது, இதுநாள்வரை தெரியாத ஓர் புதிரை அறிந்துகொண்ட திகைப்போ? நெருநல் கங்குலில் நடந்த நிகழ்ச்சியே அவரை அத்திகைப்பில் ஆழ்த்திற்று.

கம்பௌண்டர் கண்ணன் அவரிடம் பத்து வருடங்களாக இருக்கிறன். அவனுக்காக வருந்துவோரும் இல்லை. மற்றவர் துக்கத்திலும் மகிழ்விலும் அவன் பங்குகொள்ள அவனைச்சார்ந்தோரும் இல்லை. டாக்டர் வீட்டின் முகப்பறையே அவனின் உறைவிடம்.

இரவு 1 மணிப்பொழுது. அவசர கேஸுக்காக சென்றிருந்த டாக்டர் அயர்ந்துபோன நிலையில் திரும்பினர். உள்ளே செல்லாது கண்ணன் தங்கியிருந்த அறையின் பக்கலின் ஒட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்திருக்கும் அளவுக்கு அவர் திராணியற்றிருந்தார். திடீரென்று—

"பட்டு... என் கண்ணே....சரசு....உன்னைக் காண்பேனு நான் மீண்டும்...."

என்ற குளறல் கண்ணனின் அறையிலிருந்து வந்தது. அவனின் துக்கம், ஏக்கம் நிம்மதி தரும் தூக்கத்திலுமா வரவேண்டும்?

பட்டு என்றதும் அவரிடம் காணப்படாத மாற்றம் 'சரசு' என்று கண்ணன்

விளித்ததைக்கேட்டதும் பழைய நினைவலைகள் அவர் உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து மேலெழுந்தன. ஓர் சரசு தானா? எத்தனையோ சரசுகள்—அவர் மனம் சாந்தி காணவில்லை. கண்ணனை விசாரிக்காத அளவு சோகம் அவர் உள்ளத்தில் கவிந்துவிட்டது. கனத்த இருள் போர்வையில் உறங்கும் உலகத்தைப் போன்று.

இப்போது இச்சிறுமியின் மூலம் அறிந்த பெயர் விளக்கமும், கண்ணனின் ஏதோ ஓர் உறவுக்கு இவர்கள் இலக்கானவர் என்றே பூடகமாகக் கருதினார்.

இதற்கும், ஊசி மருந்தும், பஞ்சு மருந்தும் வேலை செய்ததன் அறிகுறியாக: உணர்வுகொண்ட அத்தாய் கண் திறந்தாள். "....பட்டு....எ.. ங்'....கே....கண்ணு போயிட்டே" என்று தீனஸ்வரத்தில் முணகினாள்.

"இதோ .... இருக்கேம்'மா .... இதோ பாரு டாக்டரு....உனக்கு அவர் மருந்து போட்டதுக்கப்புறம் உனக்கு உசிர் வந்தது...." உண்மையில், தாய் உணர்வு பெற்றது கண்டு பட்டுவுக்கு இப்போது தான் உயிர் வந்தது.

"டாக்டரா...." என்று வியப்பு மேலிட திரும்பிய அத்தாய், "அண்ணா .... நீயே தானா...." என்றே அலறிவிட்டாள். பல வருடங்கள் கழித்து சந்தித்த மகிழ்வு அவளை மீண்டும் மயக்கமுறச்செய்து விட்டது. சுகுமாருக்குத் தன்னைத் தன் தங்கை அடையாளம் கண்டு கொண்ட மகிழ்ச்சி. அவர் கண்களின் கண்ணீர் ஒழுகிற்று. சரசு தெளிந்து, எழுந்திருக்க முயற்சிப்பது கண்டு, அவளை அப்படியே படுக்கவைத்து, 'ஆம் சரசு....உன் அண்ணனேதான்....நான்" என்றார்.

சிறுமி பட்டு; 'இவரு யாரு அம்மா....நீயேம்மா அழறே!......'

"....பட்டு....இவருதான் கண்ணு உன் மாமா" அடுத்த கணம், சுகுமாரின் அன்பணைப்பில் கிடக்கும் தன் மகளைக் கண்டு புளங்கம் அடைந்தாள்,

"சரசு....உன் கணவர் எங்கே....?"—டாக்டர் தாம் செய்த ஊகம் சரிதானா என பரிசோதிக்கலானார்.

அதற்கு மறுப்பே போல், விம்மலும் விசும்பலும். "....அண்ணா பன்னிரண்டு வருடத்துக்கு முந்தி நீ அந்த அமுதினின்ற நம் குலமில்லாத பெண்ணை அப்பா பேச்சைக் கேட்காம கல்யாணம் செய்துண்டு போனப்புறம், மறுவருடமே அப்பா காலமாகிவிட்டார்........"

....என்ன ! அப்பா....போயிட்டாரா? கைக்குட்டையைப் புதைத்துக்கொண்டு விம்மினார் டாக்டர்.

"....உனக்குதான் தெரியுமே—பெரியண்ணனுக்குக் காசநோய் என்று. அதுவும் முத்திவிட்டது....அப்பா போன ரெண்டு மாதத்துக்குள்....அவரும்....அவரும்...." சரசுவின் தொண்டை அடைத்தது.

"....ஆ! ஐயோ! நான் பெரும் பாவி.... சரசு....நான் அப்போது அங்கிருந்தால் உனக்கு இந்த அவல நிலை ஏற்பட்டிருக்காதே....!"

சரசு தொடர்ந்தாள், "பெரியண்ணன் கையில் இருந்த கொஞ்ச பணத்தையும், என்னையும் அவருடைய சிநேகிதர்கிட்ட ஒப்படைச்சார். நான் அவருடைய சிநேகிதரையே, நல்குலமில்லை அவர்—மணந்து கொண்டேன்........ஆனா அவரு....இப்ப.... எங்கியோ? தெரியல்ல....பாவிநான் அவரையும் பிரியவேண்டி வந்தது."

".... என்ன .... சரசு .... என்னதான் நடந்தது சொல்லேன்."

"எண்ணத்தைச் சொல்றது அண்ணா! காலம் சுழலறிப்போ அதன் வேகத்தின் பிடியில் யார்தான் விதிவிலக்காக இருக்கமுடியும்...." விரக்தி கலந்த சரசுவின் குரல். மீண்டும் தொடர்ந்தாள்— "ஒரு சமயம் நானும் அவரும் குழந்தை பட்டுவும் சென்னைக்கு ரயிலில் வந்து கொண்டு இருந்தோம் .... அப்போது நடந்த ரயில் விபத்தே என்னையும் அவரையும் பிரிய வைத்தது...."

சுகுமாரன் ஊகம் சூசகமான பதிலாகிற்று. சரசு கூறுமுன் அவரே வினவினார்.

"உன் கணவன் பேர் கண்ணன் தானே...." அறியும் ஆவலில் அவசரம் தொனிக்க பேசினார். சரசுவின் வியப்பும், திகைப்பும் வார்த்தையைத் தட்டுப் படுத்திற்று.

"ஆம்....ஆம்....அண்ணா....அவரேதான் உனக்குத் தெரியுமா....அவர் இப்போ.... எங்கேண்ணா?...."

"கண்ணனை என்னுடைய வைத்திய விடுதியில் வைத்து நான்தான் காப்பாற்றினேன். உங்கள் எல்லோரையும் வேறூர் வைத்திய விடுதிக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள் போலும். கண்ணனையே நான் எனக்கு கம்பௌண்டராக நியமித்துக் கொண்டேன். இப்போது என்னிடமே அவன் இருக்கிறான்."

"....அண்ணா....நீ செய்த இந்த உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன்...."

"....இனி இங்கே உனக்கு வாழ்வே இல்லை....நானும் அமுதினியும் கொஞ்சி மகிழ்வதற்கென்று பட்டுவைவிட சிறந்த பெண்ணைப் பார்க்க முடியுமா நம் எல்லோரையும் அவளல்லவா இணைத்துவைத்தாள்....நீயும் உன் கணவனுடன் மீண்டும் இன்ப இல்லறம் நடத்தும் மகிழ்ச்சியிலே எனக்குப் போதுமே.... சரசு "

"....அண்ணா....உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவே இல்லையே அண்ணா .... சொல் அண்ணா....அண்ணி....எப்படி இருக்கிறாள்...."சரமாரியாக கேள்வியைத் தொடுத்தாள் சரசு.

"நானும் அமிதினியும் பழகி பிணைந்தவர்கள் அவளும் நிர்க்கதியானவள். துணையென்ற அளவில் இருந்த அவள் பாட்டி இறந்தது உனக்குத்தெரியும். அதற்கப்புறம் அவளுக்கு ஆதரவு அவளுடைய தமையனே. விதிவசம் என்று சொல்வதா?....அல்லது துன்பம் தொடர்ந்தால் மேலும் மேலும் இடர் விளையும் என்று தெரிந்துகொள்வதா?—அவளின் தமையனும் விமானப்படையில் வேலை செய்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, தற்செயலாக நேர்ந்த தீ விபத்தில் மாண்டுவிட்டான் என்ற தந்தி அவளுக்கு வந்ததும், எதிர்கால துணைபோக என்னையே நம்பி என்னுடன் தன் வாழ்வை பிணைந்து கொள்ளும் நம்பிக்கையில் என்னிடம் தன் சோக வாழ்வை கூறினாள். அவளுக்கு உறுதுணையாக இருக்கவே, தந்தையையும் பகைத்துக்கொள்ள நேரிட்டது. உங்கள் எல்லோரையும் விட்டுப் பிரியவும் நேர்ந்தது. சென்னையை அடைந்து மணம் புரிந்துகொண்டோம். மத்திய சர்க்காரின் இலவச சம்பளத்தின் ஆதரவில் வைத்தியப் படிப்பை மேற்கொண்டு தடையின்றி படித்தேன். தேவைப்பட்ட புத்தகங்கள் நண்பர்கள் கொடுத்து உதவினார்கள். வயிற்றுப்பாட்டுக் கவலையொன்றே எங்கள் முன் நின்றது. அமுதினியும் எங்கோ ஓர் பள்ளியில் உபாத்தியாயினி வேலையில் அமர்ந்து ஒருவாறு கூக்கவலையையும் அகற்றினாள். அதெல்லாம் பழைய கதை...இப்போது நான் டாக்டராகி விட்டேன் அமுதினி இங்கேயே ஏழை எளியோரின் குழந்தைகளுக்கு அறிவு புகட்டி வருகின்றாள். எங்களால் ஆற்றக்கூடிய சேவையை இங்குள்ள எளியோரிடம் செய்து, எங்களுடைய மகவில்லா குறையையும். உடன்பிறந்த உங்களையெல்லாம் பிரிந்த குறையையும் ஒருவாறு மறக்க முயன்று வந்தோம். இப்போது எளியோருக்குச் சேவை செய்ததின் கைகண்ட பலனே போல் இந்த இருகுறையும் நீங்கி விட்டது. உன்னுடைய ஒரு குறையும் தீரப்போகி........"

அவர் வார்த்தையைக் முடிக்கக்கூட இல்லை.

"சரசு....சரசு....உன்னை மீண்டும்காண்பேனா என்று ஆகிவிட்டது எனக்கு...." என்று அலறி வந்த கண்ணன் சரசுவை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டான்.

கண்ணன் எப்படி வந்தான்? சரசுவின் இருப்பிடம் அவனுக்கு எப்படி தெரிந்தது?

இது போன்ற எல்லா கேள்விகளுக்கும் விடைகளை—

—மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் ஒளி வீசும் கண்களுடன் துலங்கும் பட்டுவின் நிஷ்களங்க முகத்தில் கண்டார், டாக்டர் சுகுமார்.

அதுமட்டுமா—

பட்டு அமுதினியின் அன்பணைப்பில் இருப்பதையும் கண்டார், எல்லோர் முகமும் அகமும் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது.

அண்ணியை ஆதாரத்துடன் அணைத்துக்கொண்ட தன் தாயின் பரிவைக் கண்டு, தன் தந்தை—கண்ணனிடமும், தன் அருமை - டாக்டர் சுகுமாரிடமும் சிறுமி பட்டு குமிண் சிரிப்பால் தன் மகிழ்ச்சியைப் பரிமாறிக் கொண்டாள்.

சமுதாயத்தில் மறுமலர்ச்சி!

by

M. N. சுப்பிரமணியன் P. U. C.—D.

ஒரு தனி மனிதனின் வாழ்க்கை முறை அமைகின்ற பண்பாட்டைப் பொறுத்துதான் உலகின் போக்கும், நிலையும் அமைகின்றன. அவனுடைய வாழ்க்கையில் தான் உலகின் வாழ்வே மறைந்து கிடக்கிறது. சான்றாக, **வால்டேர், ரூஸோ** இவர்களது வாழ்வின் வறுமையால் அவர்களது வயிற்றில்கனிய ஆரம்பித்த 'பசி' என்னும் புகைதான் மாபெரும் 'பிரஞ்சுப் புரட்சித்' தீயாக மாறி, உலகின் தலைவிதியையே மாற்றியமைத்தது. தாய் நாட்டு அன்பால் ஒரு மாணவனுக்கு ஏற்பட்ட துரிதமான ஹிருதயத் துடிப்புத்தான் முதல் உலகப் பெரும்போருக்கே வித்திட்டது. அனாதைச் சிறுவனாய்ப் பெற்று விடப்பட்ட **'ஹிட்லருக்கு'** இந்த உலகம் வாழ்வளித்திருக்குமானால் அவனும் உலகத்தை எதிர்த்திருக்கமாட்டான்; இந்த உலகமும் ஒன்று சேர்ந்து அவனை எதிர்க்க வேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டிருக்காது- **'கார்ல் மார்க்ஸின்''** காதல் திருமணம் தான் 'பொதுவுடமை கொள்கைக்கே அஸ்திவாரமாக இருந்தது. ஒரு குடும்பத்தின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட சீர்கேடுதான்-கல்விக்கும் கலைஞானத்திற்கும், வீரத்திற்கும் உலகில் முதலிடம் பெற்ற 'ரோம சாம்ராஜ்யமே' அழிவதற்குக் காரணமாக இருந்தது! எனவே உலகம் நல்ல முறையில் எந்நாளும் வாழவழி ஏற்பட வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வும் நல்ல முறையில் அமைய வேண்டியது இன்றியமையாத அவசியமாகும்.

"நல்ல குடும்பம் ஒரு பல்கலைக்கழகம்" என்று கூறுகின்றனர் ஆன்றோர். குடும்ப வாழ்வு நல்ல முறையில் அமைய வேண்டுமானால் ஆண், பெண், இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டுறவு பேரின்பத்துடன் வாழ்வைத் துவங்கவேண்டும். அத்தகைய குடும்பவாழ்வுதான் நாட்டின் நன்மைக்கு வழிதேடும். ஆனால், இன்றைய சமுதாயத்தில் இத்தகைய **'காதல்'** திருமணங்களுக்கு இடமில்லை! குழந்தைகள் பிறந்ததும் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளும் திருமணம் - கட்டாயத் திருமணம்-ஜாதித்திருமணம்-காசித்திருமணம், இவைகள்தான் நிறைந்து கிடைக்கின்றன! இத்தகைய திருமணங்களால் எத்தனை பேர் வாழ்விழந்து கண்ணீர் வடிக்கின்றனர் என்பதை ஜனசமூகம் நன்குணர வேண்டும். "காதல்'' தொடர்பில்லாத திருமணங்கள் இருக்கும் வரை, திருமணத் தொடர்பற்ற காதலும் இருந்துகொண்டுதானிருக்கும்'' என்பது வாழ்க்கையை ஒரு திருநாளாகக் கொண்டாடிச் சென்ற ஞானிகளின் வாக்கு. அதனால், சமுதாயப் பண்பாட்டிற்கு எத்தகைய தீங்கு நேரும் என்பதை மக்கள் உணர்ந்து திருந்த வேண்டும்.

எவ்விதம் மக்களின் ஒன்றுபட்ட மனோநிலையைப் பொறுத்து அவர்களின் வாழ்வு அமைகிறதோ, அதுபோலவே மக்களின் வாழ்க்கையைப் பொறுத்துத் தான் சமுதாயம் இயங்குகிறது. இன்றைய மக்களின் வாழ்வில் முன்னேற்றம் கிடையாது; எண்ணற்ற சீர்கேடுகளுக்கிடையே பொழுது புலரும் ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களின் வாழ்வும் மரணப் படுகுழியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது! மாளிகையின் மாயத்திலே கையில் பால் சோற்றுடன் நின்று கொண்டு, வானவெளியில் மிதந்தோடும் முழுமதியை தன் அருமை மைந்தனுக்குக் காட்டி "பால் நிலவே ஓடிவா! பாலும் சோறும் உண்ணவா'' என்று அழையடா கண்மணி! என்று பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறாள் ஒரு தாய்! அதே நேரத்தில் சாலையின் ஓரத்தில் ஒரு மர நிழ

லிலே அமர்ந்து, தன் மடி மீது ஒளி யிழந்து கிடக்கும் தன் பாலகனைப் பார்த்து "பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த மவராசிங்களே! பசிக்கு ரெண்டு சோறு போடு தாயி! என்று கேட்கனுமடா கண்ணே!" என்று தன் மைந்தனுக்கு வாழும் பாடத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கிறுள் மற்றெரு தாய். இந்த நிலையில்தான் மக்களிடம் சமத்துவம் தலை தூக்கி இருக்கிறது!

அதிகாலையில் எழுந்தால் தெருவெங்கும் பசகோவிந்தம் போடும் திருவோடுகளைத்தான் பார்க்க முடிகிறது. சாலையின் வழியே பிரகாசமான இரு கண்களுடன் தன் கடமையை ஆற்றவிரைந்து செல்லும் ஒரு நல்ல மனிதனை முதுகில் தட்டி "கண்ணில்லே கபோதிய்யா! காலஞ காசு கொடுய்யா!" என ஒரு தடியன் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு கேட்குமளவிற்கு மக்களிடம் சோம்பேறித்தனம் வளர்ந்துவிட்டது. திருடர்களிலே 'தீவெட்டுக் கொள்ளைக்காரன்' என்னும் பழங்காலத்துப் பெயரிலிருந்து, இக்காலத்தில் 'பிக்பாக்கெட்ஸ்' என்றழைக்கப்படும் இக்காலத் திருடர்கள் வரை பல வகையுண்டு. இதிலும் தற்போது நாகரீக அலங்காரங்களோடு, பட்டதாரியென பட்டம் சூட்டிக்கொண்டு முதல் வகுப்பு டிக்கட்டுடன் பிரயாணம் செய்து நேரடியாகப் பறிமுதல் செய்யும் நாகரீகத்திருடர்கள் வேறு நடமாட ஆரம்பித்திருக்கின்றனர். இதனல் வெளியில் புறப்பட்டால், யார் நல்ல மனிதன்? யார் திருடன்? என்பதையே அறியமுடியாமல் தவிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. வளம் நிறைந்த நாட்டில் வறுமை புகுந்து வாட்டுவதால்; ஒரு புறம் வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும், பட்டினிப்பட்டாளமும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டேவருகிறது. வீழும் சமூகம் மீண்டும் வாழ முற்பட வேண்டுமானல் இவைகளில் தலை கீழ் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும்.

அறியாமையும், அநாகரிகமும் ஒழிக்கப்பட்டு அறிவொளி வீசுவதற்கு ஒரு நாட்டிற்குக் 'கலை' இன்றியமையாதது. 'கலை' மனிதனின் உயிர் நாடி-'மனிதன்' கலையின் உயிர் நாடி. இந்த ஒன்றுபட்ட தன்மையால் எத்தனையோ மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்வையே கலைக்காக அர்ப்பணித்திருக்கின்றனர். உலக மகாகவி '**ஷேக்ஸ்பியர்**' தனது வாழ்நாள் முழுவதையுமே கலைக்காக அர்ப்பணித்துச் சென்றர். இன்று உலகம் தனது உள்ளக்கோவிலில் அவருக்கொரு புனிதமான இடமளித்து, மரியாதை செலுத்தி வருகிறது; ஆனல் இந்த நாட்டில் அத்தகைய முறையில் கலைக்காகப் பாடுபடுவர்களும் கிடையாது; அவர்களைப் பாராட்டவும் ஆள் கிடையாது! காசுக்காகவே இங்குக் 'கலை' நடமாடிக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கே மலிந்து கிடக்கும் ஊழல்களைக் கணக்கிட்டு கூறவும் முடியாது. எழுச்சி இரத்தமின்றி ஒரு சோபை படர்ந்த சித்திரமாய் உறங்கிக் கிடக்கும் கலைக்கு மக்கள் ஆக்கமளித்துப் புத்துயிர் பெறச்செய்யவேண்டும்.

"ஒருவன் அயல் நாடு சென்று அங்கே அரச வாழ்வு வாழ்வதைக் காட்டிலும் தன் தாய் நாட்டில் ஒரு தோட்டியாக இருப்பதையே ஒவ்வொரு சொந்த நாட்டானும் கௌரவமாகக் கொள்ளவேண்டும்". என்பது ஒரு மாபெரும் மனிதனின் வாக்கு. ஆனல் இன்று லட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் அயல்நாடு சென்று அங்கேயே தோட்டிகளாய், உரிமையும் இழந்து துன்பப்பட்டு வருகின்றனர்! அவர்களும் சுய உரிமையுடன் சொந்த நாட்டிலேயே வாழ்வதற்கேற்ற முறையில் நாடு வளம் பெறவேண்டும்.

மக்களிடையே அறிவு மணம் கமழ வேண்டுமானல் அவர்களிடம் நிறைந்து கிடக்கின்ற மூடநம்பிக்கைகள் ஒழிய வேண்டும். கடவுளைப் பெருந்தன்மையுடன் வணங்குகின்றவர்களை நாஸ்திகர்களாகவும், கடவுளைத் தங்கள் கைக்கூலியாக மதிக்கின்றவர்களை ஆஸ்திகர்களாகவும் கருதுகின்ற மக்கள் பாசி படர்ந்து கிடக்கும் கற்களின் மீது பாலை ஊற்றி, சாக்கடையின் வழியாய் ஓடவிடும் பாலாற்றை, பசியால் துடிக்கும் பச்சிளங் குழந்தைகள் பக்கம் திருப்புவார்களானல், சமுதாயத்திற்குப் பெரு நன்மை விளையும்! இல்லார் உள்ளார் என்ற நிலையொழிந்த எல்லோர்க்குமுள்ளதான புது உலகைக் காணவேண்டுமானல், இயற்கை

எழில்கள் மனித வர்க்கத்திற்கு வாரி வழங்கும் வளங்கள் அனைத்தும் வாழ்கின்ற மக்கள் அனைவருக்கும் 'பொது' என்னும் உண்மைக் கொள்கையைச் சமுதாயத்தில் வேரூன்றச் செய்யவேண்டும்! 'சுதந்திர சமுத்துவ, சகோதரத்துவம்' என்ற சித்தாந்தம் வார்த்தையளவில் நில்லாமல்; செயலளவில் காட்டுவதற்கு மக்கள் முன்வரவேண்டும். அதற்கு எந்தவித 'மணி மகுடங்களும்' தடை விதித்துக்கொண்டிருந்தால் அவை நடைபாதைகளிலே உருளட்டும்! கலை-வாழ்வு--சமூகம்--பண்பாடு இவைகளில் தலைசிறந்து மக்கள் இன்ப வாழ்வு பெற வேண்டுமானல் சமுதாயத்தில் இத்தகைய ஒரு புதிய மறுமலர்ச்சி அவசியம்.

"அறிவிலார் ஆயிரம் பேர் தூற்றினாலும்—
அறிவுடையார்
ஒருவர் போற்றினல் போதும் எங்களுக்கு"

—மறைமலையடிகள்.

நாடகக்கலை: அன்றும், இன்றும்.

by

C. சண்முகம் IV—B

இயல், இசை, நாடகம் இவை மூன்றுந் தான் முத்தமிழ் என்பது தமிழரனைவருக்கும் தெரியாமல் இருக்க முடியாது. இந்தியாவுக்குத் தென்மேற்கே மடகாஸ்கர் தீவிலிருந்து கிழக்கே இந்தோனேசியா வரை பரவியிருந்த லெமூரியாக் கண்டம் கடல்கொண்ட நாடானபோது தமிழிலக்கியங்களில் முத்தமிழுள் ஒன்றான இயலைத் தவிர இசை நூல்களும், நாடக நூல்களும் கடலால் விழுங்கப்பட்டு விட்டன. முத்தமிழில் கடைசி இரு பகுதிகளைப் பற்றியசான்றுகள் நமக்கு நல்ல முறையில் கிடைக்கவில்லை. இது தமிழ் நாட்டின் துர்ப்பாக்கியம் என்றே கூறவேண்டும்.

இனி எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு வருவோம். நாடகங்களின் நிலை 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த நிலையுடன் இப்போதிருக்கும் நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நாம் மிகவும் முன்னேறியிருக்கிறோம் நாடகத் துறையில் என்பது நன்கு விளங்கும். ஏறக்குறைய இப்போது அண்ணாமலை மன்றம் இருக்கும் அதே இடத்தில் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு நாடகக் கொட்டகை இருந்ததாம். சாதாரண ஆட்கள் தரையில் உட்காருவதற்கான கட்டணத்தைச் செலுத்தியும், செல்வர்கள் காலரியில் உட்காருவதற்கான கட்டணத்தைச் செலுத்தியும் அமர்ந்திருப்பாராம். கதாநாயகன் கதாநாயகியைச் சந்திக்கும் கட்டத்தில் ஒரு பாட்டைப் பாடுவான். நாடகத்தைக் காணவந்தவர்களும் அதைப் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருப்பர். இந்தக் காட்சியை அடுத்து நாரதர் வரும் காட்சியை ரசிகர் கூட்டம் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும். நாரதர்மீது அவ்வளவு பற்று வைத்திருந்ததின் காரணம் யாதோ? யானறியேன் ஆனால் ஒன்றுமட்டும் நிச்சயம். நாரதர் வேஷத்திற்கு நாடக ரசிகர் கூட்டம் மதிப்பளிக்கவில்லை. நாரதரது பாட்டுக்கே முக்கியத்துவம் அளித்தார்கள் அக்கால ரசிகர்கள். கதாநாயகன் தன் நாயகியைப் புகழ்ந்து பாடிய அதே பாட்டை நாரதர் பாடவேண்டும். மறுத்தால் நாடகம் தொடர்ந்து நடைபெறாது. நாரதருக்கு உத்தரவிடும் மகானுபவர்கள் யாராக இருக்கமுடியும். காலரியில் உட்கார்ந்திருக்கும் செல்வர் கூட்டம்தான். கதாநாயகன் பாடிய அதே பாட்டை நாரதர் பாடக் கொஞ்சம் தயங்குவார். மறுபடியும் காலரியிலிருந்து உத்தரவு வரும்: "நாங்கள் பாட்டுக்கு உத்தரவு போடுகிறோம். இன்னும் பாட ஆரம்பிக்காமல் இருக்கிறாயே. உம், பாட ஆரம்பி" என்ற உடனே நாரதரும் பாடத் தொடங்கிவிடுவார். பின்னணி வாசிப்பவனும் நாரதரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தொண்டைகிழியக் கதறி உயர்ந்த (!) ரசிகர்களின் பாராட்டுதலைப் பெறுவர். இந்த இழிநிலை 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு.

10 அல்லது 12 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாடகங்களின் நிலையினைச் சற்று நோக்குவோம். "அரிச்சந்திரன் மயான காண்டம்" என்பது நாடகத்தின் தலைப்பு. பவுடர் முகச் சந்திரமதி, மலை ஜாதி இனத்தவனைப் போன்ற அரிச்சந்திரன், பஞ்சை உள்ளே அடைத்து மேலேதுணி போட்டுத் தைத்த பொம்மை, இரு சாதாரண ஆட்கள் இவர்கள்தாம் நாடகத்தின் கதாபாத்திரங்கள். காட்டுமிராண்டியைப்போலக் காட்சியளிக்கும் அரிச்சந்திரன் பலகைகளால் செய்யப்பட்ட ஒரு சிறு மேடைமீது ஏறுவான். எப்படிப்பட்ட அலங்காரம்! மாவிலையைத் தவிர வேறெந்த அலங்காரத்தையும் நம்மால் காண இயலாது. சந்திரமதியின் மகன் பாம்பு கடித்து மடிந்த செய்தி சந்திர

மதிக்கு விளக்கப்படும் முறையே அலாதி. முதலில் நான் குறிப்பிட்டேனே இரு சாதாரண ஆட்கள்; அவர்கள்தாம் இந்தக் கட்டத்தில் தோன்றுவார்கள். முதலில் பேச்சை ஆரம்பிப்பவன் மற்றவனைக் காண்பிப்பான், விஷயத்தை யெல்லாம் விளக்கிச் சொல் என்று. ஆனால் மற்றவன் இதற்கெல்லாம் மசியமாட்டான். "நீ தான் எடுத்துச்சொல்லேன்" என்று மற்றவன் மறுமொழி கூறுவான். இம்மாதிரி உளறிக்கொட்டி மட்டரக நாடகத்தைக் காண வந்தவர்களது நேரத்தைப் பாழாக்கிவிடுவார்கள்.

மேற்கூறிய இந்த உரையாடலைச் சந்திரமதிகவனிப்பாள். "என்ன பேசிக்கொள்ளுகிறீர்கள்? என் மகனுக்கு என்ன தீங்கு நேரிட்டது?' என்றுகேட்டு மேக்கப் பவுடர் கலையாத அளவுக்கு முதலைக் கண்ணீர் வடிப்பாள். அவளுடைய மகனது சோக முடிவினை இந்த சாதாரண ஆட்கள் எடுத்துக் கூறியதும் சந்திரமதி துணியால் செய்த பொம்மையை மடியில் எடுத்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டு புலம்பி நடிப்பாள், கண்களில் கண்ணீரை வரவழைக்காமல். துணியால் செய்த பொம்மைதான் அவள் பெற்றெடுத்த செல்வமாம். அந்த சாதாரண ஆட்களுக்கு வயது இருபத்தைந்துக்குக் குறையாமல் இருக்கும்—இவர்கள்தான் அந்தப்பொம்மையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்களாம். அந்தத் துணிப்பொம்மை பாம்பு கடிக்க மடிந்துவிட்டதாம். இதுதான் மயான காண்டத்தின் ஒரு பகுதி.

நாடகம் முடிந்தவுடன் ஒரே குழப்ப நிலை. ஒரு வேளை மட்டரக ரசிகர் கூட்டம் படையெடுத்துவிட்டதோ, நாடக மேடைமீது நடிகர்களைத்தாக்க என்று தவறாகக் கருதிவிடாதீர்கள்! நாடகத்தின் தரம் எக்கேடாக இருந்தாலும் அக்கால ரசிகர்களுக்குக் கவலை இல்லை. பின் எதற்கு நாடகம் முடிந்த பிறகு குழப்பநிலை. சுண்டல் விநியோகத்தில் காணப்படும் ஊழல்களைக் கண்டிக்கத்தான் நேரடி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டார்கள், தாங்களும் சுண்டல் விநியோகத்தில் சமத்துவம் பெறுவதற்கு-இது 10 அல்லது 12 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த நிலை.

ஏழாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த நாடகத்தின் நிலையினைச் சற்று ஆராய்வோம். நாடகத்தின் தலைப்பு "திரௌபதி வஸ்திராபரணம்" இம்மாதிரியான மட்டரக நாடகங்களை நடத்துவதைக் காணச் சகிக்க முடியாத காரணத்தாலோ என்னவோ வருணபகவான் கருணையின்றி அடைமழையைப் பொழிவித்துக்கொண்டிருந்தான். நாடகத்தைக்காண வந்த பாமர மக்கள் பொறுமையே உருவானவர்கள் ஓசியில் நாடகம் பார்ப்பதால் அளவு கடந்த பொறுமையுடனிருந்தார்கள். நாடகம் நடத்துவதற்கு மேடைகூடக் கிடையாது. திரௌபதிக்கு மழைபெய்தாலும் உணர்வின்றி நடமாடுதற்கே அந்த ஐந்து பின்னணி கொடுத்திருந்தாலும் சற்று இனிமையாக இருந்திருக்கும். துரியோதனன் நடித்த கட்டம் மாறித் திரௌபதி நடிக்கும் கட்டம் வரும்போது துரியோதனன் தேநீரைச் சுவைத்துக் கொண்டிருப்பான். நாடகத்தை ஏற்பாடு செய்த பிரமுகரைப் பார்க்கக் கையில் தேநீர் கோப்பையுடன் நாடகம் நடத்தப்படும் இடத்தைவிட்டு வெளியேறிவிடுவான்.

(தொடரும்)

கலையும் வாழ்வும்.

by

எம். மைனர் மோசஸ் மூன்றும் வகுப்பு.

வாழ்க்கைப் பொன்னேட்டின் வைர எழுத்தே கலை. வாழ்க்கையும் கலையும் பிரிக்க முடியாது பின்னிப் படர்ந்து காலக் கழுத்தை எத்தனையோ மாறுதல்களால் மின்னவைத்து வந்திருக்கின்றன. "உயிரும் உடலும்" இந்த உயர்ந்த தத்துவத்துக்குக் கலையும் வாழ்வும் விளக்கம் தருகிறது, எண்ணங்களை முழக்கும் கருவியாகிறது.

நிலை குலைந்து கிடக்கும் வாழ்வை வளம் கொழிக்கும் சோலையாக மாற்றி வைப்பது கலை. வானத்து முழு நிலாவின் வண்ணப் பவனியை உலகத்து நிகழ்ச்சிகளிலே ஒன்றிக்காட்டுவது கலை. தோகை விரித்தாடும் மயிலை, தோழியரோடு சிரித்துப்பாடும் தலைவியை தரணியின் கால் தடங்களிலே கட்டிப் போடுவது கலை. நவரத்தினக்குவியலின் ஒளிப் பிரவாகத்தையும் ஒடித்து வீழ்த்தும் சக்தி பெற்றது கலை. இத்தகைய கலையின் இணைப்பால் வாழ்க்கை இன்பக் காவியமாக, ஈடில்லா ஓவியமாக வையகத்து வீதிகளை அலங்கரித்து வந்திருக்கிறது.

வாழ்க்கை எப்போது தோன்றியது-வரையறுக்க முடியாத கேள்விக்கோடு. கலை எப்படி உருவாகியது-வரலாற்று ஏடுகள் தோற்றிவிட்ட சந்தேகம். என்று வாழ்க்கை தோன்றியதோ அன்றே கலையும் பூக்கத் துவங்கியது. வாழ்க்கையும் கலையும் முல்லைக்காடும் அதன் கொள்ளை மணமும் போல.

"காலம்" ஒரு விசித்திரமான சக்தி. வேடிக்கைச் சங்கதிகள் அதன் ஓட்டத்திலே வாடிக்கையாக அரும்பி வந்திருக்கின்றன. அதே போல வேதனை நெருப்பும் காலத்தால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வாட்டத்தைப் புகுத்தி வருத்தத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. காலத்தின் விநோதச் சுழற்சியிலே கலை எழில் ரோஜாவாகக் கொஞ்சியுமிருக்கிறது; எருக்கம் பூவாக நெஞ்சைக்குடைந்துமிருக்கிறது. "கலை வாழ்ந்தால் நாட்டின் நிலை வளரும்" என்பது சரித்திரப் பேராசிரியர்களின் பேனா முனைகளிலே தெறித்து வீழ்ந்த அனுபவ உண்மை.

பச்சை மாமிசத்தைப் புசித்து, பளபளக்கும் கற்களை மோதவிட்டு நெருப்புப் பொறி கிளப்பி, பழுத்த இலைகளை ஆடையாக்கி இடுப்பைச் சுற்றி, மனிதன் வாழ்ந்தான் காட்டுமிராண்டிக் காலத்திலே. அந்த அலங்கோலத்திலும் அவனோடு வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது கலை. மனிதனின் நினைவுக்கோடுகளை நீளமாக இழுத்து விட்டு அவனை அன்றைக்கும் இன்றைக்குமாகப் பிணைத்துக் காட்டிய தன் முழுப் பொறுப்பும் கலைக்கே உண்டு. விலங்குகளைப்போல வனங்களிலே அலைந்து திரிந்த மனித உள்ளத்தின் பரபரப்பும் பையப்பைய அவனை நாகரீகத்தின் பரந்த விளிம்புக்கு இழுத்து வந்ததென்றால் அப்போது கலை வாகனமாகப் பயன்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் வாழ நினைத்தான், வளைத்து நிற்கும் கொடுமைகளிலிருந்து மீள எண்ணினான். அப்போது அவனோடு கூடப்பிறந்த கலை எட்டிப்பார்த்து ஒளி நீட்டியது; வழி காட்டியது. அதன் அடிச்சுவடுகளிலே தோன்றிய நாகரீகம் இன்று உலகை ஆளுகிறது. கலை தன்னுடைய மெல்லிய பார்வையை நீட்டியும் மடக்கியும் உலகை நோக்கிச் சிரிக்கிறது, உள்ளத்து வெளியிலே உணர்ச்சியை விரிக்கிறது.

கலைத்தன்மை மட்டும் மனிதனின் கருத்து ஊற்றிலே கொப்பளிக்காமலிருந்தால் இன்றைய உலகம் இப்படி யிருந்திருக்கவே முடியாது. கலை, உலகத்தை வாழவைத்ததோடு தன்னையும் வாழ வைத்துக்கொண்டது.

அன்றைய மனிதனின் ஒவ்வொரு அசைவும் கலையையே இசைத்தது. பொங்கிப்

பூரிக்கும் கடலலையை நோக்கினன் மனிதன். பொன்னிறம் காட்டி எட்டிப்பார்க்கும் வட்ட நிலாவைக் கண்டான். பொலிவால் பூமியை மணக்கவைக்கும் பூக்காடுகளைப் பார்த்தான். பண்ணெழுப்பும் பறவைகளின் விடுதலை கீதம் வானமுகட்டிலே மோதிக் கவிழ்ந்தது கேட்டது. சிரிக்கும் சிவந்தியும், சினம் கக்கும் அரவமும் தெரிந்தன. அத்தனையிலும் கலை மிளிர்வதைக் கண்டான். கலைக்கேணியிலே கற்பனை ஊற்றைக் காலக் கடப்பாரையின் உதவியால் தோண்டினன். வாழ்க்கைக் கலயத்திலே அந்நீரை ஊற்றி வைத்து அதன் தராதரங்களை ஆராயத் துவங்கினன்.

கலை வளர்ந்தது. கண்டவர் இதயங்களிலே களிப்பு மலர்ந்தது. வாழ்க்கைமண்ணிலே வேரூன்றிய கலை மரத்திலிருந்து எத்தனையோ கிளைகள்....அத்தனையிலும் தேன் ஊற்று, தென்றல் காற்று....!

'கலை' கடந்த காலத்தை நிகழ்காலக் கண்ணுடியிலே பதித்துக் காட்டியது. நாட்டைப் பற்றி நினைக்க வைத்தது. நாட்டிலே பரந்து நிற்கும் இனம்பற்றிய இனிய வரலாற்றைச்சொன்னது. சொல்லில் வெல்லம் பாய்ச்சிய மொழியின் பெருமையைக் கூறியது. கலையின்சேவையால்தான் நம் நாட்டின் சென்ற காலம் செழிப்பின் கோலமாக மிளிர்ந்ததென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தமிழகத்து நெற்றியிலே தயவுக்கரங்கள் கொண்டு தங்கப்பொட்டிட்ட குறள்-சிலம்போசையின் அசைவிலே கற்பின் இசை பற்றிக் காவியம் பாடிய சிலப்பதிகாரம்-குடலைக் கிழிக்கும் வாள் வீச்சால் குவலயத்தையே நடுங்க வைத்த வரலாற்று வீரர்களின் வீரச்சிரிப்பொலியை விளக்கும் புறநானூறு-பிறை நிலாவை நெற்றியிலொட்டிய நங்கையரின் கரம் பிடித்துக் காதல் மகாகவிதை இயற்றிய அன்பு இதயங்களைப் படம் போடும். அகநானூறு - அத்தனையும் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரச் சுவடுகளிலே சரிகையாக ஜொலிக்கின்றனவென்றால் அது கலை உள்ளம் கொண்டோரின் கருத்துக்கள் கொட்டிக்குவித்த வாடாத பூக்கள் தானே....! 'கலை' எழுத்தாகிப் பழுத்த கருத்துக்களைத் தமிழகத்தின் கழுத்துக்கு மாலையாக்கியது. அந்த மணத்தை உறிஞ்சி, வாழ்க்கை ஒளி சிந்தியது.

'கலை' ஓவியமாகி ஒயில் நிரம்பியகாட்சிகளுக்கு உருவகம் கொடுத்தது. வாழ்க்கையின் இரு கோடிகளான இன்பமும் இன்னலும் கலைஞனின் இதயத்தில் நிகழ்ச்சிகளைக் கோவையாக்கின. நிமிர்ந்து நோக்கும் கழுத்தை வலிக்க வைக்கும் மாளிகை-நெஞ்சொடிந்து நிற்கவும் முடியாது குடலைக் காலியாக்கி வைத்துள்ள பஞ்சையின் குடிசை-இரண்டின் வேற்றுமைகளையும் ஓவியமாக்கி உலகத்துக்குத் தந்தது கலைஞனின் தூரிகை. பயந்து நடுங்கும் கோழிக்குஞ்சையும் பாய்ந்து தாக்கத் துடிக்கும் பருந்தையும் தீட்டினன்-அதன் பக்கத்திலே, பருவத்தைச் சந்தனமாக்கி உடலிலே அப்பிய பாவையையும், பசியெடுத்த உள்ளத்தைப் பிரதிபலித்துப் பழத்தைக் கசக்கி ருசிக்கத் துடிக்கும் வாலிபனையும் பொருத்தி நிறுத்தினன்-இங்கே கலையையும் வாழ்க்கையையும் ஒட்ட வைத்தான் கலையார்வம் கொண்ட மனிதன்.

'கலை' பாட்டாக மாறியது; நாட்டியமாகத் தேறியது. இசை அலைகள் இதயத்தைப் பிடித்திழுத்து இன்பத்தைப் பாய்ச்சின. அந்த அலைக்கரங்களின் வருடலிலே வாழ்க்கை தாலாட்டுச் சுகம் பெற்றது. சொல்லிலே சுகத்தைச் சேர்த்து மனித உள்ளத்திலே பூக்கொண்டு தடவியது இசை. இந்த இசைக் கலை மனிதனை எந்தக் காலத்திலும் சிக்க வைக்கும் போதைக்கூடமாகி விட்டது.

மிரளும் மான் ஓடியது, மிருது மங்கையும் ஓடினள்-அங்கே நாட்டியத்தின் சாயல். பாம்பு படமெடுத்து ஆடியது-பாவையும் அது போல ஆடினள்-நடனம் அப்போது சிரித்தது. பூங்கொடிவளைந்து வளைந்து வானத்தை நாடியது-புன்னகையால் நெஞ்சத்தில் புயல் கிளப்பும் பூவையும் வளைந்து தன் நடனக்கலையால் வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை நாடினள். வாழ்க்கையெனும் உடலிலே இன்ப நரம்புகளைக்கொண்டு வந்து கோத்தது நாட்டியக்கலை.

'கலை' கூத்தாக அரும்பிக் காட்டு மிராண்டிக் காலத்திய வாழ்க்கையை எதிரொலித்து விளங்குகிறது. வருடக்கரங்கள் காலத்தின் உடலை வருட வருட நாகரீகம் எப்படியெல்லாமோ வளர்ந்தது. நாடகம், நாட்டின் நிலையைப் படம்பிடித்துக்காட்டியது. நாடு நல்ல பாதையில் செல்ல வேண்டிய அவசியம் பற்றிய அறிவுக் கருத்துக்களைத் தெளித்தது. பண்பாடு, பகுத்தறிவு பற்றிப் பாங்குடன் சித்திரிக்கும் கருவியாகியது. நாடகக்கலை நாள்தோறும் சிறப்பை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

'கலை' மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கை அத்தனையிலும் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. உலகத்தில் அன்று முதல் இன்றுவரை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. எதிர்காலத்தையும் அலங்கரிக்கும் வண்ணம் எழில் நிரம்ப உருப்பெறுகிறது.

வாழ்க்கை நாரிலே சேர்க்கப்பட்ட பூ கலை. நிகழ்ச்சிகளை மாலையாக்கி உலகத்தின் கழுத்தை அணிவிப்பது கலை. வாழ்க்கை உடலின் உயிரணு கலை வாழ்வும் கலையும் பிரிக்க முடியாது பின்னிப் படர்ந்து ஐக்கியமாகி மனித இனத்தை என்றுமே வாழவைக்கட்டும்.

உழைப்பு

by

C. N. அருணாசலம் II Class II Group

கூலிக்கேற்றவேலை என்பது வணிக முறையின் அடிப்படையான உண்மைகளில் ஒன்று. அவ்வுண்மையை மக்கள் வாழ்க்கையோடு புணர்த்தி பொதுவாகத் தாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் உணவுக்கேற்ற உடலுழைப்பை மேற்கொள்கிறார்களா என்று நோக்கினால் இல்லையென்றே புலப்படும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் உணவு ஒரு பங்காயின் மேற்கொள்ளும் உழைப்போ அரைப் பங்குதானும் இல்லையென்றே கூறிவிடலாம் வருந்தத்தக்க இக்குறைபாடு நம் நாட்டிலே தான் குடிகொண்டுக் கிடப்பதாக மேனாட்டார் கூறுகின்றனர் மேனாட்டிலோ பதினைந்து பதினாறு வயதுக்கு மேற்பட்ட சிறுவர், சிறுமியர்களில் தன்னுழைப்பின்றி அகப்பட்டதையுண்டு காலங்கழிக்க விரும்புவர்களைக் காண்பதரிதாகுமென்று அவர்கள் பெருமிதத்துடன் கூறுகின்றனர் இந்நிலை நம் நாட்டுச் சிறார்கள் உள்ளத்திற் கொண்டு பின்பற்றற்குரிய தொன்றாகும். கடல் தாண்டக் கப்பலேறிச் செல்லுகையில் ஆங்குள்ள கப்பலூழியரின் தன்மையைக் கண்டு வியவாதார் எவருமிலர் அக கப்பலுக்கு யாதொரு இடையூறும் நேராதிருக்க அவர்கள் தங்களை மறுத்துத் தங்களுயிருக்குத் துணிந்து சோம்பலென்பது சிறிதுமின்றி அந்தந்த நேரத்தில் கருத்தோடு வேலை செய்வர். காலஞ்சென்ற ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் ஒரு சிறந்த கப்பல் வேலைக்காரரா யிருந்தார் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையே இத்தகைய உழைப்பின் பயனாகப் பொருளீட்டி உண்பதே உணவெனப்படும் எனவே பிறர் உழைப்பினால் வந்த பொருளைக்கொண்டு ஒருவன் உண்டு காலங்கழித்தல் உணவாகமாட்டாது என்பது தெளிவு. பாட்டன் தந்தை முதலியோர் தேடிவைத்த பொருளைக்கொண்டு செய்யும் பாடற்ற உயிர் வாழ்க்கையால் ஒருவன் உண்ணல் பயன் அடையான் என்பது திண்ணம். தந்தையொருவர் பெருந்தொகையை வைத்துவிட்டு இறந்தாரென வைத்துக் கொள்வோம் அவர் மகன் அதனைக் கொண்டு கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமென்று ஆடம்பரவாழ்வு நடத்தி வீண் செலவு செய்து விடுதல் கூடாது தன்னுழைப்பினால் வந்த ஊதியத்தைக் கொண்டே உயிர் வாழ்தல் வேண்டும் உத்தியோக முறையில் தொழில் செய்பவர்களிற் சிலர் கண்காணிப்பவர்களை வஞ்சித்து வேலை செய்வதுபோல நடித்துக் காட்டித் திங்கள் முதலிற் சம்பளம் பெற்றுப் பொய் மகிழ்ச்சியடைந்து வாழ்கின்றனர் சிலர் பிறரை ஏமாற்றியும், கைக்கூலிகொண்டு, சூதாடியும், அளவுகடந்த வட்டிப்பணம் பெற்றும் மனைவியின் உழைப்பின் பயனைப் பங்கிட்டுக் கொண்டும் கடவுட்பற்றுடையோன் போன்று உடையணிகளால் உருமாற்றிக்கொண்டு பிச்சையெடுத்தும் இச்சை பேசியும் இன்னும் இவைபோன்ற பற்பல அற்பவழிகளை மேற்கொண்டும் உடலோம்புகின்றனர் இவையெல்லாம் தானுழந் துண்டலின்பாற் படாவாம். உழைப்பாளியொருவன் நாளை நமக்கு உணவு எங்ஙனம் கிடைக்கும் என்ற ஏக்கங் கொள்ளான் இவ்விடத்தை விட்டால் மற்றெவ்விடம் போய்ப் பிழைப்பது என்று மனச் சோர்வடையான் நெற்றி வியர்வை நிலத்திலொழுக ஒரு வேலையைத் துவக்கி மனஊக்கத்துடன் அதனைத் திருந்தச் செய்து முடிப்பான் முடித்துக் கிடைத்த ஊதியத்தினால் உணவுப் பொருள்கள் பெற்றுண்டு இரவில் மெய் மறந்து நற்றுயில் கொண்டு வருந்தி உழைத்ததனாலாகிய மகிழ்ச்சியை

யடைந்து எவனுக்கும் எல்விதத்திலும் கடனாளியாகாமல் ஏறுபோற் பீடு நடையுடையவனாவான்.

உழைப்புக்கு அஞ்சா உளப்பான்மையுள்ளான் ஒருவனிடம் உணவு வழிதேடிச் சென்றடையும் உழைப்பின் அளவே உண்மையின்பம் உழைப்பின்மையே வறுமை; மடியே குடியைக் குன்றச் செய்யும்; உழைப்பினால் வந்ததை உண்டு எஞ்சியதை அஃதிலாதார்க்கு ஈவதே ஈகையாகும்; மெய்வருந்தின கூலிக்கு ஊழ் வேண்டா-என்றவை போன்ற படிப்பினைகளை உழைப்பாளி பொன்போற் போற்றுவான். நிற்க உணவிற் சிறந்த உணவு யாது என்னுங் கடாவிற்கு விடை நால்வகைத்தாய அறுசுவை யுண்டியோ, முக்கனியோ அன்றித் தேவர் அமிழ்து தானோ இவற்றுள் ஒன்றோ எல்லாமுமோ எனின் ஒன்றுமன்று எல்லாமுமன்று. இக்கடாவிற்கு ஏற்ற நேர்விடை நெல்லிக் கனியுண்டு நெடுநாள் வாழ்ந்த மெல்லியலாராகிய நல்லிசைப் புலமை நரை மூதாட்டியார் வரையறுத்துக் கூறியதேயாகும் அவ்வாறு அவர் தமிழுலகத்திற்குத் தந்து மக்கள் உள்ளுணர்ச்சியில் ஊன்றுமாறு ஊட்டி வைத்த பொன்மொழி **"போனகமென்பது தானுழந்துண்டல்"** என்பதாம்.

தமிழர் விழா

by

D. ராதாகிருஷ்ணன் IV U.C. IV-a

ஒவ்வோர் ஆண்டின் தைமாத முதல்தேதியன்று தமிழர்கள் பொங்கல் விழாவைக்கொண்டாடுதல் வழக்கம். உலகில் எந்த நாட்டில் வாழும் தமிழனும் பொங்கலை கொண்டாடுவது உண்டு. தமிழன் ஆங்கிலேயன் ஆதிக்கத்திலிருந்தாலும், நீக்ரோக்களுடன் வாழ்ந்தாலும், அமெரிக்க ஐஸ்வரியத்தில் புரண்டாலும், ஆப்ரிக்கக் காடுகளில் வாழ்ந்தாலும் நீலகிரிக் குன்றுகளில் இருந்தாலும் பொங்கல் விழாவைத் தவறாது கொண்டாடுவான். இப்பொங்கல் விழாவை தென்னாட்டின் அண்ணாமலை அரசர் முதல் வண்டி இழுக்கும் வரதன் வரை கொண்டாடுவார்கள. ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் தவறாது வரும். பொங்கல் நாட்டுக்கு நன்மையைத் தருகிறதா ? வீட்டுக்கு நல்வாழ்வை அளிக்கிறதா ? இந்தக் கேள்விகளை நாம் கேட்டுப்பார்ப்போம்.

ஆம். பொங்கல் விழா நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் நன்மையை நல்குகிறது. எப்படி? தமிழர்கள் ஆண்டுதோறும் அநேக விழாக்களைக் கொண்டாடுவது உண்டு. ஒவ்வொரு விழாவும் ஒரு குறிப்பிட்ட சடங்குக்காக ஏற்பட்டது. உதாரணமாக, நரகாசுரனைக் கொன்ற தினத்திற்காகத் தீபாவளியும், கிருஷ்ணன் பிறந்ததற்காக கிருஷ்ண ஜெயந்தியும், விநாயகர் உதித்ததற்காக விநாயக சதுர்த்தியும் ஏற்பட்டது. இதனால் என்ன லாபம்? ஆனால் விழா என், எப்போது, எதற்காக ஏற்பட்டது என்பதை நோக்குங்கால் நம் மனமெல்லாம் மகிழ்கிறது தாமரை சூரியன் வரவைக் கண்டு மகிழ்வது போல். ஆண்டுதோறும் உழவன் தன் வயலைத் திருத்தி உழுது பயிர்செய்து அதன் பலனை தை மாதம் பிறக்கும் முன்னே அறுவடை செய்கிறான் இந்த மாதம் பிறச்குமுன்பே கரும்பு, வாழை தெங்கு, மஞ்சள், நவதானியம் ஆகியனவெல்லாம் பெருத்த அளவில் விளைந்துவிடுகிறது. இது மட்டுமா? வண்டி இழுக்கவும், ஏர் உழவும், பால் கொடுக்கவும் பயன்படும் மாடுகள் எல்லாம் இந்தப் பருவத்தில்தான் கொழு கொழுவென்று வளர்ந்து எஜமானனைப் பார்த்து' "நாங்கள் செய்யும் உதவிக்கு எங்களை அலங்காரம் செய்து, வேண்டுவன ஈந்து ஆர்ப்பாட்டத்துடன் வீதி வழியே அழைத்துச் செல்வீரோ ?" என்று கேட்காது கேட்கும்.

இப்படிப்பட்ட பொங்கலைக் கொண்டாடுவது கடமையல்லவா என்று ஒரு நாள் கந்தன் நினைத்தான். சென்ற ஆண்டில் கந்தன் நன்றாக உழைத்ததின் காரணமாக இந்த ஆண்டில் அவனது நிலம் நன்கு செழித்து வளர்ந்தது நெற்குவியலை ஈந்தது. கந்தன் நெல்லை அரிசியாக்கி வள்ளியிடம் கொடுத்தான். அத்துடன் புதுப்புது ஆடைகளையும், செலவுக்குப் பணத்தையும் கொடுத்து அவளைப்பார்த்து "வள்ளி, இன்று பொங்கல் விழாவல்லவா! இதனை கொண்டாடும் பொருட்டு நம் வீட்டைச் சுத்தமாக்கி சுண்ணாம்பு பூசி அழகுசெய்து விட்டேன் வேண்டியன செய்து. குறித்த நேரத்தில் பிரகாசமாகி உலகின் உயிரினங்களுக்கெல்லாம் உவகையூட்டும் சூரியனுக்குப் படைப்பாய் என் கண்ணே" என்றான் குறித்த நேரத்தில் எல்லாம் செய்யப்பட்டு படைக்கத்தயாரா யிருந்தன. கந்தன் கண்ட வள்ளி காதலரே! மேல் நாட்டினரும் இந்த அறுவடை விழாவை "Harvest Festival" என்ற பெயரில் கொண்டாடுகின்றனர் அன்றோ என்றாள். "ஆம்" என்றான். ஆனால் நான் செய்திருக்கும் பலகாரங்களும் பட்சணங்களும் அவர்கள் செய்வரோ? என்றாள். என்னென்ன செய்தாய் சொல்லாய் கிளியே என்றான். கிளி பேசத் தொடங்கியது. "சீரகச்சம்பாவைப்பொங்கலாக்கி நெய்யை இட்டு, சீனியையும் போட்டு அதோ வைத்துள்ளேன். பகலவனையே பார்த்து நிற்கும் கரும்பின் பக்கத்தில் மஞ்சளை வைத்து, வடை, தேங்காய், பழம் ஆகியவைகளை வைத்தேன். இன்னும் பூக்களை மாலையாக்கி படத்தின்மேல் தொங்கவிட்டேன். இதோ தேங்காய்; அதோர் பால்! இங்கெ வாழைக்கன்று! அங்கே புத்தாடை! இன்னும் எங்கே எதை நிரப்பவிலலை நான் ? என்றாள். அவன் சொன்னான், "கண்ணே! மேல் நாட்டார் எப்படி கொண்டாடுகின்றனரோ யானறியேன். நீ என்ன செய்யாது விட்டாயோ தெரி

யாது'' ப்படியாகக் கணவ ஜப் டலேவிடப் டப் பாஷணை செய்து பொங்கல் விழாவைத் தமிழர் டாடுவர்.

பொங்கலுக்கு முன் 'போகி' என்றொரு பகுத்தறிவுப் பண்டிகையன்று வீட்டில் உதவாது கிடக்கும் பொருள்களை யெடுத்து கொளுத்துவார்கள். மூன்றும் நாள் மாடுகளைக் குளிப்பாட்டி அதன் பாதங்களுக்கும் கொம்புகளுக்கும் வர்ணம் தீட்டி அதன் மேல் பட்டாடை போர்த்தி வீதி வழியே ஊர்வலமாகக்கொணர்வர். நான்காம் நாளன்று மக்கள் எல்லாம் புத்தாடை பூண்டு தம் தம் மனையை விட்டு வெளிச்சென்று மற்றவர்களைக் கண்டு, "தங்கள் வீட்டில் பால் பொங்கல் பொங்கிற்றோ'' என்று கேட்டு மகிழ்ந்து வாழ்த்துக்கூறுவர். இதற்குக் காணும்பொங்கல் என்று பெயர். இப்படிப் பல கருத்துக்களையும் ஒரே சமயத்தில் பரவச்செய்து பலருக்கும் வேலை கொடுத்து மூடக் கொள்கைகளை விரட்டியடித்து, மக்கள் "எல்லோரும் ஓர் குலம்'' ; எல்லோரும் ஓரினம்'' என்ற கருத்தைப் போதிப்பதுதான் **பொங்கல் விழா.** இக்காலத்தில் பொங்கல் விழாவை "**நன்றி விழா**'' என்று அழைக்கின்றனர் என்? தொழிலாளிகள் தங்களின் தொழிலின் மூலம் தம் தம் பொருள்களை கொடுத்திருக்கிறார்கள் பொங்கலைகொண்டாட-அவைகளை அனுபவிப்பவர் நன்றி தெரிவிக்கிறார்கள் அல்லவா ? பெயர் பொருத்தம் சரி தானே !

வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன்

by

ஆல்பர்ட் தேவதாஸ் III-ம் வகுப்பு I-B பிரிவு

"தமிழ்வரம்பறுத்த தண்புனல் நன்னாட்டின்" பொற்காலம் சங்ககாலம் எனப்படும். அக்காலத்தில் அறத்தின் ஆட்சியும் அன்பின் அமைச்சும் ஒன்றாக இயைந்து பைந்தமிழ் நாட்டைப் "பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு" என்று வேற்று நாட்டினர் போற்றும் வண்ணம் செய்தன. "வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரியும் வையை என்னும் பொய்யாக் குலக்கொடியும்" தண்டமிழ் நாட்டைப் பைந்தமிழ் நாடாக்கின முத்தமிழும் தழைத்தோங்கிய அக்காலத் தமிழகம் இங்ஙனம் ஊருண் கேணியாய்' நிழலில் நீளிடைத் தனி மரம்போல் உயர்ந்து பல் புகழுடன் விளங்கியது. பாநலம் மிக்க பாவலரும், பாடல் வல்ல பாணரும், கான மயிலை ஆட்டத்தில் விஞ்சிய விறலியரும் கவின்பெற ஆடிய இக்காலத்தில்தான் மலைக்கண் எழுந்த மாமதியம் போல்—இன்னார் இனியர் என்று கருதாது ஒப்ப ஒழுகும் மாரியைப்போல்—குறியெதிர்ப்பைநோக்காக் குணதிசைச் செல்வனை போன்றும் ஆங்காங்கே சில வள்ளல்கள் தோன்றி இரப்பவர் எவ்வம் நோக்கி அறம்பல செய்தனர். அவர்களுள் பைந்தமிழ் நாட்டின் சரிதையிலே பொன்னேட்டைத் தனதாக்கிக் கொண்ட வையம் புகழ் வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனும் ஒருவனாவன்.

இவன் இயற்கை விளையாடும் நல்லூர் என்ற இன்ப ஊருக்குத் தலைவன். கொடைமடம் படுதலல்லாது படை மடத்தைக் கனவிலும் கருதாத—கண்டிராத காவலன். கண்ணகி என்னும் அரும் பெயர்ப் பாவைக்குக் கணவன்; பாணரையும் புலவரையும் மிகவிரும்பி அவர்தம் நட்பைப் பெற்றவன். வறுமை தங்கள் வீட்டில் அழிநடம் செய்த புலவர் பெருமக்கள் இவனின் வரம்பிலா கொடையினால் செல்வச் சீமான்களாயினர். இயற்கை அன்னையின் மடியிலே நாளும் தவழ்ந்த அவன் நாட்டையும் அரண்களையும் ஆடுமகள் குறுகினல்லது பீடுகெழு மன்னரால் குறுகவே முடியாது. தன் சீர்கெழு நாட்டை பாடிவரும் படித்துத்துறை போகிய பாவலர்க்கு இல்லையென்னாது ஈந்த காரணத்தால் கீழ்த் திசைச்செல்வனையும் தன் விழுமிய ஒளியால் விஞ்சி இருந்தான். இங்ஙனம் பழுமரம் தேடிச்செல்லும் பறவை போல் நாளும் புலவரும் பாணரும் அவன் நாளோலக்கம் நண்ணிக் கொடை இரந்து தம் சுற்றம் பேணி அம்மேலோன் புகழை, சோலையின் கண்ணே உள்ள மலர் மணத்தைச் சீரிளந்தென்றல் அள்ளிச்சென்று பரப்புமாறு போல் தமிழகமெங்கணும் சென்று பரப்பினர். இங்ஙனம் மக்களின் நல் அரவணைப்பிலே திளைத்த பேகனின் அருள் உள்ளம் எல்லையற்றுப் பரந்திருந்தது. அவனுடைய ஈர உள்ளம் தன்னையொத்த மாந்தர்தம் மாட்டு மட்டுமன்றி பறவை பாலும் சென்றது என்பதனை உலகோர் அனைவரும் உணரும் வண்ணம் அரிய செயல் ஒன்று நடந்தது.

கார்க்காலத்தில் ஒருநாள் மேகம் ஒன்று தன் பொறையைத் தாங்கமாட்டாது மழையைப் பெய்து மாநிலம் வளஞ்சுரக்கும் வண்ணம் அருளியது. அவனிடைய மலையகமெங்ஙனும் முரசுபோல் அருவி முழங்கியது. கானமெங்கும் முல்லைக்கொடிகள் முகையவிழ்ந்து மணம் வீசின. கானத்தின் கவின் நிறைந்த காட்சியையும், காற்றில் மிதந்து வந்த மலர் மணத்தையும் நுகர்ந்தவண்ணமே பேகன் சென்றுகொண்டிருந்தான். அப்போது கொண்டலைக் கண்ட தோகைமயில் ஒன்று தன் மாயிரும் தோகையிலுள்ள மழைத் துளிகள் சிதறும் வண்ணம் தோகை விரித்து நின்றது. அது கண்டான் பேகன்: அவன் கருணை உள்ளம் மணிநிற மஞ்ஞையின் செயலை மாறுபடக் கருதியது. மாரிக்காலத்து மழையைத் தாங்காது தான் அது நடுங்குகிறது என்று நினைத்தான். உடனே, அதன் துன்பம் துடைப்பான் வேண்டி தன் தோள்மீது போர்த்திருந்த பொன்னாடையை எடுத்து அதன் மீது போர்த்தான். பின் கானமயிலின் கடுங்குளிரைப் போக்கியதாக களிப்பு மிக அடைந்து தன் கோயில் புகுந்தான். இச்சீரிய செயலால் அடுபோர் பேகனின் இசை இந்நிலவுலகின் கண் எங்ஙனம் பரந்தது.

வளர்பிறை போல் வள்ளல் பேகனின் நல்லிசை நாளும் வளர்ந்ததோடன்றி முழுமதியின்

இடையே தோன்றும் களங்கம் போன்று அவன் வாழ்விலும் மாசேற்பட்டது. தன்மனைக்கிழத்தாகிய கண்ணகியைத் துறந்து காதற்கிழத்தி ஒருத்தியுடன் தான் பரிசில் நல்கும் கொடை மன்றத்தை மறந்திருந்தான். கணவனைப் பிரிந்த கண்ணகி இளங்கோவடிகள் தீட்டிய "நெஞ்சை அள்ளும்" சிலப்பதிகாரத்தின் கண்ணகியைப் போன்று புனையா ஓவியம் போல் பொலிவற்றிருந்தாள். பொற்பின் செல்வியாகிய சிலம்புக் கண்ணகிக்குக் கிட்டாத ஓர் அரிய வாய்ப்பு நல்லுளக் கண்ணகிக்குக் கிட்டியது. காதற் கொழுநனைப் பிரிந்த கண்ணகியின் துயரை நீக்கக் கோவலனிடம் யாரும் சென்று அறிவுரை கூறினார்கள் இல்லை. ஆனால் பேகனின் செயல் சீரியதன்று என்பதை அவனுக்கு நயமாக எடுத்துக்கூறி அவனை நன்னெறிப் படுத்த நாநலம் வாய்ந்த பாவலர் பலர் முன் வந்தனர். அன்னவருள் பரணர், கபிலர், அரிசில் கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் போன்ற அன்பின் குன்றுகள் பேகனின் ஒழுகலாற்றை நெறிப்படுத்த அறவுரை கூறினர். இன்னவரின் வேண்டுகோள் என்னவாயிற்று என்பதை அறிய பாடல் ஒன்று தற்கால கிடைத்திலது எனினும் மடத்தகை மயில் குளிரால் நடுங்குமென்று அருள் செய்த அவன் தன்னுடைய இல்லாள் வருத்தங் கண்டும் அதனைக் களையாமலிருந்திருக்கமாட்டான் என்று துணிந்துக்கூறலாம். அருளுடைய அவன் நெஞ்சம் நாவலர் மொழிப்படி நடந்து உலகின்பம் துய்க்கவே ஒருப்பட்டிருக்கும். பிரிவுத் துயரால் வாடிய கண்ணகியின் மெலிந்த தோள்கள் பேகனின் கூட்டுறவால் மீண்டும் பூரித்திருக்கும்; துன்பக்கண்ணீர் சிந்திய அவள் மையுண்ட மதர்க் கண்கள் இன்பக்கண்ணீரால் ஒளிமிகுந்து விளங்கி இருக்கும். நெய்யும் பூவும் மறந்த கூந்தலிலே அகிற்புகையும் கலவையும் புதுமலரும் மணம் பரப்பி இருக்கும். இவ்வனைத்திற்கும் மேலாக அறம் வென்று தீமை தோல்வியடைந்திருக்கும். இவ்வரிய செயலைச் செய்து முடித்த அரும்புலவரே அறச்செம்மல்களாவர். வாழ்க அன்னவரின் ஈடு இணையிலாப் பெருவாழ்வு!

సెలవులు

by

M. RAGHUNATHA, II CLASS.

[గత సంవత్సరము కళాశాల లలితకళాసమితి యాధ్వర్యమున జరిగిన తెలుఁగు ఏకాంకనాటికల పోటీలోఁ ప్రథమ బహుమతి నందిన నాటిక.]

'సెలవులు' అను నాటకము విశ్వకవి శ్రీ రవీంద్రనాథ టాగూరుగారు రచించిన కథలలోని 'జన్మస్థానమునకు తిరిగిపోవుట' (Home coming) అను నొకకథను ఆధారంగా తీసికొని వ్రాయబడినది. కలకత్తాకు సమీపములో ఒక గ్రామము ఉంటుంది. ఆ గ్రామములో ఒక వితంతు తన యిద్దరితనయులతో కాలక్షేపం చేస్తూ ఉంటుంది. పెద్దకొడుకుపటీకునిఅల్లర్లను సహింపజాలక చాల ఇబ్బందులు పడుతూఉంటుంది. ఆసమయములో ఆమె సోదరుడక్కడికి వచ్చి తాను పటీకుని కలకత్తా తీసికెళ్ళి చదివిస్తానంటాడు. పటీకుడు కలకత్తావంటి మహానగరంలోచదువుకొంటానికి చాల సంతోషిస్తాడు. మామతో కలకత్తా చేరుకొంటాడు. జన్మభూమిని వదలి ఆ వాతావరణములో నివసించుట నరకమని తెలుసుకోలేక పోతాడు. మొదట్లో ఇంట్లో అత్తపెట్టే కష్టాలకు, పాఠశాలలో పంతుళ్ళిచ్చే శిక్షలను అనుభవిస్తూ ఉంటూ స్వగ్రామం, తన తల్లిని స్నేహితులను వదలి ఎందుకొచ్చామా అని దుఃఖిస్తాడు. పాపం పల్లెటూరిలో పుట్టి పెరిగిన అబ్బాయి ఆ పట్టణపు చదువులకు, ఆటలకు అలవాటు పడలేక అందరు పిల్లలచే నీచంగా చూడబడుతాడు. రాను రాను ఆ నగరజీవితమే నరకవాసమని తలస్తూ తనగ్రామానికెప్పుడు పోదామా అని రానున్న సెలవులకు నిరీక్షిస్తూ ఉంటాడు. రాను రాను వాని అత్త చాల నీచంగా చూస్తూ ఉంటే ఆ తపోరు పడలేక సంతోషమనే దాన్నే జీర్ణించుకొని, తన యిల్లు, తన తల్లి, తన గ్రామాన్ని తలచుకొంటూ కృంగి కృశించి ఆ జీవితానికేభయపడి బెంగపడి చనిపోతాడు. పాపము! తా నిన్నాళ్ళు ఏ సెలవులకై కాచుకొని ఎదురుచూశాడో ఆ శెలవుదినం ఆ నాటితో ప్రారంభమై పోతుంది. అప్పట్నుంచి అవే దీర్ఘ కాలపు తరుగని సెలవు లయిపోతాయి ఆ బాలునికి.

పాత్రలు :

పటీకుడు : కథానాయకుడు.
మాఘుడు : పటీకుని సోదరుడు.
కామేశ్వరమ్మ : పటీకుని తల్లి (వితంతువు)
రమేశులాలు : పటీకుని మేనమామ.
జానకి : రమేశులాల్ గారి భార్య.
అప్పన్న : నౌకరు.

పై వారేకాక ఇంకా కొంతమంది కూడ వస్తారు.

1 వ రంగము

(నదీప్రదేశంలో పడవలు, తెరచాప కొయ్యలు చిందర వందరగా పడివుంటాయి. కొందరు పిల్లలు ఆపడవల్లోను, పడవసందుల్లోను దాక్కొంటారు. మాఘుడు తెరచాప కొయ్యమీద కూర్చొని యోచిస్తూవుంటాడు. పటీకుడు పాటపాడుతూ ఉషారుగ ప్రవేశిస్తాడు)

పటీకుడు: అంతా మాయయేనా జగమంతా మాయయేనా. (ఆగి) ఒరేయి ఎక్కడున్నారా అందరూ. అరె నిజంగా మాయ లాగున్నదే. ఇంతసేపూ దూరనుంచి పిల్లల అరుపులు విన్నాను. తీరాదగ్గరకొస్తే ఒక్కరు కనబడరే. ఈ రోజు ఆదివారంకదా! ఆరుగంటలకే యిక్కడికొచ్చి చేరుకొంటామన్న వెధవ లింకారా రేదే! ఎండకూడ బాగా వచ్చేసింది. ఇంకా వచ్చినట్లు .లేదు వెధవలు.

మ్యావ్, మ్యావ్ మని పడవసందుల్లోంచి శబ్దం వినబడుతుంది.

పటీకుడు : (పడవలవైపు చూచి) అరిపిడుగుల్లారా యిక్కడ దాక్కొన్నారూ! నన్నే మోసం చేశారే!

పిల్లలందరూ బిలబిలమని బయటపడుతారు.

1. బాలుడు : ఒరేయి మేమంతా యిక్కడికొచ్చి అర్ధగంటసేపయి పోయిందిరా. నీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాము.

2. వాడు : నీవొచ్చేది దూరనుంచి చూచి ఏమారుద్దాం అని అలా దాక్కున్నాం గమ్మత్తుకి.

పటీకుడు : సరేలేరా ఆ మాటలలాఉంచి మన ఆటలసంగతి ఆలోచించండ్రా ముందు.

3. వ బాలుడు : అవున్రా. అప్పుడే చాల పొద్దు పోయింది. అసలీవాళ ఆదివారంగా. అన్ని ఆటలు ఆడుకుందాం.

4. బాలుడు: మొదట్లో దాగుడు మూతలాడుకొందాం. తరువాత అన్నీ ఒకటైన తరువాతొకటి ఆడుకొందాం లేరా.

పటీకుడు : ఏడవలేకపోయారు. ఛా దాగుడుమూతలేమిట్రా గీగుడుమూతలు. అవన్నీ ఆడపిల్లలాడే ఆటలు ఛూ సిగ్గులేదు. ఆడముండల్లా ఆలా ఎగరటానికి.

మాఘుడు: (తెరచాప కొయ్యమీద కూర్చొని) సిగ్గట సిగ్గు. అబ్బ ఆలేంది మనకేనట. అసలు వాడికుందీ సిగ్గు.

పటీకుడు : అప్పుడే హాజరయ్యావు యింటినుండి. నాతో తెల్లార్లేచి దెబ్బలు తినాలుందని కదూ! ఒరేయి జాగ్రత్త. వీపు చీల్చి పేగులు బయటికి లాగుతా! వొళ్లు దగ్గరుంచుకొని మాట్లాడు. ఇష్టంవుంటే మాతో ఆడుకో. లేక పోతే నోరు మూసుకొని యింటికి ఫో. అంతే.

మాఘుడు : అది నీవేం చెప్పక్కర్లేదులే.

పటీకుడు : అయితే నాజోలి కెందుకు రావాలి. నోరు కుక్కుకొని ఊరికే ఎందుకు పండిండ్రాదూ!

మాఘుడు : నువ్వెందు కనాలీ సిగ్గు లేదనీ.

పటీకుడు : అది నా యిష్టం. నిన్నొక్కణ్ణి మాత్రం అన్లేదే. నీతోబాటు అందర్నీకూడా అన్నానూ. అంతే.

మాఘుడు : నేనుకూడా నిన్నేమీ అన్లే. అంతే.

పటీకుడు : ఆరి వెధవా. మాటకు మాట బాగా వాదించేందుకు నేర్చుకొన్నావే పెద్ద మొగోడికి మాదిరే.

మాఘుడు : అబ్బ పెద్ద మహా మగవాడ్రా వీడూ!

పటీకుడు : నోరుముయి వెధవా. పళ్లు రాలగొడ్తా. ఇక్కడికొచ్చిందిగాక నన్ను పైగ నానా మాటలంటావు. పెద్దవాణ్ణి అన్ననే అని కొంచమైన మర్యాదక్కర్లా (కొంతసేపాగి) అనవసరంగా వాగి చేతులు చేసికోనివ్వకు.

మాఘుడు : ఈ మొఖానికి పెద్దరికం ఒకటి తక్కువా? దీనికీ పెద్దమనిషిని గౌరవించాలట. ఇంట్లో హోంవర్కు చేసుకోవాలని చెప్పి తెల్లారిందో లేదో చక్కా బయల్దేరి వచ్చేశాడు ఆట్టానిక్కి. ఈ దొంగ పెద్దమనిషిని మర్యాదగ చూడటం పాపం.

పటీకుడు మాఘుని సమీపించి ఛళ్, ఛళ్ మని రెండు చెంపలు వాయిస్తాడు.

మాఘుడు : అమ్మ బాబోయి, చంపేశాడ్రా దేముడోయి.

పటీకుడు : ఇంకపో వెధవ! ఇక్కడ నిలబడ్డావంటే బ్రతకవు జాగ్రత్త.

మాఘుడు : ఊ ఊ (ఏడుస్తూ) నేనెందుకు పోతా. నే నిక్కడే కూచుంటా. నా యిష్టం. నే నిక్కడే ఉంటా. ఏం చేస్తావో చెయి చూస్తా. (కూర్చొంటాడు దూలం మీద నే)

పటీకుడు: ఒరేయి అందరూ చేరి వాడు కూచున్న దూలాన్ని దొర్లించండ్రా. వెధవదొర్లుతాడు దొంతర్లాగా.

పిల్లలందరూ దూలాన్ని దొర్లిస్తారు. మాఘుడు దూలం పై నుంచి క్రిందికి దొర్లి ఏడుస్తూ చొక్కాలాగు దులుపుకొంటాడు.

మాఘుడు : ఉండండి వెధవల్లారా రేపు బడికిరారూ? వీడితోచేరి వీడి మాట విని మీరుకూడా చెడిపోతున్నారు! రండి రండి. రేపుబడికి రండి. అయ్యవారిదగ్గర మీకుపండగవుతుంది లెండి (పటీకుని చూచి) తిండికి యింటికిరావూ అమ్మతో చెప్పి డొక్కలు రెండూ చీల్పిస్తాగా.

మాఘుడు నిష్క్రమించును.

పటీకుడు : చచ్చాడు. వెధవ ఫీడ వదలింది. రాండ్రా కొంతసేపు నదిలోబడి ఈతాడుదాం. తరువాతన్నీ ఆటలాడుకొందాం.

ఇంతలో ఒక పెద్దమనిషి నలభై ఏండ్లుంటుంది. నరిసినతల. సంచి నొకదాన్ని చేతబట్టుకొని ప్రవేశిస్తాడు.

పెద్దమనిషి: నాయనా! చక్రవర్తులవారిల్లెక్కడుందో కాస్త చూపించవూ బాబూ.

పటీకుడు : అక్కడుంది. పో

పెద్దమనిషి: ఎక్కడుంది నాయనా? అక్కడనిఅంటే.

పటీకుడు : ఎక్కడుందో నాకు తెలియదు. కావలిస్తే వెళ్లి వెతుక్కొని కనుక్కో ఫో.

పెద్దమనిషి : సరేలే నాయనా! ఎందుకు నీకింత శ్రమ? నేనే వెళ్లి వెతుక్కుంటాలే?

ఆ వచ్చిన మనిషి ఒకవైపుకు వెళ్లిపోవును.

ఇంతలో పటీకు బాబుగారూ! పటీకు బాబుగారూ! అని అప్పన్న పటీకుని నౌకరు ప్రవేశించును.

పటీకుడు : అమ్మ చచ్చాన్రా మా అప్పన్నే! వచ్చాడూ! ఇంటికి పిలుచుకోపో వచ్చాడు. పోతే నాకేమో జరుగుతుంది విందీవేళ అమ్మదగ్గర.

అప్పన్న : (పటీకుని సమీపించి) రండి బాబు, రండి, ఇంటికిరండి. అమ్మగారు పిలుస్తున్నారు. తొందరగా రావాలంట.

పటీకుడు : నే రాను పో

అప్పన్న : రారూ? ఎందుకు రారూ?

పటీకుడు : ఎందుకు రారూ! నీ వెవరు అడగటానికి ? నాయిష్టం నే రానుపో.

అప్పన్న: అయితే సరేలెండి. బాబుగారు రారట అనీ మీ అమ్మగారితో చెప్పుతాలెండి.

పటీకుడు: చెప్పుకోఫో. నాకేం భయం లేదు.

అప్పన్న: సరే మీ యిష్టం. పోతున్నాన్లే.

అని రెండడుగులు ముందుకేసి గబుక్కున వచ్చి పటీకుని రెట్టలు రెండూ పట్టుకుంటాడు.

పటీకుడు: విడు అప్పన్నా! నన్ను వదలు. నా చేతు లెందుకు పట్టుకొంటావు.

అందరు పిల్లలు ఆశ్చర్యంగా చూస్తారు.

అప్పన్న: అబ్బ చిక్కింది పులి. వదలిపెడ్తే దొరుకుతుందా! బాబుగారూ! ఎట్లఅయినా పట్టన్నా ఈడ్చుకో రమ్మన్నారు అమ్మగారు. పదండి పదండి.

అప్పన్న పటీకుని లాక్కొని వెళ్లిపోవును.

ఒక బాలుడు: అరేయి ఈవాళందరూ ఎవరి మొహం చూచి లేచామోరా. ఇంకా ఇక్కడేఉంటేమనక్కూడా ఏం జరుగుతుందో? పదండ్రా ఇళ్లకు.

అందరు: నిజమేరా.

పిల్లలందరు నిష్క్రమిస్తారు.

తెర

2 వ రంగము

(పటీకునిల్లు. మాఘు డొకప్రక్కన ఏడ్చి ఏడ్చి వెక్కిళ్లు విడుస్తూ నిలబడి ఉంటాడు. కామేశ్వరమ్మ మాఘుని ప్రక్కన నిలబడి ఉంటుంది)

కామేశ్వరమ్మ: పోనీలే నాయనా! వాడు కొంపకు రానీ. ఏడవకు వాడిపని పట్తాగా.

అని ముంగురులను పైకిదువ్వి బుజ్జగిస్తుంది. ఇంతలో అప్పన్న పటీకుని లాక్కొని వస్తాడు.

కామేశ్వ: వచ్చావు దరిద్రం పీనుగా! మళ్లీ తమ్ముణ్ణెందుకలాకొట్టావు. చూడు బుగ్గలేలా కందిపోయాయో. వీపు చూడు ఏలా గీక్కుపోయిందో? తెల్లారిందో లేదో అప్పుడే ప్రారంభించావూ నీ ఒడు దుడుకుతనాలు? ఎందుకు వాణ్ణాలా తన్నావు చెప్పు.

పటీకుడు: (మౌనంగా నిలబడుతాడు)

కామేశ్వ: ఏం ముద్దుస్వరూపమా! బెల్లంకొట్టినరాతిలా అలా నిలబడుతావేం.

పటీకుడు: లేదమ్మా.

కామేశ్వ: ఏంలేదు నీ బొంద.

పటీకుడు: అది కాదమ్మా, తెల్లారినప్పట్నుంచితమ్ముణ్ణి తాకనైనా లేదు. అసలు నేను వాణ్ణి చూడ్డంకూడ చూడలేదు. తెల్లార్తోనో నీతో చెప్పి హోంవర్కు వేసుకోవాలని చెప్పి నా స్నేహితునింటి కెళ్ళానా. ఇంతసేపూ అక్కడే ఉండి యిప్పుడింటి కొస్తుంటే ఊరకనే నాకెదురై నన్నిక్కడికి లాక్కొచ్చేడే! దేవునితోడు తమ్ముణ్ణి నేను కొట్టనేలేదే. వాడూరికే నామీద చాడీలు చెప్తున్నాడే!

మాఘుడు: ఇంతసేపు నదొడ్డునే ఆడుకుంటూఉన్నాడే. అన్ని అబద్ధాలే అమ్మా! అన్నమాటలు నమ్మకే. నన్నక్కడేనే వాడు కొట్టిందీ.

అప్పన్న: నిజంగానండి అమ్మగారూ, పటీకుబాబుగారొట్టి పచ్చి అబద్ధాలాడుతుండారండి. నేను కూడ నదికాడుంటే చూచి ఇక్కడికి లాక్కొచ్చా. మొదట్లో రమ్మంటే రాలేదండీ. అందుకనే రెట్టలుబట్టి లాక్కొచ్చేశా.

కామేశ్వ: ఆరిదున్నపోతా! ఇంతలోనే యిన్ని అబద్ధాలాడేందుకు నేర్చుకొన్నావు? ఇట్లా అయితే నేనెట్లారా నీతో చచ్చేది, వస్తూవస్తూ రాజుగారి గుఱ్ఱంగాడిదయినట్లు నీ చేష్టలు మితిమీరిపోయి హద్దూపద్దూ లేకపోతూందే! నీ పూరకే వాణ్ణి బ్రతుక నిచ్చేటట్లు లేదే? ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వాణ్ణే చెట్టుమీద నుంచైనా పడేసి లేక ఏ గుంటలోనన్న త్రోసి వాడిప్రాణాలు కాస్తా తోసేలాగున్నావే, అబ్బ నీతోనే పడలేనురా తండ్రీ. నీ వే అండమాను దీవుల్లో ఉంటేనో బాగుండేది. ఇంట్లో పిల్లి బయట పులిలాగ తయారవుతున్నావు. నీవు నీ స్నేహితులూ, హనుమంతుని ఆటలోకోతుల్లాగా తయారై మొన్న రెడ్డోరితోటంతా నాశనంచేశారట. వాళ్లుమంచివాళ్లు గాబట్టి సరిపోయింది. నాలుగు మందలించైనా ఊరికే వదలారు. ఇంట్లోరంపే ఊళ్ళోరంపే. ఎప్పుడు బడికి రోకరానే! పొట్ట చీలిస్తే అక్షరం బయటపడదు. ఛా వెధవా! నీ నుంచి చూడు నాకెంత అప్రతిష్ఠ. థూ. ఈ బ్రతుకు బ్రతకటంకంటే ఎక్కడన్నపడి చావరాదూ. ఆ నువ్వెందుకు చావాలి మధ్య. నిన్ను చూడలేక నేనే ఎక్కడన్నాపోయి చావాలి. మీ నాయనతోపాటు నన్నూ ఆ భగవంతుడు తీసుకొని పోయుంటే బాగా ఉండేది.

'ఛా ఛ ఏంమాటలమ్మా అవీ' అని పటీకుడు నదీ ప్రాంతంలో చూసిన పెద్దమనిషి లోపలకొస్తాడు. పటీకుడు ఆశ్చర్యంగా చూస్తాడు. కామేశ్వరమ్మకూడా ఆయన్ను తెలియనట్లు చూసి ఎవరాఅని మరుక్కుపోతుంది.

పెద్దమనిషి: ఎందుకమ్మా అలాచూస్తావు. నేనే మీ అన్నను రమేశుని. నన్నప్పుడే మరచిపోయావా.

కామేశ్వ: (ఆశ్చర్యంగా) రమేశన్నయ్యవా! రా అన్నయ్యా. లోపలికి రా. ఎన్నాళ్ళయిందీ నిన్ను చూసి. (నమస్కారం చేస్తుంది) ఎన్నాళ్ళకొచ్చావ్.

కామే: ఓరేయి పటీకూ, మాఘూ మీ మామయ్యరా. చూడండీ నమస్కారం చెయ్యండి.

మాఘుడు పటీకుడు యిద్దరు నమస్కారంచేస్తారు.

రమేశు : ఆరివెధవా నీవేనట్రా అక్కడ కనబడింది. ఇల్లెక్కడంటే నాకు తెలియదన్నావే. పోనీలే తరువాత కష్టపడి వెతుక్కుంటు వచ్చా నేనే ఎట్లాగో.

కామేశ్వ : అమ్మ వెధవా నీకే యింటికిదారి చూపమంటే తెలియదన్నాడు. ఎంత పొగరు. ఎంత మదం ఎంత గర్వం. ఛీ నీచుడా! నీ వీరియింట్లో ఎట్లారా పుట్టావు, నా కడుపులో ఎందుకురా జన్మించావు. అమృతభాండంలో విషబిందువులా ?

రమేశు : ఛా అలా అనకూడదమ్మా ! నే ఎవరయింది వాడికి మొదట్లోనే తెలిసుంటే నన్ను లక్షణంగా సంతోషంతో ఇంట్లోకి తీసుకొచ్చి దిగబెట్టేవాడే! పాపం నేను వాడి మామని మొదట్లో ఎలా తెలుసు. నేను వాణ్ణి చూసి ఏడేండ్లయింది. పాపం నన్నువాడికి తెలియదు. నేను వాడికి తెలియదు. యిప్పు దేముందిలే. వచ్చానుగా యింటికి పోన్లే. సరే కాని రండి బాబురండి దగ్గరకురండీ ఏంచదువుతున్నారు నాయనా యిద్దరూ.

పటీకుడు మాఘుడు దగ్గరకొస్తారు.

ప : క్షమించు మామయ్యా.

రమేశు : ఛా క్షమార్పణెందుకూ ఆ మాత్రానికే. ఏమంత మహాతప్పు చేశావనీ. పోనీలే నాయనా ఏం చదువుతున్నావు నీవు ?

కామేశ్వరి : ఏం చదువులే అన్నయ్యా వాడిశ్రాద్ధం. వాడికొక చదువుకూడానా. గాడిదకొచ్చినట్లు పద్నాల్గేళ్లు. చిన్నవాడే వీడికంటె మేలు. ఘట్టుఘోరం ఏడుస్తున్నాడు వెధవ. రెండో ఏడు. వీణ్ణి తలిస్తేచాలు కడుపు మండిపోతుందన్నయ్యా.

రమేశు : ఛా అలా అనకుతల్లీ. ధరణిపండాలి దరిద్రం తీరాలి అంతేగా వీ డొక నాటికి మంచివాడుగాకపోడు.

కామేశ్వ : ఇంక వీడేమి వృద్ధికొస్తాడన్నయ్యా మీ బావ పోయిన తరువాత ఈ నాల్గు సంవత్సరాలనుండి వీడితో ఏగలేక అల్లాడిపోతున్నాను.

రమేశు : అవును, తల్లీ, అవును, యింట్లో ఒక మగదిక్కుంటే ఇన్ని యిబ్బందులుండవు. పాపం బావగారు పోయి నాల్గేళ్ళయింది. ా వువా ర్త వినికూడ అంతదూరాన్నుంచి రాలేకపోయాను. పాడు వ్యాపారాలు పదేళ్లనుంచీ రంగూన్‌లోనే. అంత దూరనుంచి అప్పుడిక్కడికి రాలేకపోయాను. ఇప్పుడంటే కలకత్తా వచ్చాను కాబట్టి యిప్పటికైన వచ్చా నిన్నూ బిడ్డల్ని చూచిపోదామని.

కామేశ్వ : అయితే అన్నయ్యా నువ్వు కలకత్తాలో ఉంటున్నావా.

రమేశు : అవును తల్లీ ! అవును దగ్గర్లో సంవత్సర్నుంచి ఉన్నా కాబట్టే ఇంతకాలానికన్నా వచ్చా.

కామేశ్వ : వదినా బిడ్డలు కులాసాయేనా ! ఇంతకు నీ కెంతమంది పిల్లలూ.

రమేశు: ఆ ఎంతమందమ్మా ! ఒక్కగా నొక్క నలుసు మగపిల్లాడులే. కృష్ణుడని పేరు. వాడితోపాటు మన పటీకూడ ఉండి చదువుకుంటే బాగుంటుంది. నాతో వీణ్ణి పంపుతల్లీ! నేను చదివించి వీణ్ణి సన్మార్గంలో సంచరింపచేస్తా, ఏమంటావు.

కామే : అంతకంటే నాకేం కావాలన్నయ్యా అదే పదివేలు, వీడితో రోజూ పడలేక అల్లాడిపోతున్నా అక్కడన్నా నాల్గుముక్కలు నేర్చుకొని బాగా వృద్ధికొస్తే నాకేం కావాలి. వాడికయ్యే ఖర్చులు కూడ పంపిస్తాలే.

రమేశు : సరేలే మహా ఖర్చులు. వాడికయే ఖర్చు నే చేయలేనా తల్లీ ఆ మాత్రానికి నీవు పంపించాలా అయితే ఓరేయ్ పటీకూ, నాతో కలకత్తావచ్చి చదువుకుంటావు గదా!

పటీకుడు : (సంతోషంతో ఎగిరి గంతేస్తాడు) తప్పకుండా మామయ్యా. నే కలకత్తా వచ్చి బాగా చదువుకొని మంచి పెద్ద గొప్ప ఉద్యోగం చేస్తా.

కామేశ్వ : అబ్బ! నాబాబు నా చిట్టితండ్రి. ఎంత మంచి మాటన్నావురా నాతండ్రీ. ఇంకనీవు పోతే నే నెలారా ఉండేది. ఎంతయినా! కొట్టినా తిట్టినా నీవు నాకు కొడుకువే గదూ మామయ్యతో కలకత్తా వెళ్లి చదువుకొంటావు గదూ.

పటీకుడు : అయితే మామయ్యా మన ప్రయాణం ఎప్పుడు మామయ్యా.

రమేశు : ఎల్లుండే.

కామే : ఏం అన్నయ్యా అంత తొందర. రాగా రాగా పదేళ్లకొచ్చావు. నాల్గురోజులన్నా లేక అప్పుడే పోతానంటావు. సరేలే వాడి మాటలకేం అప్పుడే తొందరచేస్తున్నాడు నిన్ను. సరే అన్నయ్యా భోజనానికి పొద్దుపోతుంది లే స్నానంచేద్దువుగాని. నీ గట్టిగా ఒరేయి అప్పిగా అప్పిగా నీళ్లర్లో నీళ్లుతోడి సిద్ధంచేయరా.

దూరంనుంచి సరే అమ్మగారు అనే గొంతు వినబడుతుంది.

కామే : లేయి అన్నయ్యా స్నానంచేసి వద్దువుగాని నే భోజనానికి సిద్ధపరుస్తా.

(కామేశ్వరమ్మ వంటింట్లోకి నిష్క్రమించును)

(రమేశులాలు, చొక్కావిప్పి టవలు భుజానికేసి ఇంకోవైపుకు పోతాడు)

పటీకుడు : ఒరేయి మాఘుడూ నామీద కోపమా తమ్ముడూ నే కొట్టిందానికి

మాఘుడు: నాకేం కోపంలేదన్నా

పటీకుడు : తమ్ముడూ యిలా చూడు నే కలకత్తా వెళ్తున్నాను. ఇంక అమ్మకు నీవేగా తోడు. అమ్మనేమి వేధించక బాగా చూస్తావుకదు. నే చదువుకొని ఇక్కడికి

సెలవుల్లో మళ్లీ వస్తానుగా. నే వచ్చేటప్పుడు నీకు రంగు రంగు బొమ్మలు, మంచిమంచి వింతైన వస్తువులు నీకు కావలసినవన్నీ తీసుకొస్తాలే. ఏం చూడు ఇక నా పెట్లో ఉండే గోలీలు, బొంగరాలు, దారపుండలు, రంగు కాయితాలు, గాలీపటాలు బొమ్మలు అన్నీ నీవే తీసుకొని ఆడుకో.

మాఘుడు : నిజంగా అన్నయ్యా.

పటీకుడు : ఊ నిజంగానే నే కలకత్తా వెళ్తున్నాగా నా కెందుకింక? అవి అన్నీ నీకేగా. నే పోయి మన స్నేహితులతో అంతా మామామయ్యతో చదువుకొందుకు కలకత్తా వెళ్తున్నా అని చెప్పొస్తా.

పటీకు పరుగెత్తుతాడు వీధిలోనికి.

తెర

3 వ రంగము

(కలకత్తానగరంలో రమేశులాలుగారిల్లు. పెద్దగది. ఒకవైపున ఒక పట్టెమంచం దానిమీద మెత్తపరచి ఉంటుంది. మంచంమీదమాత్రం రమేశులాలుగారి పుత్రుడు కృష్ణ కూచొని చదువుతుంటాడు. మంచానికి ప్రక్కగా మూలన పటీకుడు పుస్తకం చేతులో పట్టుకొని వుంటాడు. పటీకప్పుడే కలకత్తాచేరి కొన్ని నెలలు పైగ గడిచిపోయి యుంటుంది. మొట్టమొదటి రెండురంగాల్లో వలె కాక చాల మారిపోయి యుంటుంది. ఏదో బెంగగా ఆలోచిస్తున్నట్లు కనబడుతాడు. ముఖం విచారిస్తున్నట్లు కనబడుతుంది. చాల మనిషి తీసిపోయి చిక్కిపోయినట్లుంటాడు)

ఒరేయి పటీకా, కృష్ణా,ఎక్కడున్నార్రా అని జానకి, రమేశులాలుగారి భార్య ప్రవేశిస్తుంది.

జానకి : ఆరి మొద్దు వెధవా అంతసేపట్నుంచి గొంతు చించుకుంటున్నా వినటంలా! పాపం ఎందుకు వినబడుతుంది. ఎప్పుడూ వాడూరిమీద కలవరమే. వచ్చినప్పట్నుంచి ఊరేగాల, ఊరేగాలని ఊబ్బూతలూగుతున్నాడాయె. దరిద్రం పీడ అప్పుడే వాళ్ల ఊరికేగిపోయుంటే హాయిగా ఉండేది. ఇంతకు ఏం లాభం. వాడు పోవాలంటుంటే వాణ్ణి వదిల్తేగా, దేవుడు వరమిచ్చినా! పూజారి వరమివ్వద్దూ. అన్నట్లు ఈయనొకాయన ఉండే ఒక్క కొడుకూ చాల్లేదని చెల్లెలి కొడుకును కూడ ఒకణ్ణి యింట్లో చేర్చి ఆ వున్నవాని మతికాస్తా చెడగొట్టటానికి. అసలు నా సంసారమే నే ఈదలేక అల్లాడిపోతుంటే వీడొకడు దాపరించాడు కొంపమీదికి. ప్రతిరోజు నీతో ఏగలేక పల్లెటూరి వెధవా ఏం జేస్తున్నావక్కడ.

పటీకుడు : చదువుకొంటున్నానత్తయ్యా.

జానకి: ఏం చదువు నీ శ్రాద్ధం. ఎప్పుడూ ఆ మూల కూచోని చదవకపోతే వెలుగున్నచోట చావరాదూ, ఎక్కడున్నావే కంబళీ అంటే వేసినచోటే ఉన్నానే వెంగళీ అని ఎప్పుడూ ఆమూలే నీకు స్థానమైపోయిందే. ఏదైన దొంగిలించి,దొంగిలించి ఆమూలబెట్టి బాగా తినొచ్చుగా. అందుకని అట్టే అక్కడే అట్టిపెట్టుకుంటావు. ఇంతకూ అక్కడేం చేస్తున్నావు.

పటీకుడు : చదువుకుంటానని చెప్తినిగద త్తయ్యా.

జానకి: ఆరి వెధవముండా అప్పుడే వాదిస్తున్నావా. మరచిపోయి రెండోసారడిగితే ఇంతకూ నీకేం పెద్దతనం వచ్చింది అప్పుడే పదిహేనేళ్లొచ్చాయోతీరా పెద్దమనిషిమాదిరే వాగుతావే.

ఇంతకూ నేనేమని అడిగింది? ఏపని చేయక తెల్లార్లేచి ఆలా చదువుకూచొంటే నీ స్నానాలు గీనాలు చేయించటానికెవడు వచ్చిచేస్తాడు మీఅబ్బ. తెల్లార్లేవంగానే మహా చదివిపారేశేవాళ్ళాగా ఓపనీ చెప్పినప్పుడింకో పనిచేస్తా అసలు నిన్నెవడు చదవమనిచెప్పింది. వచ్చి లేచి స్నానకెళ్లి ఛావ్.

పటీకుడు : పరీక్షలు యింకానెలే ఉందత్తయ్యా బాగా చదువుకోవాలి.

జానకి : అబ్బ మహా చదివి వుద్ధరించావు. ఉట్టికెక్కలేనమ్మ స్వర్గానికెక్కుతుందా అన్నట్లు అసలే మొద్దువెధవవి పల్లెటూరివాడివి. ఏదో మీ మామయ్య యిక్కడికి లాక్కొస్తే వచ్చావు. మొక్కై వంగని దిమ్మానై మాత్రం వంగుతుందా అన్నట్లు చదువనేదేమిటో తెలియనివెధవవు నీకు పరీక్షలు కావలిసొచ్చింది. ఆ పరీక్షలో నెగ్గి ప్యాసవుతావు. లేయి లెయి మహా చదివి ఏడ్చావు కాని స్నానం చేసిరా.

జా : అప్పట్నుంచి కొట్టుకుంటున్నాను చెప్పావు కావుకదూ పసిపిల్లాడిలాగ ఏమి అర్థంకానట్టు రెండు మూడు సార్లడిగానే స్నానంచేశానని జవాబు చెప్పావు. గడ్డాలుమీసాలు వచ్చినా ఇంకా చిన్నిపాపవే మాట్లాడ్డానికి రాదుగా స్నానంచేశావా, స్నానంచేశావా అని రెండుసార్లడిగినా జవా బిప్పటివరకూ యిచ్చావుగావూ ప్రసంగాలువేరే ధోరణిలో మార్పించావు. స్నానంచేశానని చెప్తి వేనీళ్ళుచేశావ్, చన్నీళ్ళు చేశావ్ అని అడుగుతానుగదు అందుకు ఈవాళకూడ ఉండేవేణ్ణీళ్ళంతా చేశావా? ఉండే వేణ్ణీళ్ళంతా నాశనంచేస్తే మళ్ళీ కాచటానికి ఇంట్లో నౌకర్లెవరూ కుదర్చలామీవాళ్ళు. పెట్టుకునేందుకు డబ్బేమి మూటలు మూటలుగాకూడ పంపించలా!

పటీకుడు: చన్నీళ్ళే చేశానత్తయ్యా బావిదగ్గర తోడి పోసుకొన్నాను.

జానకి : ఇంట్లో చెట్టంతమనిషిని నేనున్నానే నన్ను మాత్రం అడిగిచేస్తే నీగంటరిగిపోతుందా. అందుకు నేనే మొత్తుకోవటం ఏపనీ నాతో చెప్పిచెయ్యమని బావి దగ్గరకెళ్ళి మునిగొచ్చావే అట్లే ఒకేసారి నీళ్ళుతోడి

గ్రమ్మలు రెండూ నింపి రావాలని నే వేరే ఒకసారి చెప్పి చేయిచ్చాలా.

పటీకుడు: మామయ్యా ఏంపని చేయొద్దనీ చాలాసార్లు చీవాట్లు పెట్టేడు. బాగా చదవాలన్నాడ త్తయ్యా. అసలు నాకివ్వాళ తలనొప్పి జ్వరంవచ్చేలాగుంది బాధగ ఉంద త్తయ్యా. ఏపని చెయ్యలేకపోతున్నా.

(రమేశువచ్చి చాటున నిలచి సంభాషణ మెల్లగా వింటూ ఉంటాడు).

జానకి: మీ మామయ్యకేం బాగా చెప్తాడు యుక్తులు. నీవు బాగానేర్చావు జిత్తులు. పాపం తలనొప్పి జ్వరంవచ్చేలాగున్న దన్నావుగా, ఆ నెపంబెట్టి బడెగరేద్దామా అని ప్లానేశావా! ఇంకేం కాళ్ళురెండు చాచుకొని ముక్కుమూసుకొని పడుకో! ఈ ఎత్తులకేం బాగానేర్చావు. నక్కలా జిత్తులువన్నటానికి బాగా నేర్చావు. ముప్పూటలు బాగ తినటం తెగతిరగటం, రాత్రి పక్షిలాగా కొంపచేరుకోవటం వొళ్ళుతెలయకుండా తెల్లారేవరకు వొకమొద్దు నిద్రలో మునగటం, ఇదేగా నీదినచర్య, చదువు గిదువూ ఏంలే పోతేగూడ ఇవన్నీ బాగా అలవాటుచేసుకున్నావులే తండ్రీ ఇంకేమీ మామయ్యస్తారు ఆయనగారితో చెప్పుకొని బడికిపోకుండా చేసుకో (మంచంపైనుండు కృష్ణుని దిగిచూచి) నీవు రారా నాయనా వాడితోకూడా చేరి చెడిపోకు. మేశే గాడిదతో కూసేగాడిదచేరి చెరిపినట్లు వాడితోకలని తిరిగి నీవొక వెఱ్ఱివెంగళప్పగా తయారవకు.

రమేశులాలు పళ్ళుకొఱుకుతూ ఆ ఏమిటే నీగోలా అని వాళ్ళెదురుపడుతాడు.

రమేశు:—అబ్బా నీపోరు వాడుపడలేడే ఎందుకే వాణ్ణలా సతాయిస్తావు పాపం. వాణ్ణూరికే ఉసురుపోసుకోకే. తండ్రిలేనిబిడ్డ. అసలే తల్లిదగ్గర్లోలేదు. వాళ్ళమ్మ దగ్గర్లో ఉంటే నీమాటలువిని సహించేదా. నాకళ్ళాంటి పెళ్ళానివి దాపరించావే! వాడేదో నాల్గుముక్కలు చదువుకొని యిక్కడికొచ్చాడు. అబ్బా వాణ్ణి బ్రతుకనియ్యలేడే. బాగా దాపరించావు వాడిపాలిటి. దయ్యం పెనుభూతంలాగా గయ్యాళిగంపవు.

జానకి: అబ్బ అవున్లెండి మీకళ్ళకు నేను, బ్రహ్మరాక్షసి, దయ్యం, పెనుభూతం, లంకిణి, శాకిని, ఢాకినీ, ఉ! అన్ని. చెప్పండి అన్నీ స్వరూపాల్లోను కనబడుతున్నానుగా పాపం (అని నిట్టూర్చును,)

రమేశు: చాలుచాలు వాణ్ణి తిట్టిపోసుకోక ఊరుకుంటే నిన్నెవరంటారు.

జానకి: అయ్యోరాతా నన్నన్యాయంగా అనటానికి, మీరూ యీ ఇంట్లోవాళ్ళు (పటీకునిచూచి) చాలదు. ఇంక పొరిగింటి యిరిగింటివాళ్ళుకూడా రావాలా ? ఊరకనే నేనేం వాణ్ణితిట్టిపోశాను చెప్పండి. అన్యాయంగా వాణ్ణితిట్టాలని నాకుమాత్రముంటుందా చెప్పండి. ఆ మాత్రం మీకుమల్లే వాడిమీద ప్రేమ నాకూ్కడాలేదా? వాడేం పరాయివాడా ?

రమేశు: అబ్బ ప్రేమట! ప్రేమ! అందులోను నీకు వాడిమీద భేష్ బాగుంది. కడుపులోలేంది కౌగలించుకుంటే మాత్రం వస్తుందా.

జానకి: అవున్లెండి మీకెప్పుడూ నేను వాణ్ణి ఆడిపోసుకునేదానిమాదిరేకనబడుతాను (పటీకునిచూచి)నీవైనచెప్పు బాబూ మీ మామయ్యకు నీమీద నాకు ప్రేముందోలేదో (ఒకసారి కఠినంగా, ఇంకోసారి వింతగా ముఖంపెటుతుంది)

రమేశు: ఆమాత్రం యిష్టముండేదానివైతే ఆపనీ, ఈ పనీ చేయమని బాధపెట్టి గొడ్డుచాకరీ చేయించకపోతే ఊరకుండలేవు. ఇక్కడ నీచాకిరీ, చేసిచేసి రోజు మనిషి చూడు ఎల్లా అయిపోయాడో? ఈవాళేదీ తలనొప్పి జ్వరం అన్నాడు. అప్పటికి వాణ్ణొదలక పీడిస్తున్నావు.

జానకి: అయ్యోరాతా నాకీమాత్రం అధికారంలేదా యీ ఇంట్లో అనడానికి. బావిదగ్గర చన్నీళ్ళెందుకు తోడిపోసుకున్నావురా ? రోజు చన్నీళ్ళే ఎందుకుచేస్తావురా ? అని అడగటానికూ్కడాలేదు. ఆమాత్రం మందలించటానికైనా నేనోచుకోలేదు. ఏమన్నా నోటి తిట్లక్రింద, మాటలక్రింద జమకట్టేస్తారు (పైకొంగు ముఖంపై కప్పుకొని ఏడుస్తుంది)

(గడియారం. ఠంగుమని అరగంట కొడుతుంది)

ర: చాల్లే మహాఏడ్చావుగాని గంట తొమ్మిదన్నర కావొస్తుంది. నీతోనే వాదించలేను (కృష్ణునిచూచి) ఒరే కృష్ణా నీవు లెయిరా అన్నంతిని బడికిపోదువుగాని, ఈవాళ పటీకురాడు బడికి. తలనొప్పి జ్వరం అన్నాడు పాపం. లీవులెటరు రాసిస్తా తీసుకోపోయియివ్వు. మీ మేష్టరుకు.

కృష్ణుడు: సరేనాన్నా రా అమ్మా అన్నంపెడుదువు రా నేపోవాలి.

పటీకుడు: లేదుమామయ్యా నేకూడ బడికివెడుతా. ఏమంతబాధగాలేదులే పరీక్షలు దగ్గరకొస్తున్నాయి. శ్రద్ధగా చదువుకోకపోతే ఎలా? చెప్పు మామయ్యా.

రమేశు: సరేనాయనా ! వెళ్ళు జాగ్రత్తగా వెళ్ళిరా ! తొందరగా యిల్లుచేరుకో (భార్యతో) వారికన్నాలు పెట్టి పంపు! నాకూ్కడ టైమయింది స్నానంచేసివస్తా. రమేశు ఒకవైపునుంచి వెళ్ళిపోతాడు.

జానకి: [illegible] తిండికి. ఏపాటుతప్పినా సాపాటు తప్పదుగా (అందరు నిష్క్రమిస్తారు) తెర.

98603

4 వ రంగము

(అదే ప్రదేశం. అదేగది. మొదటిరంగంవలే మంచం ఉంటుంది. ఈసారి మంచంపై కూర్చొని రమేశులాలుంటాడు. కృష్ణుడు క్రింద బండితో ఆడుకొంటూఉంటాడు)

జానకి: (ప్రవేశించి) ఏదో ఉత్తరంవచ్చినట్లున్నదే? ఎక్కణ్ణుంచివచ్చిందండీ? ఏ మా కవరు?

రమేశు: అవునే ఇప్పుడే నీతో చెబుదాం అనుకొన్నాను యింతలో నీవే అడిగావు. చూడు ఈవాళ మాచెల్లెలొస్తుందట. ఆమెనే ఈ ఉత్తరంరాసింది తాను రాత్రి ఎనిమిదిగంటల ప్యాసెంజరుకొస్తుందట. నేస్టేషను వెళ్ళి పిలుచుకోవస్తా. పాపం పుత్రవాత్సల్యం పటీకుని వదలిఎలా ఉండగలదు పాపం ఎన్నాళ్ళుండగలదు పరుగెత్తుకొనివస్తూవుంది. ఈసంతోషకరమైన వార్త పటీకుడు వింటే ఎంత ఆనందిస్తాడో పాపం. ఇంతకూ వాడెక్కడ ఒరేయిపటీకూ? పటీకు బాబూ (అని అరుస్తాడు)

జానకి: అసలు వాడింకా బడినుంచి రాలేదండీ వెధవ అక్కడా యిక్కడ తెగతిరిగి రాత్రి వస్తాడు తిండికి.

రమేశు: చాల్లే మరి మన కృష్ణుడొచ్చాడే! ఏరా కృష్ణా పటీకుడెక్కడ్రా నీతోబాటు యింటికి రాలా? ఎక్కడెళ్ళాడు చెప్పు.

కృష్ణు: నాకు తెలియదు నాన్నా.

రమేశు: బడినుంచి యిద్దరు కలసిరాలేదూ.

కృష్ణు: రోజు వాడునాతో కలసి రాడునాన్నా, ఈ వాళకూడ అదేమాదిరి. బహుశా వచ్చేవేళే అయింది నాన్నా వస్తాడు. అదీకాక, ఈరోజు పాపంమన పటీకుడు రోజూకన్న దెబ్బలెక్కువగా తిన్నాడు మా మేష్టరుచేత. ఎవడోపుస్తకంపోయిందని రిపోర్టిచ్చాడు. క్లాసంతా వెతికారు, కాని పుస్తకం దొరకలా. సరే అనుమానం ఎవరిమీద్రా అని వాణ్ణడిగితే మన పటీకుడే దొంగిలించాడని అనుమానం అన్నాడు. ఇంకేంఆ పాడు మేష్టరు నిజం తెలుసుకోకుండా మన పటీకుని వళ్ళు తెలియకుండా చితక తన్నాడు. తీరా కాసేపటికి మా స్కూలు ప్యూనొచ్చి వానిపుస్తకం ఆటస్థలంలో దొరికిందని తెచ్చి యిచ్చాడు. అన్యాయంగాదెబ్బలుతిన్నాడు పాపం పటీకుడు.

రమేశు: అయ్యో దేవుడా! నానెత్తిమీద బండ పడిందికదరా? ఇంటికొస్తే యింకా ఏం జరుగుతుందో అని వాడెక్కడికయినా పారిపోయియుంటాడు కొంప తీసి. పాడుముండా నేమొదట్నుంచి కొట్టుకుంటున్నా వాణ్ణి ఏమీ అనకు వాడిమనస్సు నొప్పింపకుఅని. నాకు బాగ తెలుసు నీక్రింద వాడు బ్రతుకలేడని ఎప్పుడో ఓసారి పారిపోతాడని. నానెత్తిన నిప్పులు చెరిగావు కదే. జ్వరంవేరే వచ్చింటుందే కదే ఎక్కడపోయుంటాడో కదా! రాత్రి వాడమ్మవస్తే నే ఏం చెప్పనే. పోయివెతుక్కొస్తా.

(రమేశు నిష్క్రమించబోవును. ఇంతలో పోలీసులు పటీకుని పట్టుకొని లోనికొస్తారు. పటీకుడు మైకంలో ఉంటాడు.)

పోలీసు: సార్ ఈ అబ్బాయి మీ అబ్బాయేనా?

రమేశు: అయ్యో మావాడేకదండీ ఏమయింది ఏమయింది పడకమీద పడుకోబెట్టండి (అని మంచం వద్దకు పోయి పటీకుని పడుకోబెడుతాడు) అయ్యో బాబూ మైకంకూడ తేరినట్లు లేదు. అబ్బ! శరీరం ఎంత వేడెక్కింది!

పటీకుడు చలికి వణుకుతూ ఉంటాడు.

జా: అరె కృష్ణా ఆరగ్గు నిలా తీసుకురారా కప్పుదాం కృష్ణుడు రగ్గు తేగా కప్పుతాడు రమేశులాలు.

రమేశు: బ్రతికించారుసార్, నే నిప్పుడేఈ అబ్బాయి కోసం వెతకను పోతూఉంటిని. దేవుడే మిమ్మల్ని పంపించి బ్రతికించాడునన్ను.

2-వ పోలీసు: పాపం ఈఅబ్బాయి ప్లాటుఫారం మీద మూల్గుతూ పడుకొన్నాడు. పుస్తాకలు అవీఉండేది చూచి ఎవరో స్కూలబ్బాయి అయిఉంటాడనుకొన్నాం. తీరా ఓపుస్తకంమీద మీ విలాసంచూచి మీఅబ్బాయి అయిఉంటాడని యిక్కడికి తీసుకొచ్చాం, ఇంక మేము వస్తాముసార్.

రమే: చాలథ్యాంక్సు.

పోలీసులు వెళ్లిపోతారు.

రమేశు: పటీకుబాబూ పటీకుబాబూ అని మంచం వద్దకువచ్చి తలమీద చెయివేస్తాడు) అబ్బ తల కాగిపోతున్నదే,

పటీకుడు: (కళ్లుతెరచి, మెల్లగా) మామా, శెలవులెప్పుడిస్తారుమామా నేఎప్పుడు మావూరువెళ్తానుమామా ఎప్పుడొస్తొంది మామా! ఆవైశాఖమాసం ఎప్పుడు? వేసవి శెలవులుమామా! అమ్మా; అమ్మా (అని మూలుగుతాడు)

రమేశు: జ్వరం తగ్గిపోనీ వెంటనే మీయింటికి పోదువు! నేపోయి మన పక్కింటిడాక్టరును పిలుచుకొస్తా యిప్పుడేవస్తా పడుకోనాన్నా (జానకినిచూచి) ఒసేయి బాబునుచూసుకోపక్కింటి కెళ్లి డాక్టరును పిలుచుకొస్తా. రమేశు తొందరగా బయటికి అడుగులువేస్తాడు. పటీకుడు కళ్లుమూసుకొంటాడు. కొంతసేపైనతరువాత.

పటీకుడు: అమ్మా! అమ్మా! అమ్మా (అని కలవరిస్తాడు) రమేశు వస్తున్నా నాన్నా వస్తున్నా యిదుగో డాక్టరుగారొచ్చారు చూడు.

జానకి: అప్పణ్ణుంచి నిద్రలో అమ్మా అమ్మా అని కలవరిస్తున్నాడండీ!

డాక్టరు దగ్గరకొచ్చి పరీక్షిస్తాడు.

పటీకుడు : (నిద్రలోనే) అమ్మా అమ్మా (అని కలవరిస్తాడు మళ్లి)

డాక్టరు : ఒంటిమీద తెలివే వచ్చినట్లులేదేపాపం.

పటీకుడు : (మళ్లీ కలవరిస్తూ) మామా సెలవులెప్పుడొదులుతారు మామా! నే ఎప్పుడుమామా మాఊరెళ్లేది. అమ్మా అమ్మా నేనెప్పుడు తమ్ముణ్ణికొట్టనే. బాగా చదువుకొంటానే. నన్నేమిచేయకే! సార్ సార్ నేను కాదుసార్ దొంగని, నేనా పుస్తకందొంగిలించలేదుసార్, అత్తయ్యా నన్నుకొట్టా. నీవుచెప్పినపనులన్నీ చేస్తా. అమ్మా అమ్మా అమ్మా మామయ్యా శెలవులెప్పుడొస్తుంది మామయ్యా మాఊరెళ్ళాలి మామయ్యా అమ్మనిచూడాలి, అమ్మనుచూడాలి, అమ్మనుచూడాలి అమ్మా అమ్మా అమ్మా (కలవరిస్తూనే ఉంటాడు)

డాక్టరు : ఎప్పుడూ యింటిమీదబెంగే ఉన్నట్లుందండీ. ఎప్పుడూ అట్లానే కలవరిస్తున్నాడు పాపం. ఈ జబ్బింక ఈ అబ్బాయి తలిదండ్రులను చూస్తేకాని వదిలేటట్లులేదు. మనసు చాలచెదిరి విరిగినట్లున్నది. టెలిగ్రామ్ కొట్టి ఈ అబ్బాయి తలిదండ్రులను పిలిపించండిసార్.

రమేశు : ఈ అబ్బాయికి తండ్రిలేదుసార్, దేవునిదయవల్ల ఈవాళరాత్రే వాళ్లమ్మ ప్యాసెంజరుకొస్తానని ఉత్తరంరాసింది.

డాక్టరు : అయితే యింకేమి భయంలేదులెండి. ఈ మందివ్వండి ఇంకోగంటతాళి. యిప్పుడొక యింజక్షనిస్తా. (ఇంజక్షనిచ్చును) బహుశా ఇంక వీళ్లమ్మవచ్చేటయిమయింది, దగ్గరదగ్గర గంట ఎనిమిదికావస్తూఉంది, ఇంకేం భయపడకండి. నేవొచ్చి ఉదయం మళ్ళాచూస్తాం ఏం ఇంక నే వస్తా.

మనుష్యమాత్రులం మనం

by

D. G. NARAYANASWAMY, IV CLASS, IV-B.

[గత సంవత్సరము కళాశాల లలిత కళాసమితి యాజమాన్యమున జరిగిన తెలుఁగు కథానికల పోటీలోఁ ప్రథమ బహుమతి నందిన కథానిక.]

మనుషుల్ని సయితం తన్నుకుపోయే పెనుగాలి. చుట్టు ప్రక్కలా పైర్లూ బీళ్ళూ తప్పితే మరేవీ లేవు. నలు దిశలా మబ్బులు దట్టంగా కమ్ముకొని వున్నయ్. తలెత్తి ఆకాశంవేపు చూట్టానికే ధైర్యంచాలకుండావుంది. ఉరుముల గర్జనలు వింటూంటే ఆకాశంలో అమెరికాకు రష్యాకు యుద్ధం జరిగేటట్టనిపించింది. ఇంతలోనే ఏనుగ తొండాల్లాంటి చినుకుల్తో కుంభవర్షం ప్రారంభించింది. నిలవడానికి మరుగులేదు. వెనక్కు మళ్ళీ ఓ ఫర్లాంగు పరుగెత్తానంటే ఇల్లుచేరుకోవచ్చు సుఖంగా.

కాని నాకాళ్లు ముందుకే తీసుకపోతోంది. ఆవానలో ఆసన్నటి గనిమెలమీద పడుతూ చెడుతూ చిన్నచిన్న పల్లాల్లో కాళ్లు పెడుతూ పరుగెత్తుతూనే వున్నాను. ఇలా ఒక మైలు సాగింతర్వాత దగ్గరగావున్న గడ్డివామిని చేరాను. పక్కంగటికెళ్లి ముక్కుపొడుం పట్టుకరమ్మని మానాన్నంటే ముక్కుతో ఏడ్చే నేను, ఈ ఝుడివానలో ఆడుగుపెడితే మోకాటిలోతుకు దిగబడే అడుసులోపడి పరుగేస్తున్నానంటే నాకే ఆశ్చర్యం వేసింది.

ఇంతకీ ఈ కష్టమెందుకు? ఒక అందమైన స్త్రీ తన్నొకచోటికి రమ్మని తెలియజేసినపుడు, అందులోని ఎంతకష్టాన్నైనా భరించడానికి సిద్ధంగా వుంటాడు పురుషుడు. నేనూ ఆజాతికి చెందిన జంతువేనని వేరుగా చెప్పనక్కర్లేదు. కాని నేను కలియబోయే స్త్రీ అందరిలాంటిది కాదు. ఎవరినైతే మనపూర్వీకులూ, పెద్దలూ తల్లిలా భావించమన్నారో, ఆమె - అంటే మాగురువుగారి ధర్మపత్ని!!

నేను కనీ, వినీ, ఎఱుగని కలలెన్నో కన్నాను. ఎయ్‌సనోవర్, బుల్గానిన్లు భార్యల్ని మార్చుకున్నట్టు కూడా కలగన్నాను. కాని లక్ష్మమ్మ - గురువుగారి ధర్మపత్ని, కాకవేటికే ధర్మదేవత - నాకిలాంటి ఉత్తరం రాస్తుందని కలలోని కల్లోగూడా అనుకోడానికి వీల్లేదు.

లక్ష్మమ్మ పేరు చెవితే కాకవేటి గ్రామసులంతా చేతులెత్తి దణ్ణం పెడతారు. లక్ష్మమ్మ నిజంగా లక్ష్మీదేవే అంటారు. పర్వదినాల్లో సయితం గుళ్లోకి పోడానికూడా ఇల్లు వదిలేది కాదు. భర్త అగ్నిలో దూకమన్నా దూకుతుందంటారు అందరూ.

ఇంతా నేను వాళ్లింటకి ఏ రెండుమూడుసార్లో వెళ్ళాను, అదీ గురువుగారేదో పేపర్లు దిద్దమంటే. నేనూ స్కూల్ ఫైనల్ చదివేరోజుల్లో నాకు ట్యూషన్ చెబుతూండేవారు. పెద్ద చదువుల్లో చేరింతర్వాత ఆయనింటికి తఱచూ వెళ్లడం మానేశాను. అప్పుడు శలవులుగావుంటం మూలాన్ని వాళ్లింటికి పోవడం తటస్థించింది.

ఇన్నిరోజులుగా కనబడని శిష్యుడు కన్పడ్డపుడు నామీద అభిమానంకొద్దీ ఓకట్టపేపర్లిచ్చి దిద్దమన్నారు నన్ను! గురువుగారు, మొదటిభార్య గౌరమ్మ గతించింతర్వాత, ఆమెచెల్లెలు లక్ష్మమ్మని పెళ్ళాడాడు. గౌరమ్మ ఇరవైయేళ్లుగా ఎంతమంచిపేరు సంపాయించిందో; లక్ష్మమ్మ కాపురానికొచ్చిన ఇరవైమాసాల్లోనే అంత పేరూ సంపాయించింది. అలాంటి లక్ష్మమ్మ నాకీవుత్తరం రాసింది నిజమేనని నిరారణ చేసుకునేందుకు ఏ వందసార్లో చదివుంటాను వుత్తరాన్ని.

ఎందుకో ఆ కాకవేటి గ్రామస్థులమీద ఒక్కసారి అసహ్యభావం కలిగింది.

ఇంతలో ఎవరో ఒక స్త్రీ నేనున్న వామిదగ్గరకు రావటం గమనించాను.

'ఎవరది?' అని, కొంచెం దగ్గరికెళ్లి చూచాను.

'ఎవరూ - చినబాబా! ఈడికెందుకొచ్చా సామీ?' అంది ఆస్త్రీ గొంతునుబట్టి అది మా మావిడితోటకాపరి చెంచడి భార్య దేశి అని తెలిసికోగలిగాను.

'ఏమి దేశీ...యాడికి?'

'తోటకాడికయ్యోరా. వాన ఏం తట్టుకోగుల్లేదు సామీ'

మాట్లాడుతున్నాను. వర్షం మరీ ఎక్కువైంది. నేను దేశికి చాలా దగ్గరగా రావలసొచ్చింది. మళ్ళీ మనుషుల్ని తన్నుకుపోయేగాలి. దేశిని నేనెపుడు చేర్చిపట్టుకున్నానో

నాకే తెలీదు. నేను మళ్ళీ ఈ ప్రపంచంలో పడేటప్పటికి వాన పూర్తిగా తగ్గింది. పెద్దపెద్ద అంగలేసుకొంటూ వెనుదిరిగి మా ఇల్లుచేరాను. అన్నంకూడా ముట్టకుండా పక్కమీదపడ్డాను. కాని రెప్పలు వాలవు. నేనెందుకని ఇల్లు వదిలి బయలుదేరాను? నే చేసిందేమిటి? నామీద నాకే అసహ్యం పుట్టింది. చంపుకుందామనిపించింది. ఇంతలో...

దేశి తన ఐదుగురు పిల్లల్తోసహా నా కళ్ళముందు కన్పడ్డది. పొట్టిగా, నల్లగావుంది. ముప్పైమూడేళ్ళకు పైబడ్డ మనిషి. ఒక్కంట్లో నల్లగుడ్డులేదు. తఱచూ పొగాకు వాడ్డం మూలాన్ని ఆ గొగ్గిరిపళ్ళంతా ఎఱ్ఱగావుంది. జన్మలో తలస్నానం అన్నదెరుగని వెంట్రుకల గరుకుదనం కంటికి స్పష్టమౌతోంది. భరించలేక ఒక్కసారి పక్కమీద నుంచి త్రుళ్లిపడిలేచి ఇంత వక్కపొడి నోట్లోవేసుకొని శ్వేతకాష్ఠ మొకటి వెలిగించి, కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

లక్ష్మమ్మ ఒక్కసారి నాబుఱ్ఱలో మెదిలింది. ఆ అందమైన స్వరూపాన్ని చూచి ఆనందించేలోగా, ఆమె స్థానాన్నాక్రమించింది దేశి ప్రతిమ—మళ్ళీ. ఇలా ఏవేవో ఆలోచిస్తూండగానే అమ్మలక్కలు కళ్ళాపుచల్లే శబ్దాలు వినబడ్డవి. ప్రక్కకు ఒరిగి పూర్తిగా కప్పుకొన్నాను. తిరిగి కళ్లుతెరిచేసరికి గంట తొమ్మిది.

పళ్లు తోముకుంటున్నాను. మా అమ్మ చెంచడి చేతిలో ఏదో డబ్బు పెడుతూండడం చూచాను.

‘ఏరా తెల్లవారిందట్రా’ అంది అమ్మ

‘సరే కాని, చెంచడి కెందుకు డబ్బులిస్తున్నావమ్మా’—అన్నా

‘ఒరే! ఆ దేశిముండ బావిలో పడిందట్రా !!’

‘ఎవరూ? ఏదేశి?’

‘అదేరా చెంచడిభార్య’

ఆమాటల్తో నాగుండె కుత్తుకలో కొచ్చింది.

‘ఏరా అలా నిట్రాయిలా నిలబడ్డావ్’

‘ఆ...ఏంలేదు కాని, ఎందుకు చచ్చినట్టా అనమ్మా’ అన్నాను తడుముకోకుండా.

‘ఏమోరా-నల్లపూసలూ, బొట్టూ గట్టుమీద వుందట. అదిమాత్రం బావిలో తేల్తోందట.’

నాకు మతిపోయినట్టయింది. వెంటనే చెంచడి దగ్గరికెళ్ళి దేశెందుకు చచ్చిందో అడుగుదామనుకొన్నాను. కాని, దేశి శవాన్ని చూడాల్సొస్తుందనే భయంచేత మానుకొన్నాను. ఆరోజంతా మతి చెడ్డట్లే వుంది.

పక్కరోజు సుమారు ఆరుగంటలంటుంది. ఏం తోచడం లేదు. చెంచడితో మాట్లాడదామని తోట కెళ్లాను. వాడు మామూలుగా వుండేస్థలంలో లేడు. చెంచడి కూతురు గంగి సంకటి కెలుకుతోంది, టెంకాయాకులతో పేర్చిన చిన్న గుడిసెలో - అదే వాళ్లిల్లు.

‘ఏమే గంగీ, మీ అయ్యెక్కడ?’

‘లచ్చమ్మగారింటి కెళ్లాడు సామీ, మావిడాకులు తీస్కొని’

లచ్చమ్మ అనడంతోనే లక్ష్మమ్మసంగతి జ్ఞాపకానికొచ్చింది. అప్పుడే ఆచీకట్లోనే వెళ్లాను, లక్ష్మమ్మ కోసం వాళ్ళింటికి. పెరటిదారిని పట్టాను. ఆమె ఇంట్లో అడుగు పెట్టాను. కాసేపు రక్తప్రసరణ నిల్చినట్టయింది. అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసేసరికి నాకళ్ళను నమ్మలేకపోయాను, ఒక్కనిముషంవరకూ.

లక్ష్మమ్మ చెంచడితో......

శబ్దం చెయ్యకుండా చప్పున వెనక్కు మళ్లాను. మళ్ళీ మాయింటివేపు నడుస్తున్నాను.

లక్ష్మమ్మెక్కడ......చెంచడెక్కడ, ఆవిడ కులమెక్కడ...వీడి కుల మెక్కడ, ఆమె వయసెక్కడ...ఈమెవయ సెక్కడ...ఆమె అంద మెక్కడ...వీడంద మెక్కడ. అలాంటి లక్ష్మమ్మనా చెంచడితో...అనుకూంటూనే వున్నాను. ఇంతలోనే గడ్డివామిలోంచి దేశెక్కడ...నువ్వెక్కడ, దేశికులమెక్కడ ... నీకులమెక్కడ, ఆమె వయసెక్కడ...నీవయసెక్కడ, దేశి స్వరూపమెక్కడ...నీ రూపమెక్కడ - అని ఒక శబ్దం నాచెవుల్లోంచి దూసుకపోయింది.

అప్పుడే మనుష్యులు దేవుళ్లుకారని అర్థం చేసుకొన్నాను.

చిలిపి తెరలు

by

C. MOHANA REDDY, II CLASS.

[గత సంవత్సరము కళాశాల లలితకళాసమితి యాజమాన్యమున జరగిన ఏకాంకనాటికలపోటీలో ద్వితీయబహుమతి పొందిననాటిక]

భూమికలు

ప్రసాద్ : ఆఫీసరోద్యోగి. వయస్సు పాతికేళ్లు.

శాంత : అతని అర్ధాంగి. భర్తకంటే అయిదారేళ్లు వయస్సు చిన్న.

శోభ : ప్రసాద్ మురిపెంపు కుమార్తె. అయిదారేళ్లుంటాయ్.

అలివేణి : శాంత సహాధ్యాయి. సరిగ్గా ఆమెది శాంత వయస్సే.

మేష్టారు : ప్రసాద్ చిన్ననాటి మేష్టారు. వయస్సు 50॥ ఏళ్లుంటుంది.

(ప్రసాదరావుగారిల్లు. ముందు చావడి. చావిట్లో రెండు మూడు కుర్చీలు, టేబిలూ యిత్యాదులు అందంగా అమర్చబడి యుంటాయి ఎడమవైపుగా ఉన్న వంటింటి వాకిలీ, మేడమీదికి దారి చూపే మెట్లూ చావిట్లోలోనే కలుస్తుంటాయి. బయటనుండి వచ్చేవారికి కుడివైపునున్న ద్వారం స్వాగతం చెబుతూవుంటుంది. తెరలేచేసరికి గోడ గడియారం సరిగ్గా 8 గంటలు కొట్టింది... ప్రసాద్ ఏదో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ అటు యిటు తిరుగుతూ వుంటాడు. చప్పున ఏదో జ్ఞాపకంవచ్చి తిరిగి చూస్తాడు.)

ప్రసాద్ : అమ్మాయ్!

(జబాబు లేదు)

ప్రసాద్ : (కొంచెం పెద్దగా) శోభా!

'ఒస్తున్నా బాబాయ్' (అని లోపల కేక. రెండు నిముషాలకు శోభ ప్రవేశిస్తుంది. అందమైన పిల్ల. అయిదారేళ్లుంటాయి. ముద్దుముద్దుగా మాట్లాడుతుంది. నాన్నను 'బాబాయ్' అని పిలవటం అలవాటు.)

శోభ : ఏం బాబాయ్!

ప్రసాద్ : ఏం చేస్తున్నావమ్మా.

శోభ : లెక్కలేసుకుంటున్నా బాబాయ్.

ప్రసాద్ : నిన్నటి పాఠం వచ్చిందా?

శోభ : ఓ! ఎప్పుడో వచ్చింది.

ప్రసాద్ : ఇంగ్లీషు బాగా నేర్చుకొన్నావా?

శోభ : కష్టంగావుంది బాబాయి. అక్కడక్కడా తెలియటంలేదు.

ప్రసాద్ : అమ్మ నడక్కూడదూ?

శోభ : అమ్మనడిగితే 'వెళ్లవే, యిప్పుడు నాకు తీరికేదీ! మీ బాబోయ్ నడుగు'—అంటుంది. బాబాయ్ - మరేం - అమ్మకు ఇంగ్లీషు వచ్చా?

ప్రసా : రాకేమమ్మా? మీ అమ్మ S. S. L. C. పాసయింది.

శోభ : అమ్మ బాబోయ్! అంతపెద్ద చదువే? మరి నువ్వు అమ్మకంటె తక్కువన్నమాట.

ప్రసా : అదేమిటమ్మా - నేను B. A. పాసైతే.

శోభ : అది రెండక్షరాలేగా. అమ్మచూడు. S. S. L. C. నాలుగు అక్షరాల చదువు.

ప్రసా : అబ్బే! అది కాదమ్మా దానికంటె B. A. ఎక్కువ.

శోభ : అబద్ధం ఆడుతున్నావు. నాకు తెలీదూ?

ప్రసా : ఉస్. కాదమ్మా కాదు.

శోభ : అబ్బ. అవునంటే అవును.

ప్రసా : అబ్బో—నువ్వప్పుడే ఆడదానివై పొయ్యావ్—సరేగాని శోభా! మీ అమ్మేదీ?

శోభ : వంటింట్లో వుంది.

ప్రసా : ఏం చేస్తూంది?

శోభ : ఏం చేస్తూందా (అమాయకంగా నవ్వి) పిచ్చి బాబాయ్ - వంట చేస్తూంది.

ప్రసా : కాఫీ కాస్తూందా?

శోభ : కావచ్చు బాబాయ్.

ప్రసా : అబ్బ అంతా నీకు అమ్మ గుణాలే పట్టుబడ్డాయ్. మాటకు మాట నూటిగా చెప్పడం ఎక్కడ నేర్చుకున్నావమ్మా.

శోభ : అమ్మ చాలా మంచిది బాబాయ్.

ప్రసాద్ : అవున్నే. అలా అంటేనేగా మరో అరకప్పు కాఫీ దొరికేది. సరిగాని శోభా - అమ్మను ఒకసారి యిలా రమ్మను......త్వరగా.

(శోభ వెళుతుంది. ప్రసాద్ టేబిల్ మీది న్యూస్ పేపర్ అందుకొని పుటలు తిరగేస్తుంటాడు. ఇంతలో శాంత ప్రవేశిస్తూంది. పద్దెనిమిదేండ్లుంటాయ్. చామన చాయ. లోపల్నుంచి మెల్ల మెల్లగావచ్చి చప్పుడు చెయ్యకుండా యిటు ప్రక్కగా నిలబడి పోతుంది. ప్రసాద్ తలెత్తి చూస్తాడు. శాంత మొహంలో కోపచిహ్నాలు కన్పిస్తాయ్.

ప్రసా : (చిఱునవ్వు నవ్వుతూ) కోపం తగ్గిందా?

శాంత : (మొహం అటువేపుకు తిప్పుకొంటుంది)

ప్రసా : ఓ! యింకా ఉందన్నమాట - శేషం. ఎందుకీ కోపతాపాలు...ఏదో పెద్ద గొడవ జరిగినట్టు ఎందుకా మూతి బిగింపులు... నే నేమన్నానని?

శాంత : (తలెత్తిచూచి మళ్లీ తిప్పుకొంటుంది)

ప్రసా : of course! ఏదో అన్నాననుకో...అంత మాత్రానికే ఇలా అగ్గిలో బుగ్గి అయిపోవాలా... మాట్లాడవేం?

శాం : (విసురుగా) ఏం మాట్లాడాలీ.

ప్రసా : అదే - నేననేదీ...మాట్లాడదలచుకుంటే ఎన్ని లేవు; for example నా చేతిలో యీ పేపరు వుందనుకో— నువ్వు నా దగ్గరగా వచ్చి—'ఏమిటి పేపరు విషయాలు' అంటూ మొదలెట్టు - అప్పుడు నే నేమంటానంటే - 'అ ఏము న్నా య్. అంతా మామూలే. అమెరికావాళ్లు చెప్పేది యిదీ - దానికి ఇండియా ఏమంటుందంటే' - అంటూ నేను మొదలెడతాను. - That's all అంతటితో అదే మొదలు బాతాఖానీ.

శాంత : నాకు తీరిక లేదండీ.

ప్రసా : అంత తీరిక లేకుండా చేస్తున్నావన్నమాట; అందుకేనా యింతవరకు నా మొహానికి కాఫీ ఐనా పుట్టంది?

శాంత : ఇక్కడ కాఫీ చేసేది మనిషిగాని యంత్రంకాదు.

ప్రసా : యంత్రమైతే నాకింత బాధెందుకు. పొద్దున్నే తాగక పొయ్యానా? పోనీ చిట్టిదానికైనా కాసిన్ని పెట్టిస్తేచాలు. నాకయితే - ఏదో ఆ కాఫీ హోటలుంటుంది - ఆ వైపున దేవుడున్నాడు.

శాం : చేసుకోండి. మీ యిష్టంవచ్చినట్లు చెయ్యండి. నా కఖ్ఖర్లేదు.

ప్ర : అబ్బ - నువ్వెప్పుడూ యింతేగా- నేనేదో మహాగా దుబారాచేస్తున్నట్లు నీ భావన!

శాం : అప్పటికి తమరేమీ చెయ్యనట్టు—

ప్ర : of course! కాదన్నానా. ఏదో అప్పుడప్పుడు చేస్తాననుకో. ఎప్పుడూనా? అసలు నీచేతి కాఫీ త్రాగందే నాకేదీ జీర్ణం కాదనుకో.

శాం : అవన్నీ పోనీండి — కల్లబొల్లి కబుర్లకేమిలే! ఎందుకో పిలిచారట—ఏమిటో త్వరగా చెప్పండి. యింట్లో బోలెడు పనులున్నాయి.

ప్ర : మరేం లేదనుకో—అట్టే పెద్దవిశేషం ఏమీకాదు.

శా : అయితే వెళ్లొస్తా,

ప్ర : ఆఁ ఆఁ శాంతా!

శాం : (చుర చుర చూస్తూ) ఏమిటండీ!

ప్ర : నామాట పూర్తిగా వినవూ?

శాం : నా కవతల బోలెడుపనివుంది.

ప్ర : నాకు నీతో పనివచ్చేగా-యింతగా బ్రతిమాలడం.

శాం : (మండిపడుతూ) ఉహుఁ—యివేం నవ్వులాటలు కాదు త్వరగా చెప్పండి.

ప్ర : ముందు నువ్వలా కూర్చోవాలి.

శాం : అక్కర్లేదు.

ప్ర : My God. అదీ తప్పేనా—సరే. నువ్వుపట్టిన కుందేటికి మూడుకాళ్లేగా—హుఁ (దగ్గరికొస్తూ అనునయంగా) చూడు—అసలు నామీద నీకు కోపం ఎందుకొచ్చినట్టు?

శాం : (చిరచిరలాడుతూ ఆవైపుకు వెళ్తుంది)

ప్ర : నేను సిగరెట్సు కాల్చాననా? నీకోసం అవీ మానుకొన్నాగా...

శాం : (ఆదాట్న అందుకొని) నిజంగా మానుకున్నారా. యీ అబద్ధాలెందుకండీ?

ప్ర : There you are. అలా మాట్లాడవేం? That is what I want! అన్నట్టు శాంతాదేవిగారూ!

శాం : మాకేం 'దేవిగారు' అక్కర్లేదు.

ప్ర : Oh—తమకిష్టం లేదన్నమాట — అలాగేచూడు! నువ్వు యిప్పుడు నిల్చున్నపోజు—నీమాటల వైఖరి చూస్తుంటే నాకేం జ్ఞాపకంవస్తుంది తెలుసా?... నేనురాస్తున్న నాటకంలో అందమైన ఆ అప్సరాంగన నువ్వేనేమో అనిపిస్తూంది.

శాం : ఓహోహో-మాటల్లో మరిపించాలనుకున్నారేం?

ప్ర : శాంతాదేవిగారూ!

శాం : అదిగో మళ్లీ?

ప్ర : Sorry-Dear శాంతా! నామాట నువ్వుపూర్తిగా నమ్మవేమోగాని—సిగరెట్లు విషయంలో నే నెంత జాగ్రత్త వహిస్తున్నానో నీకేంతెలుసు—ఆ అంగడివాడికి తెలుసు.

శాం : అవునవును — పద్దురాసేది వాడేగా — వాడికే బాగా తెలుసు.

ప్ర : నన్ను పార్థం చేసుకుంటున్నావ్. ఈమధ్య ఎప్పుడైనా Berkley సిగిరెట్ నా జేబిలో వుండగా చూచావా? పోనీ అంగడివాణ్ణి అడగరాదూ.

శాం : పిల్లికి ఎలుక సాక్ష్యమట.

ప్ర : పోనీ నాకు నేను సాక్ష్యం అంటే నువ్వు నమ్మతావా?

శాం : అంతపిచ్చిదాన్ని కాదుగా.

ప్ర : సరేసరి—దానికి నేనేం చెయ్యను. ఇంటిఖర్చుల కోసం నెలకెంత ఖర్చయ్యేది ముందుగా బడ్జట్ వ్రాశాంకదా...బడ్జట్టులో నాఖర్చుకోసం - అంటే సిగిరెట్లకే అనుకో of course మనం ఎంత కేటాయించాము? 5 రూ. లు జ్ఞాపకం ఉందా?

శాం : నా మొహంలా ఉంది మీ బడ్జట్టు. నెలకంతా కానీ డబ్బులు చేతిలో వుండవ్ గానీ...

ప్ర : ఎందుకుంటాయ్. నెలకు పదిమార్లు చుట్టాలొస్తుంటే...

శాం : వాళ్లెవరు—మీవారేగా అందరు. బావగారంటే బావగారనీ...బొజ్జలెగరేసుకుంటూ వచ్చిపడతారు.

ప్ర : మీవాళ్లుమాత్రం తక్కువ తిన్నారేం. ఇటువేపు నుంచి వొకరు అటువేపునుంచి ఒకరు వొట్టిచేతుల్తో వచ్చి వాల్తారు. వరసలుపెట్టి పిలుస్తే వారం పది రోజులు యిక్కడే తిష్ఠవేస్తారు...వాళ్ళకంటేనా?

శాం : మీరు పెట్టే భిక్షంకోసం మావాళ్లేం రావటం లేదు. ఏదో నామీద ప్రేమకొద్దీ చూసి పోదాం అని వస్తారు.

ప్ర : మావాళ్లు కాల్చిపోదాం అని వస్తారా—మన అబ్బాయి—మనవాడే అనే మమకారంతో వస్తారు.

శాం : (వ్యంగ్యంతో) అయ్యో! మీరంటే ఎంత అభిమానమండీ వాళ్ళకు?

ప్ర : ఏం?

శాం : మెక్కిపొయ్యేందుక్కాదు వాళ్లొచ్చేది?

ప్ర : మావాళ్లయితే మెక్కిపోతారు. మరి మీవాళ్లో... శ్రీహరీ! కాపురాన్నే కొల్లగొట్టుకుపోతారు.

శాం : చాల్లెండి. మీమాటలు! నన్నంటే అనండి. పడతాను. మావాళ్లనంటే వూరుకోను. నాకీ అవమానం ఎందుకు. ముక్కానీపెట్టి ఒక్కజాబు రాసి పడేస్తాను.

ప్ర : పడెయ్యకు—పోస్టులో నేవెయ్—ఏంరాస్తావేం?

శాం : ఇంకా ఏముందీ. ఈ పాడుకొంపకు వొక్కళ్లూ రావద్దనీ.

ప్ర : బ్రతికించావ్. సగం ఖర్చులు మిగిల్చినట్లే.

శాం : మీవాళ్లొస్తే ఖచ్చితంగా చెప్పేస్తాను.

ప్ర : ఏమనీ?

శాం : వచ్చినదారినే వెళ్లమని...మర్యాదగా జాబు రాసేయ్యండి. అక్కడే పరువుగా ఉండిపోతారు. పాపం!

ప్ర : అంతేనా.

శాం : అంతే.

ప్ర : ఈవూర్లో నీస్నేహితులొస్తే.

శాం : మాట్లాడి పంపించేస్తా. సరేనా కాఫీ అయినా పెట్టివ్వను—మీ క్లాస్ మేట్సూ మీ ఆఫీస్ స్టాఫ్ వచ్చినా అంతే. చస్తే కాఫీ యివ్వటం ఉండదు.

ప్ర : అసలు చచ్చినా వారు కాఫీ ఏం తాగుతార్లే.

శాం : తమాషా లాడుతున్నారా?

ప్ర : కాదు. సీరియస్‌గానే తీసుకొంటున్నా. మరి నువ్వో, నియమము తప్పవుకదూ?

శాం : మీరు మాత్రం?

ప్ర : ఇద్దరమునూ. All Right.

(ప్రసాద్ గబగబా బయటికి వెళ్లిపోతాడు. శాంత టేబిల్ పైనున్న పుస్తకాలు అవీ సర్ది పెడుతూవుంటుంది. ఇంతలో బయట కేక వినిపిస్తుంది.) శాంతా! శాంతా!

శాం : ఎవరూ? (ద్వారందగ్గరకువెళ్లి) ఓఁ అలివేణీ. నువ్వా—లోపలికిరా.

(అలివేణి లోపలికొస్తుంది. శాంతకన్నా కాస్త టిప్ టాప్‌గా వుంటుంది. చేతిలో లెదర్ బేగ్ ఒకటిఉంది. రెండోచేతిలో ట్రంకు మోసుకొచ్చి ప్రక్కగా పెడుతుంది. మాట్లాడేటపుడు లెదర్ బాగ్‌ను అటుయిటూ వయ్యారంగా తిప్పుతూ మాట్లాడుతుంది.)

అలి : అబ్బ—మీయింటి కొచ్చేసరికి మా తాతలు దిగొచ్చారు.

శాం : ఊర్నుంచి యిప్పుడేనా రావటం?

అలి : నేరుగా మీయింటికే వస్తున్నా. అదేమిటి. అడ్రెస్ అలా యిచ్చావు— 31, పరంధామన్ స్ట్రీట్ అనేసరికి—అదేననుకొని నేరుగా ఆయింట్లోకెళ్ళా... లోపల ఎవరో ముసలవ్వ రాట్నంవడుకుతూంది. మీ Mother-in-law ఏమో అనుకున్నా...

శాం : బాగానే వుంది. తర్వాత?

అలి : అంతా చెప్పేసరికి యీ యిల్లుకాదమ్మాయ్. అటువేపుగా వెళ్ళమని సలహాచెప్పింది.

శాం : అంతవరకూ మంచిది. హటాత్తుగా యింట్లో కొచ్చినందుకు చీవాట్లు పెట్టలేదు.

అలి : అడ్రసు మారిందని వొక్క జాబుముక్క వ్రాయకూడదూ!

శాం : యివ్వాళో రేపో వ్రాద్దామనుకున్నా. ఇంతలో వస్తావని నాకేం తెలుసు.

అలి : అదేమిటే. B. A. పరీక్షకోసంతప్పకుండా వస్తానని Last month లో వుత్తరం వ్రాయలేదూ?

శాం : మరిచాను. వేణీ! ఏమిటో నాకీమధ్య మతిమరుపు జాస్తి అవుతూవుంది. పరీక్షలెప్పుడు?

అలి : గురువారంనుంచి పరీక్షలే—ఎటొచ్చీ వారంరోజులు వుంటాలే.

శాం : అహాఁ—తప్పకుండా! (అటుయిటూచూసి గుటకలు మింగింది)

అలి : ప్రసాద్ ఏడీ?

శాం : ఇప్పుడే అలావెళ్ళారు. రీడింగ్ రూముకేమో— వేణీ! పేపరుచూస్తూండూ. నేనిప్పుడేవస్తా.

(అలివేణి పేపరు చూస్తుంటుంది. కొంత సేపటికి కాఫీ కప్పుల్తో శాంత ప్రవేశిస్తుంది.)

శాం : వేణీ! ముందివి తాగు.

అలి : (అందుకొని త్రాగుతుంది) ప్రసాద్ అప్పట్లాగా నాటకాలవీ వేస్తున్నాడా?

శాం : అలాంటివేవీ వెయ్యటంలేదు.

అలి : అయాంసారీ! పెద్ద ఆఫీసర్ ఐపొయ్యారుగా. అసలు నాటకాలు వ్రాయటంకూడ మానుకున్నాడా?

శాం : అవిమాత్రం మానుకోరు. రాత్రిపూట ఏదో వ్రాస్తూనే వుంటారు. నాటకాలనీ - నవల్లనీ.

అలి : అవివ్రాయటం నీకిష్టం లేదా?

శాం : ఇష్టం లేకేం!

అలి : మరి అంతకష్టంగా మాట్లాడుతున్నావ్.

శాం : వ్రాస్తూ కూర్చుంటే యిక తిండితిప్పలే జ్ఞాపకానికి రావు.

(రెండుక్షణాలు నిశ్శబ్దం)

శాం : అలివేణీ! నీపాటలువిని ఎన్నాళ్ళయింది? ఎప్పుడో చదువుకొనేటప్పుడు విన్నాను అంతే...

అలి : పోనిద్దూ! నేనూ—నా సంగీతమూ...

శాం : ఏం అలా అంటావు. నీపాటకేం—తియ్యగా వుంటుంది. ఏదీ ఒక్కపాట...

అలి : శాంతగారడగటం, నేను కాదనటమూనా?

(గొంతు సరిజేసుకొని పాటపాడుతుంది)

(శోభ ప్రవేశిస్తుంది.)

అలి : Oh! My little daughter, come on come on! శాంతా! అమ్మాయి పేరేమిటి?

శాం : శోభ.

అలి : శోభ! అబ్బో, అప్పుడే ఎంతగా మారిపొయ్యావ్? నేను నీకు జ్ఞాపకం వున్నానా?

శో : ఓ! బాగా జ్ఞాపకముంది...మీ పేరుకూడా తెలుసు'

అలి : అహాఁ? అది జ్ఞాపకముందన్నమాట—శాంతా! చురుకైనపిల్లే. (శోభతో) ఏం చదువుతున్నావ్.

శోభ : — 2nd F. A. S. L. B.

అలి : (విస్తుపోయి) ఏమిటీ?

శాం : ఛీ! అలా చెప్పకూడదు. పెద్దవాళ్ళముందు చిలిపితనం పనికిరాదమ్మా.

అలి : శాంతా! ఏమిటే అమ్మాయి చెప్పేది. ఇదేదో కొత్త డిగ్రీగావుందే?

శాం : కనుక్కో చూద్దాం. నీ B. A. బైటపడుతుంది.

అలి : నాకామాత్రం జ్ఞానం ఏడ్చిందీ? నన్ను చంపక చెబుతూ. పోనీ శోభా! నువ్వే చెప్పమ్మా?

శోభ : ఓస్! ఇంతేనా. II ఫారం. A. సెక్షన్— లాస్ట్ బెంచ్.

అలి : ఆసీ! నీయిల్లు బంగారంగాను. కొంటెపిల్ల వేనే. (అందరూ నవ్వుతారు)

శాం : వేణీ! అమ్మాయి యీమధ్య డ్యాన్సుకూడా నేర్చుకొంటుంది. తెలుసా?

అలి : అదెప్పట్నుంచీ?

శాం : ఈ మధ్యనే మొదలుపెట్టాం.

అలి : Very good. వాళ్ళనాన్న కళాకారుడు కాబట్టే కూతురుకూడ చవిచూపిస్తున్నాడన్నమాట.

శోభా!......ఏదమ్మా ఒక్క నాట్యంచేసిచూపు. సిగ్గుపడుతున్నావా? అబ్బే అదేమిటమ్మా......

శాం : శోభా! కొత్తవాళ్ళెవరులేరమ్మా. ఇక్కడ అందరు మనవాళ్ళే. (శోభ నాట్యంచేస్తుంది)

అలి : (పొంగిపోయి చప్పట్లుకొడుతూ) Beautiful! Beautiful!! అద్భుతముగావుంది శోభా! నీనాట్యం (శోభను వొళ్లోకి తీసుకొంటుంది.)

శాం : మేడమీది కెళదామా వేణీ!

(ముగ్గురూ లోపల వెళ్తారు. యిటువేపునుంచి ప్రసాద్ ప్రవేశిస్తాడు. చేతిలో సంచీ; చిన్న ట్రంకూ వుంటాయి. సామాను టేబిలు ప్రక్కగావుంచి మళ్లీ ద్వారందగ్గర వెళ్తాడు.)

ప్ర : రండి మేష్టారు. లోపలికి రండి.

(50 ఏళ్ళ ముసలాయన లోపలికొస్తాడు. నలుపు తెలుపూ కలిసిన వెంట్రుకలు, గుంటలుపడ్డ కళ్లూ, ముడతలుపడ్డ మొహాము—ఆయన వృద్ధాప్యాన్ని చెప్పకనే చెబుతుంటాయి. కళ్ళజోడు తలపాగా, చేతికర్ర-ఆయన ఆత్మ బంధువులు)

మేష్టారు : (ఇల్లంతా కలయజూస్తూ) ఇల్లుమాత్రం విశాలంగానే వుంది. Town లో యీమాత్రం యిల్లు దొరకడం మాటలా?

ప్ర : నిజం మేష్టారుగారూ! చాలా యిబ్బందిపడ్డాను. అద్దె కొంచెం జాస్తి అయినా అన్నీ అనుకూలమైన యిల్లే దొరికింది.

మే : కాదటోయ్! తిండితిప్పా లేకున్నా మానె, గాలీ వెలుతురూ దివ్యంగా వుండొద్దూ?

ప్ర : (నవ్వి) అంతే మేష్టారూ. నిల్చున్నారేం. కూర్చోండీ.
(మేష్టరు కుర్చీలో కూర్చొంటాడు.)

మే : ఎన్నాళ్ళకు చూచాన్రా నిన్ను...అప్పుడే ఎంతగా మారిపొయ్యావ్.

ప్ర : అయిదేళ్లు కావొస్తుంది మీరు అగుపించి. మొదట్లో మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టలేక పొయ్యానండీ.

మే : ముసలివాణ్ణయ్యానా...ఏమిటో—యిక చచ్చేదాకా మార్పులే. ఒకదాని వెంబడి మరొకటి...వుండేవి చాలక గుండెజబ్బు ఒకటివచ్చిపడింది పైగా. దాంతో మరి ప్రాణం విసిగిపోతోంది—అయితే అబ్బాయ్ ఎన్నాళ్ళునుంచి నీకీవూళ్లో ఉద్యోగం?

ప్ర : ఈ ఊరొచ్చి రెండేళ్లయిందండీ.

మే : మరి యిన్నాళ్లనుంచి నాకు తెలియదే! (ఆశ్చర్యంతో) నిజమే! ఎలా తెలుస్తుంది. ఈనెల యీ స్కూల్లోఉద్యోగం చేస్తే వచ్చేనెల వేరొక స్కూలుకు ట్రాన్స్ఫర్ అవుతాను. ఎక్కడున్నానని వ్రాస్తావు?

ప్ర : ముసలిప్రాయంలో కూడ బదిలీ ఏమిటండీ?

మే : అది మనయిష్టం కాదబ్బాయ్. ప్రభుత్వం చేతుల్లో వుంది. మనకుండే సాధక బాధకాలు కించిత్తయినా వాళ్లు గమనిస్తే నాలాంటివాడికీ బాధే వుండదు... అసలు యిదంతా ఎందుకు. మేష్టారు జీవితమే కష్టభూయిష్టమైంది.

ప్ర : మేష్టారూ! అమ్మాయికి పెళ్ళయిందాండీ?

మే : (నిస్పృహతో) ఆఁ ఏదో—అయిందనిపించాలే అష్టకష్టాలుపడి. అయినా ఈ రోజుల్లో ఆడపిల్లల తండ్రులఅగచాట్లు అంతా యింతా కాదు. బాబూ!- నోరు మెదిపితే వందలూ, వేలూ...చచ్చిపోతున్నాం యీ కట్నాలతో.

ప్ర : నిజమేనండీ.

మే : అ ఆలురాని వెధవకూడా ఆరువేలు కట్నం కావాలంటాడు యీ రోజుల్లో. చదువుకున్నవాడైతే మరీ ని...

ప్ర : నిజం సుమండీ...అయితే మాష్టారుగారూ! మందు పుచ్చుకోవటానికి యీ వూరొచ్చారన్నమాట.

మే : అంతే నబ్బాయ్. యేదో యీ వారంరోజులు యిక్కడే కళ్ళుమూసుకుపడుంటే వొళ్ళు నిమ్మళించకపోతుందా? అని.

ప్ర : దానికేం మేష్టారుగారూ! వారంరోజులు కాకపోతే మాసంరోజులు మాయింట్లోనే వుండండి. జబ్బు నయమయ్యేక వెళుదురుగాని...

మే : నువ్వా మాటంటావని తెలుసునోయ్. గురువనే మమకారం కొద్దీ నువ్విలా అనవచ్చు. అంతమాత్రం చేత...

ప్ర : అదేమిటి మేష్టారు. అనుమానిస్తారేం? నేను మీ శిష్యుడ్నే కాని—పరాయివాడినా?—
ఆమాటకొస్తే మీరు మాయింట్లో Command చేసి మరి తినవలసినవాళ్లు.

మే : (తృప్తిగా నవ్వి) ఆదినుంచి నీగుణంయింతేనోయ్. పరాయివాడ్ని అయినా పొమ్మనలేవోయ్.

(కాసేపు నిశ్శబ్దం)

మే : అన్నట్టు ప్రసాద్! అబ్బాయేదీ. కనిపించదే?

ప్ర : లోపలుండేమో నండి.

మే : ఎప్పుడో నీ పెళ్ళి మొదట్లో చూశా. నన్నిపాటికి మరిచిపోయే ఉంటుంది.

ప్ర : అబ్బే! మరిచిపొయ్యేదికాదండి. ఒకవేళ నేనైతే.

మే : ఆఁ నీసంగతి నాకు తెలియదూ. వక్కలకోసం బజారుకంపితే వంకాయలు పట్టుకొచ్చేవాడివి!

ప్ర : మాష్టరుగారూ! మీ ముందు నేనింకా చిన్నవాడ్నేనా?

మే : కాదటోయ్? ఇప్పుడైతే పెద్ద ఆఫీసరైపోయావనుకో.

ప్ర : (బిడియంగా) అలా అనకండి మేష్టారు. నేనేదో వినోదంగా అంటే...

మే : (నవ్వి) నేనూ అంతేలేనోయ్.

(కాసేపు నిశ్శబ్దం)

(మేష్టారు ఏదో జ్ఞాపకం చేసుకొని పైకిలేస్తాడు)
ప్రసాద్! ఇప్పుడే వస్తానాయనా! నాకోసం ఆ వీధిలో ఓ ఫ్రెండు ఎదురుచూస్తూ ఉంటాడు. అతనితో ఒక్కమాట చెప్పి మరీవస్తా.

ప్ర : అలాగేనండి. (మేష్టారు వెడతాడు)
(ప్రసాద్ కుర్చీలో కూలబడి శూన్యంలోకి చూస్తూ ఆలోచిస్తూ ఉంటాడు. ఇంతలో శోభ అక్కడికివస్తుంది)

శోభ : 'బాబాయ్'

ప్ర : ఆఁ శోభా!

శోభ : ఇవ్వాళేం. మన యింటికి...

ప్ర : సరేగాని శోభా! నేనొచ్చానని అమ్మతో చెప్పు.

శోభ : కాఫీ యింట్లొ లేవట.

ప్ర : ఒద్దులేమ్మా! కాఫీహోటల్లో తాగొచ్చాలే. పోయి అమ్మను పిలూ. (శోభ వెళుతుంది. కొంతసేపటికి కాఫీ కప్పుతో శాంత ప్రవేశిస్తుంది)

శాం : (ముసిముసి నవ్వుల్తో) వచ్చారా?

ప్ర : చిత్తం.

శాం : ఇదిగో—కాఫీ తీసికోండి.

ప్ర : ఎందుకూ?

శాం : త్రాగటానికండీ.

ప్ర : ఆమాత్రం నాకు తెలుసు...యిందాక లేనివి యిప్పుడెలావచ్చాయ్. ఇందులో ఏదో కుంభకోణ ముంది. అవునా ?

శాం : అన్నీ అనుమానాలేనా ?

ప్ర ; ఒక్కసారిగా యింత మమకారం ఎలావచ్చినట్టు ?

శాం : ఇదీ తప్పేనా. ఇందాకనే పెద్దవాళ్ళన్నారు. అంత్యనిష్ఠూరంకన్న ఆదినిష్ఠూరం మంచిదని. అసలే యివ్వకుంటే పొయ్యేది.

(ప్రసాద్ కాఫీత్రాగి టేబిల్ మీదుంచుతాడు. శాంత యేదో చెప్పాలని పెదవి కదిలిస్తూ మళ్ళీ బిడియపడుతుంది. ప్రసాద్ పరిస్థితికూడా అలాగే వుంది)

ప్ర : (అనునయంగా) శాంతా !

శాం : (మెల్లగా యేమండీ ?

ప్ర : నీతో ఒక్కమాట చెబుతామనుకొన్నాను.

శాం : చెప్పండి. దానికేం.

ప్ర : మరేంలేదు. అట్టే పెద్ద విశేషం కాదనుకో... యిందాక మనం అనుకున్నాం చూడూ.

శాం : యేవిటీ ?

ప్ర : అదే...మనం చేసుకొన్న చట్టం...బంధువర్గానికి స్నేహితబృందానికి స్వస్తి చెప్పాలనుకున్నాంగా ... ప్రస్తుతానికి ఆచట్టం రద్దుచేస్తేనే బాగుంటుందేమో !

శాం : ఎందుకూ ? ఇప్పుడేమొచ్చింది.

ప్ర : వచ్చిందిలే. గట్టి చిక్కే వచ్చిపడింది — నిజంచెప్తే నే... నే... నేనె మానుకోవాల్సి వస్తుంది—.శాంతా! నువ్వు వొప్పుకోకపోతే నా ప్రాణాలుపోతాయ్. ఉన్న పరువు కాస్తా ఉడిగిపోతుంది.

శాం : అసలు విషయం చెప్పందే...యేమిటా కంగారు. ఎవరైనా మీ తరఫువాళ్ళొస్తారా యీపూట ?

ప్ర : ఇంకా రావటమేమిటి. రావటం ఎప్పుడో జరిగిపోతే.

శాం : ఓం అలా చెప్పండి. నేననుకొంటూనే వున్నా ఎవర్నో దిగబెడతారని... నేను చెప్పాగా మీవాళ్లున్నారే ఒక్రి...

ప్ర : వాళ్లు మావాళ్లుకాదులే. మా మేష్టారొచ్చాడు.

శాం : వచ్చాడంటే వూర్కొంటానా. ఇందాక యేమనుకున్నాం...ఉహుం నే నొప్పుకోను—నాదగ్గర చట్టమంటే చట్టం—అంతే—ఆదార్నే దయచేయమని చెప్పేస్తా.

ప్ర : అమ్మమ్మ—ఆపనిచేశేవ్ — పుణ్యం ఉంటుంది. నీచేతుల్లో వున్నాయ్ నాప్రాణాలు.

శాం : మరి మన చట్టం మాటేమంటారు ?

ప్ర : అసలు మనకీ చట్టాలెందుకూ. చట్టుబండలెందుకూ? అవన్నీ చేతగాని వాళ్ళ...వున్నమాటంటే అదీ చాలా ప్రమాదమే.

శాం : ఓడిపొయ్యానని ఒప్పుకొంటారా ?

ప్ర : Of course. అక్షరాలా—

శాం : మీ కోర్స్లగీర్స్లు నాకు పనికిరావు. ఖచ్చితంగా చెప్పండీ ఓడిపొయ్యారా ?

ప్ర : అంతేగా.

శాం : అలాకాదు. నోటితో చెప్పాలి.

ప్ర : అబ్బ! చంపేస్తున్నావు మరీ నువ్వు. చెబుతూనే వున్నాగా.

శాం : ఉహుం. అలా వీల్లేదు.

ప్ర : నేను ఓడిపొయ్యాను ?

శాం : అదేమిటీ. మీరు ఓడిపోలేదూ ?

ప్ర : అదేగా అంటున్నాను.

శాం : సరే మీ యిష్టం. మీ మేష్టారే కష్టపడతారు.

ప్ర : ఆఁ ఆఁ—వొద్దులే. ఆపని చెయ్యొద్దు. ఇదిగో చెప్తున్నా. నేనే వోడిపొయ్యాను. Defenite గా ఓడిపోయాను.

(సరిగా అదే సమయానికి అలివేణి అక్కడికొస్తుంది. ఆమెను చూచి నివ్వెరపోతాడు ప్రసాద్)

అలి : గుడ్ మార్నింగ్.

ప్ర : (తడబడుతూ.) గుడ్ ...గుడ్ మార్నింగ్. ఎప్పుడొచ్చావు అలివేణీ...—

అలి : ఇంతకుముందే వచ్చా. మీ రలా వెళ్ళారట, నేనప్పుడే వచ్చా.

ప్ర : అలాగా—అన్నట్టు నీ B. A. పూర్తయిందా ?

అలి : పరీక్షకేగా యిప్పుడు రావటం—

ప్ర : ఓం. wish you good success. (శాంతవేపు చురచుర చూసి) శాంతా ! నన్ను మోసంచేస్తావా ?

శాం : నేనేం మిమ్మల్ని మోసం చెయ్యలేదు. మీకు మీరే మోసపొయ్యారు.

ప్ర : ముందు నువ్వే ఓడిపోయి పైగా నన్ను దోషిని చేసి నాచేత అభయవాక్యం పలికించావ్ !

శాం : అవును. ఓడింది మీరేగా.

ప్ర : నేనా ?

శాం : ముమ్మాటికి మీరే.

ప్ర : శాంతా ! నాకు ఒళ్లు మండుతుంది.

శాం : మరేం ఫర్వాలేదు. నీళ్లున్నాయిగా బొక్కెన్లో.

ప్ర : వేళాకోళమా ? మర్యాదగా ఒప్పుకో. నువ్వు ఓడిపొయ్యావా ?

అలి : మిష్టర్ ప్రసాద్. ఏమిటిదంతా. ఓడిపోవడమేమిటీ? ఓడించట మేమిటయ్యా.

ప్ర : అడుగు. మీ క్లాస్ మేట్ చెబుతుంది.

అలి : ఏమిటే శాంతా యిదంతా ? అయోమయంగా వుందే ! అసలెందుకొచ్చింది కీచులాట.

(మేష్టారు ప్రవేశిస్తాడు)

శాం : నమస్కారం. మేష్టారుగారూ!

మే : (అందుకుంటూ) హాహా హా. జ్ఞాపకం ఉన్నానా?

శాం: మరచిపోతానండీ.

మే : అందరూ నిలబడిపోయ్యారేం.

అలి : ఇక్కడో కీచులాట వచ్చి పడిందిలెండి.

మే : ఎవరికీ ?

అలి : ఇంకెవరికీ—భార్యా భర్తలకే.

మే : (నవ్వి) అదా. కీచులాటకాదమ్మాయ్. అదెప్పుడూ వాళ్లాడుకొనే దోబూచులాట. వాళ్ళప్పుడప్పుడూ కాలక్షేపంకోసం కీచులాడుకొంటూ వుంటారు.

అలి : అంతే నంటారా ?

మే : కాకపోతే...వాళ్ల జగడాలేమిటి - అద్దంమీద ఆవగింజంత...అదిగో చూడు శాంతమ్మ ఎలా జారుకొంటుందో.

(శాంతమ్మ నవ్వుతూ వెళ్తుంది)

అలి : అవునండోయ్ మీరన్నట్టు యిద్దరీ మధ్య ఏదో కిటుకున్నట్టే.

మే : అసలే మావాడు చిన్నప్పట్నుంచీ చిలిపి ఘటం - యిక శాంతమ్మవిషయం చెప్పక్కర్లేదు— అంతా కాకపోయినా కొంతైనా చిలిపిదే.—

ప్ర : ఊర్కొండీ మేష్టారుగారూ. మీరు మరీను...

మే : అదేమిటోయ్ మగవాడివి సిగ్గుపడతావ్ ?

ప్రసాద్ : —శాంతా!

('ఓయ్' అని లోపలకేక.)

ఇదిగో మా మేష్టారుగారికి వేడిగా ఒకటి తీసుకు రావాలి—త్వరగా సుమా.

మే : (బిత్తరపోతూ) ఆఁ ఆఁ అదేమిటోయ్.

అలి : మరేం లేదండి. వేడిగా కాఫీ తీసుకు రమ్మంటున్నాడు.

మే : అంతేకదా—యింకేమో అనుకున్నా ... చూశావటమ్మా ? మావాడి చిలిపితనం!

అందరూ నవ్వుతుండగా శాంత కాఫీ తీసుకొస్తుంది. ఆమెకూడా వాళ్ళనవ్వులో శృతి కలుపుతుంది—యింతలో చిలిపితెర చటుక్కున జారిపోతుంది. అంతే!—

మానవపశువులు !

by

MUDDA CHITTIBABU, P.U.C—D.

అవిగో— కిక్కిరిసిన వీధులు. మోటార్ కారుల హారన్ మోతలు. ట్రాంబళ్ళ టంగ్ టంగ్ ధ్వనులు. జన సమూహాలను లెక్కచేయక నెట్టుకుపోయే బస్సులు, లారీలు. మధ్యమధ్య కొండలంతేసి బరువులను మోసుకపోయే కైబళ్ళు! ఈ బళ్ళను లాగేది చతుష్పాత్తులు కాదు, ద్విపాదపశువులు !!

ఏనుగులు మోసే ఒక పర్వతమంత బరువుగల బండిని, రెండు మానవపశువులు ముందు లాగుతై. వెనకపక్కనించి మరొక పశువు తలతో తోస్తుంది—ఇలాగా బరువులు లాగే ఈ మానవపశువులను చూస్తే ఎంతటి కఠినుడికైనా కడుపు కరిగిపోతుంది. హుస్సురుమని ఒగుర్చుకుంటూ జనసమూహాన్ని పక్కకి తప్పుకోమని ఎలుగెత్తి కేకలువేస్తూ, అసలే స్నానంచేసినవాళ్ళలా తడిసివున్న, వాళ్లు—చింకిగుడ్డతో చెమటకాలువలు తుడుచుకుంటూ ఏ ప్రమాదమూ లేకుండా చేరవలసిన జాగాకు ఆ బండిని చేర్చగలిగితే, 'బతుకు జీవుడా!' అని ఆనాటికి ఆ పశువులు ఊరట చెందుతై.

పోతే—రోడ్డుకి అటునించీ ఇటునించీ వచ్చిపోయే రిక్షాలు తరచు తలనూపుతూవుంటై. నిజానికి బరువుబళ్లు లాగటం ఒక యెత్తు, బతికివున్న మానవులను ఈడవటం ఒక యెత్తు. సాధారణంగా రిక్షాలాగే మానవపశువును గీసిగీసి బేరమాడి, ఇద్దరూ-ముగ్గురూ-నలుగురూ కూడా లేదులేదంటూనే బండీలో ఇరుకుతారు. అందులోనూ ఒక్కొక్క మహానుభావుడు లంబోదరుణ్ని వెక్కిరిస్తూ, పిప్పళ్ళబస్తాలాగా సుమారు రెండువందల పౌన్లకుమించి తూగుతాడు. దొరక్క దొరక్క అటువంటి బేరం దొరికిందిరా అంటే రిక్షావాడికి దుంపతెగిందన్న మాటే!

బస్తీలలో ఎక్కడచూచినా ఈ దృశ్యాలే కొల్లలుగా కంటబడుతై. మరి, వీళ్లు ఎందుకిలాగ్గా కాయకష్టం పడటం అని అడుగుతారేమో! లేకుంటే, అటమటించిపోయే ఆకలి పొట్టకు జవాబు చెప్పటమెలా ?-

మానవరూపంలో కనబడే ఈ పశువులు నిజంగా చతుష్పాత్తులుగానే జన్మించివుంటే, ఇంతకంటె కాస్తంతైనా సుఖమనేది అనుభవించివుండును. ఏ జీవకారుణ్యసంఘాలైనా (Society for the Prevention of Cruelty to Animals) ఈ పశువులమీద దయదలిచి, కారుణ్యం చూపటానికి అవకాశంవుండేది. కాని, తోకలులేని ఈ వింతపశువులు మానవులలాగే నవ్వుతై, ఏడుస్తయి, మాటాడుతై! పైగా, మానవులమనిపించికొంటున్న వాయె! మానవులకు స్వతంత్రం వుంటుంది. వీళ్ళకూ స్వతంత్రమున్నది—ఎందుకు?—ఈ బరువుల మోతతో ఒళ్లు హూనం చేసుకొని, హతమారిపోయి, చివరకు బరువులకిందనే అణగారి అసువులు బాయటానికి!!

ఒకింత కన్ను విప్పిచూస్తే, నాగరక మానవసంఘంలోని ఈ మానవపశువులు-పురుషులు, స్త్రీలు, బొడ్డూడని పసిబిడ్డలు—చెమటోడ్పులతో, వేడినిట్టూర్పులతో, కాయకష్టంచేసినా కడుపునిండక చచ్చే ఈ జీవులు మన చుట్టూ కనబడుతూనే వుంటారు.

అదుగో-తొంభైయేళ్లు నిండిన ఆ ముసిలిదాన్ని చూస్తే ఎవరికి కన్నీళ్లు రాలవు? ఎప్పుడులేచిందో, ఎప్పుడు గంజినీళ్లు కాచుకున్నదో, అవి కట్టితెచ్చుకుని, తెల్లవారేసరికి రోడ్డుపక్కన కంకరగుట్టలు చేరుకున్నది. పైగా తల్లిలేని ఒడిబిడ్డడు ఒకడు! ఆ నిసుగును వీపుకి కట్టుకవచ్చి, రోడ్డుపక్కని చెట్టుకివేసిన గుడ్డఉయ్యాలలో పండుకోబెట్టింది. ఆ వయస్సులో దిక్కులేని ఆ వృద్ధురాలు మటమటలాడే ఎండలో మధ్యాహ్నం రెండు జాములవరకూ కంకరరాళ్లు బద్దలకొడితేగాని, గంజినీళ్లు వచ్చే ఆస్కారం లేదు. ఈవిధంగా రెక్కలకష్టం చేస్తేకాని గడవని ఈ జీవులకు అకాలముదిమి ప్రాప్తించిందంటే ఆశ్చర్యం దేనికి?

—మన పుణ్య భరతఖండంలో రకరకాల పాట్లుపడే కష్టజీవుల నమూనాలలో ఇవి కొన్ని మాత్రమే. బానిస చాకిరీ చేసే ఈ వింత పశువులలో 'మనం మానవ మాత్రులం' అనే భావమే కలగదు. 'దేముడు మనల్ని ఇలానే పుట్టించాడు. మనం కష్టించవలసిందే, చావవలసిందే—అంతే' అని అనుకుని వాళ్లు సంతృప్తిపడతారు. ఇంకా వీళ్ల సంగతి నయం. గనులలో పనిచేసే కూలీజనానికి అనుక్షణమూ గండాలే! పారలు, పలుగులు, సుత్తులు, కర్రలు—ఇవే వారి జీవితాలను సార్థకపరిచే చిహ్నాలు! ఇంతా శ్రమపడి వాళ్లు ఆర్జించే సంపాదన, వాళ్లను చావకుండా బతక్కుండా నిలబెట్టుతుంది. అంతమాత్రమే.

ఇక, ఈ రకం జనానికి తలదాచుకునేందుకు ఇల్లూ వాకిలీ వుంటయ్యానా? రామరామా!— అటువంటిమాట కలనైనా తలవటానికేలేదు. ఆనాటికి సంపాదించుకున్న నూకలను, ఏచెట్టుకిందనో కాచుకోవటం, దగ్గరవుండే చపటాలమీద నడుం వాల్చటం. ఇలా చపటాలపైన రక్షణపొంది కాలక్షేపంచేసేవాళ్లు ప్రతి బస్తీలోనూ లక్షలకు మించివుంటున్నారు! ఒకవేళ ఏ అదృష్టవంతుడికైనా మూడుమూళ్ల జాగా దొరికి, వాడు సంపాదించుకోగలిగాడే అనుకుందాం. అక్కడ ఒక చిన్న చుట్టుపాక వెలుస్తుంది. అందులో పది - ఇరవై - ముప్పై మందికూడా, చిన్నా పెద్దా కలిసి పురుగులలాగా పాకులాడుతూవుంటారు. వీళ్లకుతోడు కుక్క ఒకటి! ఎండాకాలం ఫరవాలేదు, ఎలాఐనా గడిచిపోతుంది. కాని, చినుకులు ప్రారంభమైనాయంటే, వాళ్ల అవస్థ చూడాలి!

నిజానికి, ఈ వింత మానవులకు విచారమనేదే లేదని చెప్పవచ్చు! విచారించటానికి వాళ్ళకు తీరిక ఏదీ? అందుకనే వాళ్ళు నిత్యసంతోషులుగాను, నిర్విచారులుగాను ఉంటారు. శ్రీమంతులు ఎంతోమంది తమ కార్లలో షికారువెళుతూ, చిద్విలాసులైన ఈ కూలీజనాన్ని చూచి, 'మనకంటే వీళ్లేనయం. హాయిగావున్నారు. ఏ విచారములేక...' అంటూ అసూయపడటం మనం తరుచు చూస్తూనేవుంటాం. మానవరూపంలో కనబడే ఈ పశువులు ఆ శ్రీమంతుల వేపు తిరిగి, బదులుగా చూచేచూపులలో—'మేం మనుషులమైతేగా, మీరు మమ్మల్ని చూచి అసూయపడటానికి!' అనే మాటలు ప్రతిధ్వనిస్తూవుంటై!!

॥ कर्तव्य का पुजारी ॥

by

SURENDRANATH, PUC C GROUP.

'लेकिन मुझसे यह सहा नहीं जायगा।' एक दुर्बल कंठ से निकली हुई हाँफती वाणी नीरवता में गूँज उठी।

'दादा! मैं तो ऐसे आदमी का जिन्दा रहना पसंद नहीं करता जो कि बीस निरपराध व्यक्तियों की जान का ग्राहक बना हो।'

'शम्भू;' फिर उस हाँफती हुई वाणी का चीत्कार हुआ 'जानते हो उस वायसराय की जान के साथ चार पाँच सौ निरपराध आदमियों की जान का सवाल भी है। कितने ही मासुम बच्चे अपनी माताओं की गोद सुनी कर जावेंगे, कितने ही चिर - मिलन के प्रेमी मिलन से वंचित हो जावेंगे और कितनों की लालसा अतृप्त रह जावेगी। शम्भू, जरा सोचो तो इन बातों को, उन बेचारों को इस दानवीय दुर्घटना का स्वप्न में भी ख्याल न आया होगा।' फिर खाँसने का हल्का स्वर सुनाई दिया।

'दादा! मुझे यह भार सौंपा गया है और मेरा यह कर्तव्य है कि मैं इस कार्य को पूरा करूँ। मैं वचन दे चुका हूँ, मुझे आप ममता - माया दिखाकर कर्त्तव्य विमुख न कीजिए। कल गाडी अवश्य गिरेगी और उस नर - पिशाच का अंत अवश्य होगा। अच्छा दादा, अब मैं जा रहा हूँ।'

'शम्भू, शम्भू' जरा मेरी एक बात सुनते जाओ, अगर तुम्हें अपना कर्तव्य पूरा करना हो तो यह भी याद रखो मेरा भी कोई कर्तव्य है जिसका मैं पालन करने का भरसक प्रयत्न करूँगा।' फिर खाँसने का स्वर सुन पड़ा और फिर सर्वत्र निश्शब्दता का साम्राज्य हो गया।

डाक गाड़ी तीव्र गति से दौड रही थी मानों उसने आज पवन - देव से बाजी ली हो। गाड़ी में लगे वायसराय के सेलून में बीर, विस्की के दौर चल रहे थे। ताश का खेल खूब जोश के साथ चीख चिल्लाहट के बीच खेला जा रहा था।

'अगर आप चाहें तो उन बीस व्यक्तियों की जान बच सकती है। क्योंकि वे बेचारे निर्दोष हैं, उन्हें तो सरकार के झूठे मुखबिरों ने ही दोषी बनाया है। असली अपराधी तो पकड़ में नहीं आये हैं।' वायसराय की पत्नी ने वायसराय से आग्रहपूर्ण स्वर में कहा।

'डार्लिंग, तुम नहीं जानती ये मुट्ठी भर हिन्दुस्थान के लीडर जो आन्दोलन चलाकर स्वतंत्रता पाने का स्वप्न देख रहे हैं अगर इन्हें पनपने दिया जाय तो ये किसी दिन बड भारी विस्फोटक सिद्ध हो सकते हैं। ये बीस अपराधी भी उन्हीं लोगों में से हैं। इन सबका सक ही गुट्ट है। पुलीस के हेडक्वार्टर्स में बम फेंक कर उस दिन उन्होंने जो भयंकर दृश्य उपस्थित किया था, उसका ख्याल आते ही रूह काँप उत्ती है। ओ, माई गॉड, उस पुलीस कमिश्नर की मृत्यु पर बीस अपराधियों में से एकने, जो संपादक है, अपने पत्र में हार्दिक खुशी व्यक्त की थी।'

'लेकिन इस पुलीस कमीश्नर ने भी तो उस दिन उन निहत्ये सत्याग्रहियों पर बड़ी ही क्रूरता से गोलियाँ चलायी थीं। कसूर तो पहले पुलीस कमिश्नर का था और ये अपराधी निर्दोष हैं। किसी भी तरह इन निर्दोषों को बचाने की कोशीश कीजिए।' वायसराय की पत्नी ने ज़ोर देकर कहा।

'खैर, जब तुम इतना कहती हो तो मैं कोशिश करूँगा, ताकि ये बीस अपराधी फाँसी से बच जायँ।' अंत में वायसराय ने हार कर कहा।

बाहर दूसरे केबिन में किसी के ताश के खेल में जीत जाने के उपलक्ष्य में एक हँसी का फव्वारा छूट

पड़ा माना ऐसा प्रतीत हुआ कि वायसराय की पत्नी की जीत पर बधाई हो।

*   *   *

चारों ओर अंधकार और निशिराज का साम्राज्य छाया था। गगन में तारे टिमटिमा रहे थे। एक काली छाया रेल लाइन पर बैठकर रेल के फिश-प्लेट निकाल रही थी, थोड़ी देर में छाया उठी और अंधकार में विलुप्त हो गई।

कुछ क्षणों पश्चात् दूसरी छाया सर्द से काँपती, खाँसती हुई उस स्थल पर आयी जहाँ फिश प्लेट निकले पडे थे और उन्हें लाइन में जुटाने लग गई। दूर दिशा में डाक-गाड़ी की इंजन की रोशनी दिखाई दी। छाया ने बड़ी कोशीश कर किसी तरह एक लाइन को ठीक बिठाकर उसमें फिश प्लेट लगा चुकी और उसने उठकर दूसरी लाइन को ठीक किया। गाड़ी का फासला क्षण प्रतिक्षण कम होता जा रहाथा, किसी तरह उसने फिश प्लेट में दो बोल्ट लगा दिये। रेल की रोशनी स्पष्ट दिखाई देने लगी, फासला और भी कम हो गया। किसी तरह एक तरफ का फिश प्लेट लाइन में फिट हो ए गया लेकिन दूसरी तरफ का बाकी था। रेल की रोशनी में छाया का चेहरा स्पष्ट हो रहा था। वह एक दुर्बल दुबला पतला वृद्ध पुरुष था। चेहरे और सारे शरीर में झुर्रियाँ पड़ी हुई थीं। शरीर केवल हड्डियों का ढाँचा मात्र ही था। वह थक कर हाँफ रहा था। गाडी का फासला कम हो गया, इंजन ने सीटी दी। बूढ़े ने लाइन में फिश प्लेट बिठाना चाहा। लेकिन वह ठीक बैठ न सकी। इंजन ने फिर सीटी दी। एक बार बूढ़े का हृदय वहाँ से हट जाने के लिए विचलित हो उठा। लेकिन फिर उसके कर्तव्य ने उसे धिक्कारा। क्या वह जिसका नमक खाया है उसी के साथ नमक-हरामी करेगा! हीं, कदापि नहीं, बूढा बिजली की सी फुर्ती के साथ उछला और लाइन में सारी ताकत लगा कर फिश प्लेट बिठा दिया और उसमें बोल्ट लगा दिये। इंजन ने फिर एक सीटी दी। सहसा एक हृदय-विदारक चित्कार गाड़ी की गड़गड़ाहट के बीच गूँज उठी और गाड़ी क्रीच क्रीच की आवाज करती हुई रुक गई। यह सब एक क्षण में हो गया और कर्तव्य का पुजारी कर्तव्य की वेदि पर बलि हो गया।

दूसरे दिन समाचार पत्रों में छपा था:—

'किशनपुर के समीप घुमटी नं १६ का चौकीदार वायसराय की गाड़ी उलटने के फेर में गाडी से कट मरा'

सत्य क्या था, वह केवल क्रान्तिकारी शम्भू ही जान सका, औरों के लिए यह एक मामूली घटना थी।

"प्रेम का मूल्य"

by

S. GANESHAN, II U. C. I GROUP.

98603
T45,L,21m,N51
N56.6-32 Q33

इक बार उधर देखकर किया बंद इक आंख को,
तुरंत समझा इस गरीब शेर ने उस भाव को।
  प्यार हुआ मुहब्बत हुयी
  दिल फँसा औ बढी चली।
बागों में मुलाकात हुआ करती दोनों की
और नदी किनारे इनकी जोडी थो जाती।
  अलग न दीख पडते थे वे कभी
  जाते कहीं भी वे एक साथ ही।
अंत में इक दिन पूछा माशुका ने प्रेमी से
'क्या कदर है आपकी जान सकूँ क्या प्रेम से?'
  तुरंत जवाब आया इक-
  फरमाने वाले की ओर से
  'हूँ तो गरीब धन का पर
  गरीब नहीं हूँ दिल की ओर'।
  'माँफ कीजिये गलती की मैंने
  इश्क फरमा के आपसे—।'
बोली कटु वचन वह लता क्रोध प्रेमी पर करके
क्योंकि उसने बताया सचमुच वह गरीब धन से।

*   *   *

क्या गरीबों के दिल में अरमान नहीं हुआ करते?
क्या धनी ही पैदा हुये हैं अरमान को भोगने?
क्या अनुपमता हटती है धनियों में गरीबों से?
तो है किस कदर गरीब अपाहिज धनियों से?
  पैसा है जुटाया जा सकता
  पर टूटा दिल नहीं जुड सकता।
  इस भेद को जानने वाले ही कर
  सकते हैं दिल से पूर्ति अरमान की।

Edited and Published by M. K. Shanmugam, M. A., L. T., Sir Theagaraya College, Madras-21
and Printed by G. Bhavanarayana at the Weldun Press, 146, T. H. Road, Madras-21.

S'A
105

தமிழ்நாடு ஆவணக்காப்பக நூலகம்,
எழும்பூர், சென்னை-600 008.

தவணைத்தாள்.

சே எண் : ப. எண் :

வழங்கிய நாள். (1)	திரும்பிய நாள். (2)	வழங்கிய நாள். (1)	திரும்பிய நாள். (2)

S.F. 259A-6—1,00,000—30-1-84.